ahmet bulut

fatma

dua 'engel' tanımaz

NESİL

fatma

dua 'engel' tanımaz

AHMET BULUT

fatma

dua 'engel' tanımaz AHMET BULUT

Yayın Yönetmeni: Ekrem Altıntepe
Editör: Ahmet Ay
Tashih: Rahime Sönmez
İç Tasarım: Ahmet Ay
Kapak Tasarımı: Mesut San
ISBN: 978-605-131-019-0
Yayıncı Sertifika No: 12403
Matbaa Sertifika No: 20706
Baskı Tarihi: Ocak 2016
Baskı Cilt: Matsis Matbaa Hizmetleri
San. ve Tic. Ltd. Şti.
Tevfikbey Mah. Dr. Ali Demir Cad.
No:51/1 Küçükçekmece/İstanbul
Tel: (0212) 624 21 11

NESİL

Sanayi Cad., Bilge Sk., No: 2 Yenibosna
34196 Bahçelievler / İstanbul
Tel: (0212) 551 32 25 www.nesilyayinlari.com
Faks: (0212) 551 26 59 nesil@nesilyayinlari.com

NESİL YAYIN GRUBU NESİL EFKİLİŞİN SÖZ

Nesil olmasaydı birşeyler hep eksik kalacaktı...

© Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince bu eserin yayın hakkı anlaşmalı olarak **Nesil Basım Yayın Gıda Tic. ve San. A.Ş.**'ye aittir. İzinsiz, kısmen ya da tamamen çoğaltılıp yayınlanamaz.

fatma

dua 'engel' tanımaz

AHMET BULUT

NESİL

AHMET BULUT

1971 yılında Çanakkale'nin Bayramiç ilçesi Karaköy köyünde doğdu. İlkokulu köyde, orta ve liseyi Bayramiç İmam Hatip'te, üniversiteyi Marmara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi'nde okudu.
Türkiye onu namazla tanıdı. Namaz gönüllülerinin çalışmalarını organize ediyor, konferanslara katılıyor, tv ve radyo programları yapıyor.
Geçmişte yaptığı programlar:
Akra Fm, Son Peygamber (2005-2006)
Radyo 7, Namazla Diriliş (2007-2008)
Marmara Fm, Oruçlu Secde (2009)
Halen yaptığı programlar:
Hilal TV'de, Namazla Diriliş, Her Pazartesi 21.30 da
Berat TV'de, Gözümün Nuru Namaz Her gün 23.00 de
Moral Fm'de, Manevi Dünyamız, Her Cuma 15.05 de bu programları yapıyor.

YAYINLANMIŞ ESERLERİ

- Namaz Dirilişe Çağrı (100. Baskı Ensar Neşriyat)
- Ramazanı Nasıl İhya Ederim (15. Baskı Ensar Neşriyat)
- ÇocuklarımızaNamazı Nasıl Sevdirelim (5. Baskı Timaş Yayınları)
- Kur'an'la Yaşamak (1. Baskı Timaş Yayınları)

Yalanın ve boş sözün duyulmadığı o yere gidecek olursam, yanımda Ahmet Bulut ve Fatma Tatlı da olsun isterim. Onların yanında ne yalan duydum ne boş söz. Bu kitap tam "orası." Cennet olası.

Senai Demirci

İçindekiler

Önsöz yerine
"Allah var, ümitsizlik yok!" 8

Giriş
Fatma'ya bizi götüren yol: namaz 12

Konferansın ertesi günü 19

Fatma'nın bitmeyen özlemi 24

Fatma Tatlı, hac yolunda 38

Tavaf 43

Hac Arafat'tır! 47

Fatma'nın Efendimize (a.s.m.) mektupları 53

Fatma'nın gerçekleştiremediği
arzusu ve veda 85

Fatma'nın dilinden hayat öyküsü 88

Sonsöz yerine
Fatma'yla ilgili birkaç hatıra 158

Fatma Tatlı, Kâbe'nin önünde dua ederken

Mina'da, şeytanı taşlarken.

Annesiyle birlikte Hz. Peygamber'in kabrini ziyaret ederken.

Önsöz yerine
"Allah var, ümitsizlik yok!"

ANADOLU'YU KARIŞ KARIŞ dolaştık. İnsanımızı tanıdık. Sohbet ettik, sohbet dinledik. Kâh güldük, kâh ağladık. Bu kitap boyunca hayat hikâyesini okuyacağınız Fatma Tatlı kardeşimiz gibi daha nice güzel insanı bu yolculuklar esnasında tanıdık. Uçakla seyahat ederken Allah'ın kevnî ayetlerini seyrettik. Uzun düşüncelere daldık. Zaman zaman ne kadar da az düşündüğümüzü fark ettik ve gözyaşlarımızı tutamadık.

Göğü direksiz tutan Allah, ona ibret nazarıyla bakmamızı emrediyor. Ondaki muhteşem uyumu ve işleyişi görmemizi istiyor. Yerin dengesini sağlayan dağlara dikkatimizi çekiyor. Ondaki muazzam güzellikleri izlememizi tavsiye ediyor. Bütün bunların sahipsiz olmadığını bilmemizi arzu ediyor.

Ya denizlerdeki muhteşem şölene ne demeli? Binlerce canlı ne de güzel uyum içinde yaşıyor!

Hizmette kusur etmemek için nasıl da canla başla çalışıyorlar. Buradaki güzellikleri ve nimetleri saymaya güç yeter mi hiç? Say sayabilirsen... İnsana hizmette yarışıyor bütün kâinat. Peki ya insan kime hizmet ediyor? İnsan sahibini tanıyor mu? Onunla arası nasıl?

Ne de az düşünüyoruz! Ne de az şükrediyoruz! Şükrede-

cek o kadar güzelliğe sahibiz ki oysa... Allah'ın bize verdiklerinin (sanki bize vermek zorundaymış gibi) hiç de kıymetini bilemiyoruz. Şükründen aciziz. Vermeseydi bize gözümüzü, gönlümüzü, kulağımızı, elimizi, ayağımızı, aklımızı, kızacak mıydık O'na? Karşı koyabilecek miydik? Vermeseydi bizi bize varlığı, nereden bilecektik var olmayı? Dilemeseydi bizi var etmeyi; nereden akıl edecektik dünyaya gelmeyi, varlık âleminde olmayı? Hiç kimsenin gündeminde değilken bizi gündemine alan O değil mi? Annemizin ve babamızın bile aklında, hayalinde değilken, ilk O istedi bizim var olmamızı. Bizim için hazırladı her şeyi.

Önce bizi varlık âlemine çıkaracakları var etti. Eksik bırakmadı bize lazım olacak hiçbir şeyi. Bizi var edecekleri sevgiyle bir araya getirdi. Sevdirdi onlara birbirlerini. Dünyaya geldiğimizde hazır bulduk hayatta kalmamızı sağlayacak sevgi pınarını. Onu ikram edecek olana da ayrı bir sevgi ve şefkat verdi, rahmet kaynağından. Vermeseydi bu sevgi ve şefkati kim terk ederdi en tatlı anında uykusunu? Ağlayan sesimizi kim duyurdu gecenin en koyusunda? Yıllarca kim çekerdi bunca nazımızı?

Hadi var edildik, varlık âleminde insan olmayı hak edecek ne gibi bir işimiz oldu? İnsan olmak bizim tercihimiz, bizim isteğimiz miydi? Bizi insan olarak var eden, insan değil de dağda bir taş olarak var etseydi, itirazımız olabilir miydi?

Taş deyip geçmeyelim. Nice taşlar vardır, bağrından pınarlar fışkırır. Âb-ı hayat olur. Hayy ismine ayna olur. Gönül gözü kör olan ona bakar, onda kalır. Görmez onu var edeni. Burada kör olanlar, en çok göze ihtiyaç duydukları günde de kör olurlar. Kör olması görmemekte ısrarındandır. Kör olarak yaratılmamıştır.

Nice taşlar vardır, var edenin varlığından duyduğu sevinçten duramaz yerinde. Kendini yerden yere vurur. Haykırır var edenin varlığını. Duymak isteyenlere ne de güzel bir seda ile sunar Hakk'ın varlığını. Duymak için Yunus olmak gerek. Yunus gönüllü olursak anlarız konuşan kayanın sesi-

ni. Sadece Hz. Süleyman'a (a.s.) has değildir bu sesi duymak. Onun baktığı yerden bakar, dinlediği yerden dinlersek, biz de işitiriz o sesin söylediklerini...

Meğer üzerine bastığım taş neler de bilirmiş? Bağrından suların fışkırdığı, nicelerin beslendiği, varlık coşkusundan kendini yerden yere vuran taş, O'nun bir ayetiymiş. İnsanlığına erememiş insan mı, yoksa taş mı daha katı? Hemen aklımıza gelenleri şöyle bir düşünelim. Hangisinden olmak isterdik? Havlayanı var, miyavlayanı var, sürüneni var, yürüyeni var, uçanı var, yüzeni var... Say sayabildiğin kadarıyla. Bunlardan hangisi olurdu bizim tercihimiz?

"Hayvan" deyip geçmemek lazım. Allah'a olan kulluğunu hiç aksatmadan yapar onlar. Onun programında bir değişiklik olmaz. O daima zikrindedir. İnsana bildiğimiz ya da bilmediğimiz hizmetini hiç aksatmaz. Allah onlardan biri olarak yaratmadı bizi. Eşref-i mahlûk kıldı. Bütün bu saydıklarımızı ve sayamadıklarımızı hizmetimize verdi. Bütün bunlara karşılık bizden sadece kulluk istedi. Teşekkür etmemizi istedi.

Fatiha ile öğretti, nasıl teşekkür edeceğimizi. Efendimizle (a.s.m.) gösterdi nasıl olmamız gerektiğini. "Şeytana uyup bahane üretmeyelim" diye anlattı bir bir. Sayfalarca izah etti niçin kulluk etmemiz gerektiğini. Kulluğumuzu güzel yaparsak neler elde edeceğimizi de bildirdi. Biz, var oluşumuzun bedelini nasıl ödeyeceğimizi düşünürken, O bize kulluğumuzu yapma gayretinde olursak daha neler vereceğini müjdeledi.

Bize sorsaydı eğer, bahçede bir ağaç bile olmaya razı olurduk. Dallarımızda kuşlar yuva yapardı. Meyvelerimizden bütün canlılar yer ve şükür üretirlerdi. Gölgemizden, gövdemizden, yaprağımızdan, yemişimizden nice hayırlar çıkardı. Böyle bir hizmet verilseydi bize, razı olurduk hiç şüphesiz. Ama yapmadı Rabbimiz. Bizi insan kıldı. Vahyine, sözüne muhatap etti. Akıl verdi. Sorumlu kıldı. Tercih etme imkânı sundu. Yarattıkları adedince hamdolsun.

"Bütün bunlar nereden çıktı?" diyen nefsim, hâlâ teslim olmayacak mısın? Kulluğunu bilerek sahibine şükretmeyecek misin? Şükrün en güzeli olan namaza sarılmayacak mısın? Hâlâ itiraz etmeye devam mı edeceksin?

Allah'a teşekkürün en güzel şekli namazdır. En şerefli bir teşekkür şeklidir namaz. "Bütün bu nimetleri veren Rabbime çok şükreden bir kul olmayayım mı?" diyen Efendimizin (a.s.m.) bize öğrettiği kulluk biçimidir. Allah, merhamet edip bize öğretmeseydi nasıl kulluk edeceğimizi, biz nereden bilebilirdik? Bugün bile Rabbini tanıyamayan niceleri nasıl garip hallere düşüyorlar. Kimi ineğe taparken, kimi de aya, güneşe tapıyor. Kimi insana taparken, kimi de en azılı düşmanı şeytanın peşinde.

İnsan Rabbinden habersiz yaşayınca ne acayip hallere düşüyor. Teşekkür etme şeklimizi Allah bize bıraksaydı, kulluğumuzu ispat edecek bu kadar nezih, faydalı ve şerefli bir ibadeti biz aklımızla bulamazdık. Bu bile ayrıca şükrü gerektirir, öyle değil mi? Ne diyelim, namazla bizi şereflendiren Rabbimize hamdolsun. Ve bu elinizdeki kitap da, tıpkı Fatma Tatlı kardeşimiz gibi, bu yolculuklar esnasında tanıdığımız, tanıştığımız, muhabbet ettiğimiz, beraber gözyaşı döktüğümüz, sevindiğimiz namaz gönüllülerine armağan olsun. Unutmadan, bu kitabın hazırlanmasında yaptığı kıymetli katkılardan dolayı muhterem İhsan Atasoy Hocama da teşekkür etmeyi bir borç bilirim. Allah, yolumuzu namazdan ayırmasın kardeşlerim, amin.

Ahmet Bulut
İstanbul
01.08.2011

Giriş
Fatma'ya bizi götüren yol: namaz

NAMAZSIZLIK HASTALIĞINI ortadan kaldırmak, hasta gönüllere derman olmak için gece-gündüz dolaştık. Yolculuğumuz devam ediyor. Ta ki, namazsız bir kardeşimiz dahi kalmayıncaya kadar sürecek.

Bu yolculuklarda bizler kardeşlerimize faydalı olmaya çalışırken, Allah da bizi nice nimetleriyle, ikramlarıyla faydalandırıyor. Yeryüzünün güzelliklerini seyrettiriyor. O yörenin nimetleriyle nimetlendiriyor. Binlerce dost ve kardeş veriyor. Sayısız dualara misafir ediyor. Yaşamımız dua oluyor. Dünya hayatında sıhhat ve afiyet veriyor ila ahir... Say say bitmez. "Öğretelim" derken öğreniyoruz. Hatta birçok hocamızın şahit olduğumuz itirafıdır bu yolculuklar esnasında:

– Namazı keşfettik. Biz dahi namazı bilmiyormuşuz.

ANADOLU İNSANININ GÜZELLİĞİ

Anadolu'da konferans için yaşlı bir amca salonun merdivenlerini nefese nefese çıkarken yanındakine sorar:

– Evladım, namaz sohbeti varmış burada. Abdestsiz girilir mi acaba? Yaşlılık işte, abdest tutmakta zorlanıyoruz.

Kendisine soru sorulan, konuşma yapacak hocalarımızdan birisidir. Tevafuken soru ona sorulmuştur. Bu soru karşısında tefekküre dalar. Anadolu insanının zarafetine, sami-

miyetine hayran olur. Aynı zamanda bu olaydan kendine büyük bir ders çıkarır:

– Bundan böyle abdestsiz dolaşmak yok.

SİVAS'A DÜŞTÜ YOLUMUZ!

Beş yılda, bir ilimiz hariç, bütün illerimizi dolaştık. Nice güzelliklere şahit olduk. Rabbimiz ikramları saçtıkça saçtı üzerimize. Yolumuz bu sefer Sivas'a düştü. "Gittiğimiz her yerde bir güzellikle karşılaşıyoruz. Bakalım burada bizi Rabbimizin hangi ikramı bekliyor?" dedik. Önce Suşehri'ne uğradık. Unutulmayacak güzel hatıralar arasında Suşehri'nde yaşadıklarımız yerini alırken Sivas'ta programa yetişmek için koyulduk yola...

Suşehri'nden Sivas'a uzun ince bir yoldan gidiliyor. Kıvrım kıvrım yolda giderken etrafta birbirinden güzel renkleriyle, çeşit çeşit ağaçları seyre daldık. Gözümüz, gönlümüz bayram etti, Anadolumuzun bu nadide yollarında. Ziyaret edilecek, görülecek, nice tefekkürlere vesile olacak beldelerimiz var. Hani Rabbimizin tavsiye ettiği gibi: "Gezin görün, sizden önceki ümmetlerin hali nice olmuş?"

Aslında seyahat etmek Allah'ın bir emridir biz kullarına. Halbuki seyahate hiç de böyle bakmayız biz. Efendimiz (a.s.m.); "Seyahat edin sıhhat bulursunuz" buyurmuş. Bunları düşünerek gezmek, görmek neler kazandırır acaba bir Müslümana?

Yolculuk boyunca, güzel manzaralar içinde, zihnimi meşgul etti bu tavsiyeler. Bu düşünceler içinde vardık Sivas'a. Her zaman olduğu gibi yine birbirinden güzel ve samimi kardeşler karşıladı bizleri. Program için nasıl bir hazırlık yaptıklarını anlattılar bize. Gerçi biz hiçbir zaman; "Şu kadar katılım olmazsa gelmeyiz" demedik. Fakat her organize eden kardeşimiz bu endişeyi duydu içinde. Program bitinceye kadar yaşadıkları gerginliği Allah bilir. Sivaslı kardeşlerin yüzlerinde de hem sevinç, hem de heyecan beraber görülüyordu.

İşte böyle bir yolculuktan sonra sıra geldi akşam salonda yapacağımız programa. 30 Ekim'di tarih. Sivas merkezde, Sanayi ve Ticaret Odası'nın konferans salonuna vardığımızda içeriye zor girdik. İzdihamdan dolayı kapılar kapatılmış, insanlar yer bulamadığı için geri dönmeye başlamışlar.

KONFERANS SALONUNDAKİ İZDİHAM

Normalde bu tür konferanslar ilan edildiği saatten yarım saat sonra başlar. Elhamdülillah biz Namaz Gönüllüleri "namaz vakitli bir farz" olduğu gibi, programlarımızı da zamanında başlatmaya gayret ettik. Fakat bu sefer başka bir şey oldu. Program ilan edildiği vakitten yarım saat önce başlatıldı. Salondaki izdiham neden olmuştu buna. Her zaman olduğu gibi açılış, Kur'ân tilaveti ve kısa bir teşekkür konuşmasından sonra ev sahipleri sahneyi bize bıraktılar. Senai Ağabey ile birlikte namazla ilgili sunumlarımızı yaptık.

Bilmem kaçıncı defa oldu hep anlatıyoruz namazı. Yanlış hatırlamıyorsam platform adına organize etiğimiz 265. programdı. Onlarca defa anlattığımız halde bu gece ayrı bir heyecan vardı. Salonun coşkusu mu bizi etkiledi, yoksa biz mi salonu etkiledik bilinmez. Fakat bizden olsa, neden her zaman aynı şey olmuyor? Bu bizim başarımız değil. Hem başarı ve güzel sonuç bize ait değil ki... O Rabbimizin ihsanı ve ikramıdır. O ikram etmeyince hiçbir şey yapamadığımızı çok defa gördük. Gördüğümüz için her programda dua ederek ve dua isteyerek çıktık sahneye. Küçücük bir benlik karışıp riya ile kirlenince gönlümüz, nasıl da tokat yedik. Tokatın nereden ve niçin geldiğini anlayınca halimize acıdık. Özür diledik Rabbimizden. Bağışlaması için yalvardık.

Kim bilir Allah hangi salih kulunun eliyle bize ikram etti bu gece? Rabbimize nazı geçen biri olmalı bu kalabalığın içinde. Olmalı, ama kim? Belki de hiç ummadığımız, tahmin bile edemediğimiz birisi. Hani atalarımız ne güzel söylemiş; "Her gördüğünü Hızır bil" diye.

Acaba bu gece yoksa bu salona Hızır mı uğradı? Her neyse çok tatlı, feyizli, bereketli, duygulu ve coşkulu bir program oldu. Binlerce şükür Rabbimize...

FATMA'YLA TANIŞMAMIZ

Programdan sonra yorgun olmamıza rağmen sıra geldi kitap imzalamaya... O da ne? İmza masalarının önünde uzunca bir kuyruk oluşmuş. Kitap imzalatmak için bekliyorlar. Gerçekten bu gece bir başka güzel. Programın her karesinde bir güzellik var, elhamdülillah. Bir ara kitap imzalarken başımı kaldırıp baktığımda imza sırasında bekleyen tekerlekli sandalyede bir kız kardeşimizi gördüm. Önünde olan kardeşlerden müsaade isteyerek onu yanımıza davet ettik. Kısa bir tanışma faslından sonra imzaya devam ettim. Asıl tanışmamız ise imzadan sonra oldu.

İsmi Fatma Tatlı idi. Yüreği namaz aşkıyla yanıyordu. Yıllardır usulünce rükû ve secde edememenin, kıyamda duramamanın acısıyla yanan bir kardeşimdi. Çocukluğunun en hareketli günlerinde yakalanmıştı bu hastalığa. Yavaş yavaş kaybetmişti hareket kabiliyetini. Arkadaşları oynarken o oynayamaz olmuştu. Yürüdüğü, koştuğu ayakları onu taşıyamaz olmuştu. Her geçen gün hareketleri kısıtlandı ve evde annesinin yardımıyla yaşamaya başladı. Yaklaşık on yıldır evde, ev halkının yardımıyla gideriyordu ihtiyaçlarını.

Fiziksel engelliydi. Ancak kendi ifadesiyle; "Engel sadece elinde ve ayağındaydı." Gönlü Rabbiyle birlikteydi. O hiç kızmadı bunu verene. Bu hastalığı ona verenin kim olduğunu çok iyi biliyordu. Bildiği için "Hoştur bana Senden gelen, ya gonca gül yahut diken" diyerek teselli buluyordu. O Rabbini seviyordu, Rabbi de onu. Sevmeseydi böyle bir imtihanı verir miydi ona? Taşıyamayacak olsa, bu yükü sarar mıydı onun sırtına? Demiyor muydu Sevgililer Sevgilisi (a.s.m.) bir sevenine:

"Gerçekten beni canından çok seviyor musun? Öyleyse

belanın üzerine yağmur yağar gibi yağmasına hazırlıklı ol. Çünkü belanın en şiddetlisi enbiyaya sonra da sırasıyla, derece derece onlara yakın olanlara gelir."

Fatma da bu gerçeğin canlı şahidiydi. Şikâyet etmiyordu halinden. O bütün bunları anlamaya, ahiret azığını devşirmeye gayret ediyordu.

FATMA'NIN KONFERANSA GELİŞ ÖYKÜSÜ

O, televizyondan öğrenmişti Sivas'a geleceğimizi... Her hafta izlediği Namazla Diriliş programından duyunca Sivas'ta bir konferansımız olduğunu, çok sevinmişti. Günlerdir izlediği Namaz Gönüllüleri'ni canlı olarak dinleme heyecanı sarmıştı bütün bedenini. Bu haberi alır almaz annesinden rica etti, bu programa götürmesi için. Çünkü Fatma, programın yapılacağı merkeze yaklaşık 30 km uzakta bir köyde yaşıyordu.

Kitapları ile teselli bulduğu Senai Ağabeyiyle ilk defa görüşme ve fırsat bulabilirse sohbet etme imkânı doğacaktı. Nice güzel hayaller kurdu. Annesinden söz aldı, gideceklerdi programa. Fakat daha sonra gönlüne bir sıkıntı düştü. Bir an gidecekleri salonu düşündü. Oraya girebilmesi için merdivenlerin engellilere uygun olamayacağını ve annesinin çok sıkıntı çekeceği aklına gelince gitmekten vazgeçti. Kızını çok iyi tanıyan annesi ısrar etti bu sefer de. Onu götürmekte kararlıydı. Çünkü kızı için değişiklik olacaktı. Bir taksi tutup gideceklerdi. Kızının gönlünü yapacaktı annesi.

Bundan sonra Fatma, günleri ve saatleri saymaya başladı. Ne bitmez günlerdi!

Halbuki başka zaman ne de çabuk geçiyordu günler. Sanki günler yıl, saatler gün gibi oldu, uzadı da uzadı. Beklemek ne güzel bir nimetmiş meğer... Beklenecek bir şeye sahip olmak ayrıca bir nimetmiş. Öyle demiyor mu Sevgililer Sevgilisi Efendimiz (a.s.m.); "Namazı beklemek, namazdan sayılır."

Yani namaz kılıyormuş gibi sevap alırsın namazı beklediğin sürece... Geleceğe dair umudu olan ne şanslıdır. Çok bü-

yük bir nimete sahiptir. Müslüman, geleceğe ait umudu olan kişidir. Çünkü o iki dünyalıdır. Onun beklentisi sadece bu ölümlü dünya ile sınırlı değildir. O, ebedî âleme inanmıştır. Ebedî âlemin ebedîleştirdiklerinden olmak için inanmıştır Sevgililer Sevgilisine (a.s.m.)... Onun getirdiklerine ve haber verdiklerine... Fani olanın peşinde koşmaz, Baki olanın peşine düşer. Fani hayatta ayağına takılanlara aldırış etmez. Çünkü nasıl olsa geçicidir bütün bunlar. Ne güzel söylemiş eskiler, eskimeyen sözleriyle; "Bu da geçer ya Hû!" diye.

Maziye bir göz attığımızda bu kadar zamanın nasıl da geçtiğini sorarız kendimize. Hatta büyüklerimize sorduğumuzda "Daha dün gibi" diyecekler maziye ait hatıralarını anlatırken. Kimler geçmedi ki, şu yaşadığımız dünyadan?

İşte Fatma'nın saydığı günler de geldi ve geçti. Rüya gibi... Şimdi hamd etme zamanı. Nimetleri veren Rabbe teşekkür etmek, o nimetlerin artmasına vesiledir. Fatma da sessizce, sevinç gözyaşlarını gönlüne akıtarak teşekkür ediyordu Rabbine. Arzuhalini sundu misafirlerine, tanıştılar, sohbet ettiler, gelmesini beklediği an geldi ve geçti. Ömür de böyle işte... Bu tür kavuşma ve sevinç anları, ömrün de ne kadar kısa olduğunu öğretiyor aslında. Fark edene ne mutlu.

Öyle zamanlar olur ki; az zamanda çok şeyler söylemek istersin, ama buna gücün yetmez. Şairin dediği gibi; "Ağlarım ağlatamam, hissederim söyleyemem. Dili yok kalbimin, ondan ne kadar bizarım." Dil, gönlün söylemek istediklerini söyleyemez, ama hal dili çok iyi anlatır, gönle tercüman olur adeta. Gözlerden süzülüveren iki damla gözyaşı, o duyguların mührü gibidir. Fatma için de öyle olmuştu.

Her buluşmanın bir ayrılık vakti olduğu gibi bu gecenin ayrılma vakti de geldi. Fatma kardeşimle vedalaştık. Senai Ağabey, Fatma'yı aracına kadar götürdü. Fatma nasıl bir duygu yoğunluğu ile eve gitti, bilemiyorum. Biz de bir programı daha geride bırakmanın, yüzlerce kardeşle namaz heyecanı yaşamanın sevinciyle otelimize istirahate çekildik.

Otele vardığımızda abdestlerimizi tazeledik, yatsı nama-

zımızı cemaatle eda ettikten sonra, sabah namazında yakınımızdaki camiye gitmek üzere sözleşerek odalarımıza çekildik. Her programdan sonra gönlümüzde çok tatlı bir sevinç belirir. O sevinç günün bütün yorgunluğunu üzerimizden alır ve dinlenmiş olarak kendimizi yatağa bırakırız. Bineğimiz olan nefsimizin gıdası uyku için Rahman'a sığınarak, sabah namazında uyanmak üzere rüya âlemine dalarız. Uykuyu bizler için bir dinlenme vesilesi olarak yaratan Rabbimize binlerce şükür.

Konferansın ertesi günü

SABAHLEYİN EZAN SESİYLE uyanmak dünyada en güzel uyanış olsa gerek. Ezanın ne büyük nimet olduğunu, ezana hasret yaşayanlar bilir. Almanya'da yaşayan bir grup genç kardeşimi evimde misafir etmiştim bir dönem. Onlar bana şunları anlatmıştı:

– Hocam biz, Ramazan ayını ilk defa âlem-i İslam topraklarında, İstanbul'da yaşamak için bir haftalık izin alarak buralara geldik. Ezanları en rahat bir şekilde dinleyebileceğimiz Sultanahmet Meydanı'nda bir otele yerleştik. Sabah ezanından önce dışarı çıkıyoruz ve Sultanahmet Meydanı'nda birbirinden güzel ezanları tüm hücrelerimize sindire sindire dinliyoruz. Hayatımızda yaşadığımız en güzel Ramazan, bu Ramazandı. Ve sayılı izin günleri bitti. Biz tekrar dönüyoruz Avrupa'ya. Bir yıl daha ezana hasret yaşayacağız. Ezansız yaşamanın ne büyük bir ıstırap olduğunu şimdi daha iyi anladık.

Sabah ezanının sabâ makamıyla okunması ayrı bir güzellik verir ona. Uykunun en tatlı yerinde kaldırır mümini yatağından. En sevdiği uykusunu terk eder mümin ve ezanın davetine koşar. En Sevgili'nin (a.s.m.) muştusunu duyar ezanın davetinde: "Namaz uykudan hayırlıdır."

"Amenna" der. "İşittik ve itaat ettik ey Sevgili!" Senden asırlar sonra gelsek de seviyoruz seni. Senin davetine icabet ediyoruz. Senin sevdiklerinin listesinde olmak en büyük di-

leğimiz duamız. Ne olur, bizi de o listene kaydet. Sevdiklerin arasına yazıver bizim ismimizi de.

Ezan sesi odamda yankılanmaya başlayınca caminin yakınında yaşamanın güzelliğini fark ettim. Senai Ağabey de kalktı ve birlikte sesin geldiği yere doğru yürüdük. Otelimizin yanında olan Paşa Camii'nden geliyormuş ezan sesi. Sabah namazlarımızı cemaatle kıldık.

Tam ayrılacağız; programlarımızı takip eden büyüklerimizle musafahalaşırken, imam efendi de yanımıza geldi. Kucaklaştık, hal-hatır faslından sonra imam efendi bizi sabah çorbası içmek üzere bir lokantaya davet etti. Nasıl olsa vaktimiz var. Kırmadık, davete icabet ettik. Çorbalarımızı yudumlarken bir taraftan da muhabbeti yudumluyorduk. Sabah namazından sonra çorba içmek orada adetmiş.

"AHMET HOCAM,
GEL KENDİMİZE BİR İYİLİK YAPALIM."

Çorbadan sonra bir de kelle ikramıyla karşılaştık. "Yahu sabah sabah kelle yenir mi?" demeye kalmadan kelleyi önümüzde bulduk. Burada adetmiş, kelle sabah erkenden çıkar ve tiryakileri gelir yermiş. Öğleye doğru arasan da bulamazmışsın. Ne yapalım, başa gelen çekiliyor. Hiç âdetimiz olmadığı halde sabah kahvaltısında kelleyi de yedik elhamdülillah. Tam da işte bu sırada Senai Ağabey çok ilginç bir şey teklif etti:

– Ahmet Hocam, gel kendimize bir iyilik yapalım.

– Hayırdır ağabey, sabah sabah kendimize nasıl bir iyilik yapacağız? Yaptık yapacağımızı. Çorbayı içtik, kelleyi yedik. Bunun üzerine başka bir şey yenilip içilmez, dediğimde:

– Yahu acele etme, hele bir dinle teklifimi, ondan sonra söyle ne söyleyeceksen, dedi. Ben de:

– Buyur ağabey seni dinliyorum. Nedir teklifin, deyince:

– Hani dün akşam köyden gelen, tekerlekli sandalyeli Fatma kardeşimiz vardı ya. İşte ona bir sürpriz yapalım, onu zi-

yaret edelim ve duasını alalım. Böylece bir mümin kulu sevindirmiş olmanın sevabını da almış oluruz. Nasıl olsa vaktimiz var, dedi.

Böyle bir teklife ne denir?

– Eyvallah ağabey, dedik. Mehmed Zahid Kotku Hazretleri şöyle dermiş: "Evladım, arkadaşlık 'peki' demekle kaimdir." Biz böyle bir güzel işe niyetlenince imam efendi söze karıştı:

– Hocam neyle gideceksiniz köye? Eğer mahzuru yoksa sizi biz götürelim. Aracı olan diğer imam arkadaşı çağırayım, birlikte gideriz. Bizi de bu hayırdan mahrum etmeyin.

Ne demek efendim, canımıza minnet. Biz istedik bir göz Rabbimiz verdi iki göz.

FATMA'NIN KÖYÜNE GİDİYORUZ

Dört kafadar çıktık yola Fatma Tatlı'yı aramaya... Muhabbetle yolun nasıl bittiğini bile anlamadan vardık köye. Güneş daha yeni yükseliyor. Köyde karşılaştığımız birine sorduk Fatma'ların evini, o da bize gösterdi:

– İşte şu karşıda gördüğünüz ev. Hem tarif etti, hem de şaşkın bir vaziyette bize bakakaldı. "Sabah sabah kim bunlar? Nereden geldiler? Fatma'dan ne isterler?" Muhtemelen kendisine bunları soruyordu içinden. Haklıydı, o saatte dört yabancının ne işi vardı köyde? Biz tarif edilen eve doğru yürüdük. Bu sefer bizim kalp atışlarımız hızlandı. Fatma'yı küçük dünyasında ziyaret edeceğiz ve duasını alacağız. Fatma bizi görünce nasıl bir tepki verecek? Derken, evin avlusundan içeriye girdik. Avluya girdiğimizde Fatma'nın annesi elinde bir kova sütle çıkageldi. İnekleri sağmış... Eve girecekken bizi karşısında görünce şaşırdı:

– Buyurun, hoş geldiniz, ne güzel bir sürpriz bu! Neden akşamdan haber etmediniz, ona göre hazırlık yapardık? Neyse hele buyurun şöyle, diyerek sevinçle bizi karşıladı. Biz de dedik ki:

– Ablacığım, biz ziyafete gelmedik, sizi ve kızınız Fatma'yı ziyarete geldik. Müsaade ederseniz duasını alacağız.

– Ne demek hocam, müsaade edin bana biraz, Fatma'yı hazırlayayım. Bu gece 'Hocalarımla görüştüm' diye heyecanından uyuyamadı. Az sonra sizi içeriye alacağım, dedi ve koşarcasına içeriye girdi. Bir an önce bu sevinçli haberi Fatma'ya vermeliydi. Ne kadar da çok sevinecekti şimdi kızı. Yıllardır yaşadığı hüznü bir nebze de olsa unutacaktı. O rüzgâr gibi içeri girdi, biz tefekküre daldık.

Bir an Fatma'nın yerine koydum kendimi. İsterseniz siz de deneyin, empati kurun. Yıllardır dört duvar arasında yaşıyorsunuz. Emsallerinizin kimi gelin olmuş, kimi de okuyor üniversitede. Siz ise dört duvar arasında ya tavanı seyrediyorsunuz ya duvarı. O duvarların dili olsa da söylese Fatma'nın yaşadıklarını, söylediklerini... Ve siz, her gün aynı şeyleri tekrar ediyorsunuz. İyileşme ümidiniz olmadan bekliyorsunuz size verilen sürenin dolacağı zamanı. İstediğiniz zaman ziyaretçi bile bulamazsınız köyde. Herkes kendi işinde, uğraşındadır. Biz bunları düşünürken Fatma'nın annesi göründü kapıda:

– Hocam buyurun, kızım sizi bekliyor.

FATMA'NIN SEVİNÇ GÖZYAŞLARI

Tek katlı bir köy eviydi Fatma'nın yaşadığı ev. Genişçe bir bahçesi vardı. Biz kapıdan içeri girdiğimizde evin köşesinde ve yatağının üzerinde oturuyordu Fatma. Bizi görür görmez gözlerinden yaşlar süzülüverdi. Sevinç gözyaşının nasıl bir şey olduğunu o gün Fatma'da gördüm.

Fatma, sevinç gözyaşları dökerken annesi, babası, dedesi, ninesi de başladı ağlamaya. Derken Senai Ağabey de katıldı kervana. Yürek olsun da dayansın. Odada müthiş bir sessizlik ve herkeste gözyaşı vardı. Ziyaretimiz sebebiyle ev sanki cenaze evine döndü. Halbuki biz; "Fatma'yı sevindirelim, onu sevindirmenin sevincini yaşayalım" diye gitmiştik. Bu

ortamı yumuşatmak için ona bazı sorular sorduk.

O da ne? Fatma'ya ne sorduysak Kur'ân'dan bir ayet-i kerimenin mealiyle cevap veriyor. Ayet hatırlayamadıysa bir hadis-i şerifle karşılık veriyor. Merak ettik, Fatma'nın Kur'ân'la olan ilişkisini, muhabbetini. En yakınında bulunan Kur'ân mealine ilişti gözümüz. Alıp baktığımızda en son okuduğu bu mealde Âl-i İmran suresine gelmişti. Kur'ân'la dostluğunu ise şöyle tarif ediyordu:

– Hocam, canım sıkıldığında benim en samimi dostum ve sırdaşım Rabbimizin bize emanet ettiği kitabımız Kur'ân-ı Kerim'dir. Onu elimde tutacak dermanım yok. Annem önüme bir yastık koyuyor, üzerine de kitabımı; böylece okuyabiliyorum. Sadece gücüm sayfalarını çevirmeye yetiyor.

KUR'ÂN'LA KONUŞAN BİR GENÇ HANIM

Fatma'nın Kur'ân'la olan muhabbeti bize çok şey söyledi. O kaçıncı defa anlamak ve yaşamak için okumuştu kitabımızı, kim bilir? Elinde derman olmadığı halde çaresizliğe sığınmamıştı. Her fırsatta okumaya ve anlamaya gayret etmişti. Onun bu hali, kendimizi sorgulamamız gerektiğini hatırlattı bize. Ülkemiz genelinde kaç Müslüman, anlamak ve yaşamak için okuyordu kitabını?[1]

Bu ziyaret gerçekten bizim için büyük bir nimet oldu. Elimizdeki nimetleri fark etmemizi sağladı en azından. Kur'ân'la olan ilişkimizi gözden geçirmemizi sağladı.

Fizikî engellerin gönül dünyamıza engel olmadığını anladık mesela. Kısacası Fatma, bize çok büyük bir ders verdi duruşu ve teslimiyetiyle. Bütün ziyaretçilerin dillerinden dökülen ortak cümle şuydu:

– İyi ki, ziyaret etmişiz. Hissemize çok şey düştü. Allah'ın ne güzel kulları var böyle.

[1] Yaptığım araştırmalar sonucu elde ettiğim bilgilere göre, düzenli Kur'ân okuyanların toplam nüfusumuza oranı sadece yüzde 4,9'muş.

Fatma'nın bitmeyen özlemi

BİR NAMAZ PROGRAMININ perde arkasıydı tüm bu yaşananlar. Allah bizlere ne büyük ikramlarda bulunuyor. Binlerce yeni kardeşle tanıştırıyor. Dinini anlattırıyor. Bu yolda hizmetçi kılmış bizleri, binlerce hamdolsun.

Pazartesi akşamı Fatma'ya ikinci sürprizim var. Onu canlı yayına misafir edeceğim telefon bağlantısı ile. O gece, televizyonda stüdyo konuklarım Aziz Kutluay Hocam ve sanatçı Yaşar Alptekin. Program öncesi çektiğimiz fotoğrafları verdim yönetmen arkadaşa. "Canlı bağlantı gerçekleştiğinde resmi ekrana getirirsiniz" diye tembih ettim. Canlı bağlantı gerçekleştiğinde selamlaşmadan sonra Fatma'ya:

– Fatma kardeşim şu an canlı yayındasın, bizi izleyen namaz sevdalılarına ne söylemek istersin? Namazla ilgili paylaşımlarını bekliyorum, dedim. Cevaben Fatma:

– Namaz ne güzel bir şey! Namaza "Ey şifam, neredesin, gel!" diyorum. Çok bekliyorum sabırla namazımı. Hocam, hani insanı kendinden geçiren, huşû ile kılınan namaz var ya, işte ben onu arıyorum. Bizi izleyen bütün insanlara da diyorum ki; ayakta durmanın kıymetini bilsinler. Ben rüyalarımda ayakta namaza durduğumu görüyorum bazen. Çok özlüyorum kıyamı...

İzleyicileriniz de önce "ayakta bir kıyama" dursunlar sonra da "oturarak kıyama" dursunlar, aradaki farkı o zaman anlayacaklardır. Ayakta kıyama durmak ve sonra nazlana

nazlana, küçülerek secdeye varmak ne büyük bir nimettir, anlatamam! Bunun kıymetini bilsinler.

Rabbim bizi namazdan ayırmasın, daim eylesin inşaallah. Benim en çok hoşuma giden Sevgili Peygamberimizin (a.s.m.) şu müjdesidir:

"Rabbimin en sevdiği kullar; ezan saatini, namazı beklemek için aya ve güneşe bakan kullardır. Onlar ahirette boylarının uzunluğu ile tanınacaklardır."

FATMA BİZİ GÖZYAŞLARINA BOĞDU

Fatma bunları söyleyince o gece stüdyodakiler ve ekran başındakiler gözyaşlarını tutamadılar. Fatma yürekten söylüyordu. Yürekten gelen sözler, yüreklerde yerini alıyordu. Bu sözler sahip olduğumuz nimetleri hatırlattı bize. Nimet sahibine karşı ne kadar az şükrettiğimizi düşündürdü. Hem öyle demiyor muydu namazın öğretmeni olan, Sevgililer Sevgilisi (a.s.m.): "Ya Aişe, çok şükreden bir kul olmayayım mı?"

O, namazı, bütün bu nimetleri herhangi bir karşılık beklemeden biz kullarına veren, cömertler cömerdi olan Rabbimize bir şükür olarak ifade ediyordu. Bunun için beş vaktin önünde ve ardında teşekkür için nafilelerle taçlandırıyordu namazlarını. Bu da yetmiyordu, günün değişik vakitlerinde yine Rabbine secde etmek için huzuruna koşuyordu. Cemaate namaz kıldırdığında, yaşlıları ve çocukları düşünür de biraz hafif tutardı namazı. Hafif dediysem, bizim hafiflerle karıştırılmasın sakın! Hafif kıldırdığı bir sabah namazında birinci rekâtında yetmiş ayet okuyuvermişti. İkinci rekâtta birkaç ayet okuyup tamamlayınca dostları sormuşlardı:

"Niçin ikinci rekâtta da uzunca okumadınız ey Allah'ın Resulü? Halbuki biz ikinci rekâtta da uzun kıraatte bulunmanızı bekliyorduk."

"Duymadınız mı ağlayan çocuğu? Çocuğa ve annesine eziyet etmemek için kısa kestim. Yoksa ben de uzunca okumak istiyordum."

Bunları söyleyecek ve yine namaza olan özlemini şöyle dile getirecekti: "Sizin yemeye, içmeye ve cinselliğe duyduğunuz özlemden daha fazlasını ben namaza karşı duyuyorum."

Başka bir mübarek sözüyle şöyle tarif edecek namazı:

"Kul, namazda kiminle sohbet ettiğini bilseydi, kesinlikle terk etmek istemezdi."

Sıkıldığında, bunaldığında namazla rahatlardı. Tabir-i caizse namazdayken sudaki balık gibiydi. Orada hayat bulurdu. Orada huzura kavuşurdu. Bizim en sofumuz:

– Namazı kılalım da sonra rahatlayalım, derken, o (a.s.m.):

– Rahatlat bizi ya Bilal, diyerek ve namaza durarak rahatladığını bildiriyordu.

Bir kardeşim söz arasında ne dese beğenirsiniz?

– Hocam şu namazı çıkaralım aradan da, ağız tadıyla bir yemek yiyelim.

Oysa Sevgililer Sevgilisi (a.s.m.) ne derdi?

– Sofra hazırken namaza durmayın. Çıkarın sofrayı aradan, ağız tadıyla bir namaz kılın. Aklımız sofradayken namaz kılmak yerine yemek yiyeceğimizden, yemeğin aradan çıkarılmasını tavsiye ederdi. Farkımız zannediyorum ki daha iyi anlaşılıyordur. Sahabe Müslümanlığı ile zamane Müslümanlığı arasındaki en önemli nüans namaza gösterdiğimiz hassasiyetle belirginleşiyor.

Onun yetiştirdiği talebeler, sahabe efendilerimiz (r.anhüm) işlerini namaza göre ayarlarlardı. Namazların arasında işlerini görürlerdi. Bizler ise işlerimizin arasında namaza yer arıyoruz. Bulamayanlar sudan bahanelerle sonraya bırakarak kendilerine en büyük kötülüğü yapıyor.

FATMA: KALBİ KIYAMDA

Fatma ile yaptığımız programın nasıl geçtiğini sordu ertesi gün Senai Ağabey. Benim cevabım:

– Ağabey, sorma, yaptı yine yapacağını. Bizi gözyaşlarına

boğdu. "Nasıl yani?" diye sorunca Fatma'nın "kıyam"larını anlattım Senai Ağabeye.

O hafta Senai Demirci'nin *Zaman* gazetesindeki köşesinde okuyucuları tuhaf bir başlık görecekti: "Fatma: Kalbi Kıyamda!" Başlığın altında ise Fatma'nın henüz filizlenmeye başlayan öyküsü çiçek açıyor gibiydi:

> Yürüyebilseydi, bu kadar yakınımıza gelebilir miydi? Tutsaydı ayakları, adım atabilseydi meselâ, gönlümüze bu kadar teklifsiz girebilir miydi? Kasları o amansız kıpırtısızlığa doğru eriyor olmasaydı, kaçıp gider miydi yoksa bizim gibi? Çağrıldığı yerden uzakta mı gecelerdi avuçları? Beklendiği köşelerden ıraklara mı düşerdi sesi, nefesi? Kalkabilseydi tekerlekli sandalyesinden, terk eder miydi tercihe en lâyık yerleri?
>
> Köşesinde oturuyor Fatma. Buruk bir şiir gibi. Epeydir eski kapakları arasında mahcup bekleyen sahaf kitabı gibi. Dağ başında bir koyakta unutulmuş bir göze sanki. Dupduru. Zayıf. Ama kaynıyor. Akışıyor.
>
> Yolunu ancak garip aşıkların bildiği bir dağ evi gibi. Sadece kuşların bildiği adresinde. Oturuyor. İnsan aklının varlık üzerindeki duruşunu temsil edercesine. Dini lüzumsuz bilgilere boğan, gereksiz ayrıntılarla bulandıran, kul ile Rabbi arasına çetrefilli cinnetler sokan, Kitab'ın duruluğunu tuhaf tekniklerle bulandırmaya yeltenen çok bilmişgillerin Fatma'nın ümmiliğinden, duruluğundan öğrenecekleri çok şey var. Utanmayı unutmamışlarsa, benim gibi yüzlerini yerde saklayacakları kesin. Çok şey bilmenin o metal kabını kırıp kalplerine azıcık nefes aldırabilirlerse, gözyaşlarının gecikmişliğine yanacakları kesin.
>
> İstanbul'u tarif ediyor Fatma. Bin bir zahmetle, sadece bir kerecik geldiği İstanbul'un kalbine ilk görüşte giren o: "Çok sıcaktı. Bir de nem vardı. Sanki terliyordu İstanbul. Tabii ya, içinde Eyyub Sultan yatınca, Fatih'ler olunca, sen olsan sen de terlersin." Tarif edemediğim o ses o sabah çağırınca, soyadaşı olmakla sevindiğim Berat Demirci hocamın közlenmiş mantarlı kahvaltısını bile gözden çıkarıp köyüne kadar vardık. Annesi karşıladı kapıda. Hiç şaşırmadı. "Bili-

yordum sürpriz yapacağınızı" dedi. O köşede, kitapları yanı başında, mealiyle okuduğu Kur'ân'ı başucunda karşıladı bizi Fatma. Nasılsa bilemez de ben de araya nasihat sokuştururum diye sorduğum sorulara verdiği karşılıklar, benim ve dostlarımın dilini bir anda felç ediverdi. Sustuk ve ağladık sadece. Konuşmaya mecalim olduğunda, Fatiha'dan açtım bahsi:

– Din ne demek Fatma?

– Borç demek hocam.

– Din günü?

– Herkesin borçlu olduğu gün. Herkes borç içinde. Her an her şey her şeyden borç istiyor, borç alıyor. Herkes borçla var oluyor. Ödünç yaşıyor.

– Öyleyse Mâlik ne demek söyleyebiliriz artık.

– Kimseye borcu olmayan. Herkesin borç aldığı. Herkesin varlığını ödünç aldığı. Asıl Sahip.

– Demek ki, kim kime ne veriyorsa hepsi O'ndan alıp da veriyor. Şu "borç günü"nde hepimiz her teşekkürü O'na borçluyuz. Yani Elhamdülillah.

Bütün şarkıları yarım bırakıyor Fatma'nın sesinde saklı o yumuşacık bilgelik. Sözlerin hemen hepsi kuru kalıyor içine doğru kanayarak büyüttüğü hikmet deryasının yanında. O da bildiğimiz gençlerden işte. Tek farkı, yürüyememesi. Sadece 22 yaşında. Onlu yaşlarından bu yana giderek gücünü kaybeden kaslarıyla fiziksel olarak hızla yaşlanmanın dramını yaşamış. Önce ayakuçlarına basa basa da olsa yürümeler. Sonra dizlerinde zorlanmalar. Gençleştikçe ihtiyarlama. Çaresiz oturup kalma. Yaşı ilerledikçe aczin arttığı o ihtiyarlık günlerini gencecik yaşında tamamlamak nasıl bir duygu olsa gerek?

Ayrılırken, tembihledik: "Sana gelen herkese her gün sadece bir ayet bir de hadis anlatacaksın." İtiraz etmedi. Fırsat bulduğumda ben de alıyorum ayet ve hadis haberlerimi Fatma'dan. En son, "Bugünkü ayetiniz Kevser Sûresinin hepsi olsun" dedi. Fizik Tedavi seansını bekliyordu. Araya tarif edemeyeceğim tatlılıktaki o gülüşünü kattıktan sonra ekledi: "Benim Kevser'im annem! Ya sizinki?" Durdum sadece. Sustum. Göğsüme doğru iniveren soğuk hançeri bir yerin-

den yakalamaya çalıştım. Nasıl gafletti bu? Onca yıl oku oku da, bir kere olsun "Biz Sana Kevser'i verdik" diyen Rabbinin sözünü üzerine alınma. Neydi sahiden Kevser'im benim? Neydi? Fatma'nın ziyaretine birlikte gittiğimiz sevgili kardeşim Ahmet Bulut, Hilal TV'deki Namazla Diriliş programında yayına bağlayınca en sık gördüğü rüyayı anlattı Fatma. Program konuklarını da seyircileri de gözyaşlarına boğan rüyayı belki ben hiç göremeyeceğim: "Namaz kılarken kıyama kalktığımı görüyorum hep. Uzun uzun kıyamda duruyorum. Namazı kıyamla kılınca kendini önce rükûda, sonra secdeye doğru küçülttükçe küçültüyorsun. Öyle güzel oluyor ki. (O tatlı gülüşler giriyor araya yine.) Sanki Rabbim beni sevindirmek için rüyamda hep ayağa kaldırıyor."

Söz verdim. Ben de kıyamlarımı uzun tutacağım. Hem sadece kalıbımı değil kalbimi kıyama kaldıracağım.

"HOCAM İYİLİK Mİ ETTİNİZ, KÖTÜLÜK MÜ, BİLEMİYORUM!"

Fatma ile televizyonda yaptığımız telefon görüşmesinden birkaç gün sonra sevgili eşime dedim ki:

– Bak, seni Kur'ân'la konuşan bir kardeşimle tanıştıracağım. Duasında kendine bir yer ara. Gönlünde güller açan, dilinden hikmet pınarları damlayan bir kardeşim.

Ona, bu kardeşimin televizyonda misafir ettiğim Fatma kardeşim olduğunu söylemedim. Telefonla aradığımda selamlaşmadan sonra Fatma ne dese beğenirsiniz?

– Hocam iyilik mi ettiniz, yoksa kötülük mü, bilemiyorum. Bu sözleri duyunca ne diyeceğimi şaşırdım. Birden şok oldum. Ona nasıl bir kötülük yapmış olabilirim ki? Ben hatamı ararken beni daha fazla telaşlandırmadan sebebini şöyle açıkladı:

– Hocam siz köyümüze gelmeden önce kimseler sormazdı halimi. Ziyaretiniz, ziyaretçilerimi arttırdı. Bir de televizyonda konuk ettiniz, şimdi gelenin, gidenin hesabı yok. Fakat ben korkuyorum; "Ya bunlar Rabbimle arama girerlerse?

O'nunla olan muhabbetimiz azalırsa?" diye.

Duyduğum bu sözler karşısında iyice sarsıldım. Bilmiyorum kaçımız böyle bir nefis muhasebesi yapıyoruz? Geçirdiğimiz zamanın, aldığımız nefesin hesabını yapabiliyor muyuz? Yoksa zaman öldürmek için fırsat mı kolluyoruz? Birçok Allah dostu, gafletle aldıkları nefesler için bile istiğfar ettiklerini söylüyorlar. Biz bu sefer, kitaplarda yazılan bu ince hesabın canlı şahidiyle sohbet ediyoruz.

FATMA'NIN HATIRLATTIKLARI

Bu telefon görüşmesi, Sevgililer Sevgilisi'nin (a.s.m.) bir uyarısını hatırlattı bize. O şöyle haber veriyor:

Müslüman Efendi ile hizmetçisi cennete girer. Hizmetçi derece bakımından efendisinden yüksek mevkidedir. Efendi bu duruma şaşırır. Ve Rabbimize sorar:

– Ya Rabbi, Senin hikmetinden hesap sorulmaz. Ama merakımı yenemiyorum, yine de sormak istiyorum. Bu kardeşim dünyadayken benim hizmetçimdi. Burada benden yüksek dereceye sahip olmuş. Hikmeti nedir?

Rabbimiz o kula cevap verir:

– Onun amelinin karşılığı öyle, senin amelinin karşılığı ise böyledir. Kişiye dünyada yaptığının karşılığı vardır, makamının değil.

Öyle ya, her ikisine aynı zaman verilmişti. İkisi de bir günü yirmidört saat olarak yaşıyordu. Fakat o yirmidört saati hangisi daha verimli geçirdiyse sonucunda o kazandı. "Eli kârda, gönlü yârda" derdi eskiler. Allah dostları bedenleri ile çalışırken bile dilleri ve gönülleriyle Rabbinin zikirlerine devam ederlermiş. Bir an zikirden gafil olduklarında nefislerini cezalandırırlarmış. Hatta uyumamak ve zamanlarını ilimle geçirmek için nasıl bir arayış içine girdiklerini ve nasıl çözüm ürettikleri Hz. Mevlana'nın eşyalarının yer aldığı müzede görmek mümkün.

Çenelerinin altına koydukları sivri cisimle uykularının

dağılmasını sağlamaya çalışmışlar. Bazıları ise "Katı yiyecekleri yemek zaman kaybettiriyor" diye yıllarca çorbayla idare etmişler. Nefislerinin istediği katı yiyeceklerden uzak durmuşlar. "Onların hayatına uymak çok zor" diyen nefislerimize, onların çalışmaları ve gayretleri neticesinde elde ettikleri ile bizim elde ettiklerimizi kıyaslamamız bir fikir verecektir. Onlar bu gayretleri ile asırlar sonra bile okunacak ölümsüz eserler bırakmışlar bizlere. Hâlâ arkalarından binlerce insan faydalanıyor ve onlara dua ediyor. Amel defterlerine sevaplar yazılmaya devam ediyor.

İmam-ı Buharî Hazretleri işte bunlardan biri. Derlediği hadis kitabı asırlardır elden ele, gönülden gönüle dolaşıyor. Medreselerde ders kitabı olarak okutulmuş ve hâlâ okutulmaya devam ediyor. İmam-ı Gazalî Hazretleri yine öyle. Yazdığı *İhya-i Ulumi'd-Din* dünyanın birçok yerinde Müslümanların ellerinden düşürmedikleri bir eser olmuş. Ülkemizde, neredeyse her evde, bir takım bulunur.

Mevlana Hazretleri çağını ve ülkesini aşan yıldızlardan bir başkası. Nice insanlar onun eliyle iman şerbetini içmişler. Farklı dinlere mensup kişiler bile eserlerini okumaktan kendilerini alamıyorlar, o sönmeyen yıldızlarımızdan.

Said Nursî Hazretleri o yolu izleyen yakın tarihimizin güzel örneklerindendir. Nice zor şartlarda yazdığı o muhteşem eserler insanların imanla dirilmesine vesile olmuştur ve olmaya devam etmektedir. Ülke sınırlarını aşarak dünyanın birçok yerinde istifade edilen kaynak eser olmuştur. "Görünmeyen Üniversite"de binlerce güzel insan yetiştiren, gönüller sultanı M. Zahid Kotku Hazretleri de bir başka güzel örnek. Bu insanlar, karanlıktan şikâyet etmek yerine aydınlatmaya çalışmışlar. Vefatlarından sonra bile hizmetleri devam ediyor.

Onların izlediği yolu izlediğimizde Allah bizlere de ikram edecektir. Fakat en az onların gösterdiği gayreti göstermemiz gerekiyor. Sünnetullahtır: Allah çalışana verir. İlmi de zaten isteyene vereceğini bildiriyor.

FATMA'NIN İSTEĞİ

Tekrar Fatma ile yaptığımız telefon görüşmesine dönecek olursak, şöyle bir talebi oldu Fatma'nın:

– Hocam, duydum ki, hacca gidecekmişsiniz. Ben de çok arzu ediyorum, ama bu halimle gidebilir miyim, bilemiyorum. Sizden bir ricada bulunsam, yapabilir misiniz? Yıllardır özlediğim, yolunu gözlediğim, ziyaretiyle şereflenmek istediğim Sevgililer Sevgilisi Efendimiz'e (a.s.m.) bir mektup yazdım. Ziyaretinizde benim adıma okur musunuz?

Fatma ne büyük hayaller kurmuş o dört duvar arasında. Himmetini yüksek tutmuş. Bize bu talebini arz ederken, sahibine dilekçe sunduğunu daha sonra anlıyoruz. Sözlü dualarını fiile dönüştürüyormuş. Söylemden eyleme geçiyormuş. Olmazları oldurana çoktan yapmış müracaatını. Daha sonra bu mektup hakkında konuştuğumuzda bana daha detaylı bir şekilde ruhundaki izdüşümleri anlattı. Bu kısımda onun sözlerine yer verelim.

"DUDAKLARIM VE ELLERİM TİTRİYOR HADDİMİ AŞMAKTAN"

Gönlümü fetheden sultanım! Rabbimin, nebilerin, meleklerin, velilerin, âşıkların, sadıkların, yerlerin, göklerin ve bütün varlıkların selamı üzerine olsun. Bu mektupta rızanı, şefaatini ve muhabbetini kazanmayı, sana layık olmayı ümit ediyorum. Sana, hangi cümlelerle hitap edeceğimi bilemiyorum. Dudaklarım ve ellerim titriyor haddimi aşmaktan. Sözüm, niyetimden filizleniyor. Topal bir karınca varmış, o da aşkından almış cesaretini, düşmüş yollara, uzaktaki dostuna varmak için. "Bu ayaklarla dostuna varman imkânsız" demişler. Böyle söyleyenlere karıncanın cevabı aşk gibi gerçekmiş; "Hiç olmazsa yolunda ölürüm."

Allah sana "sevgilim" demiş ve seni kâinata çokça sevdirmiş.

Bu satırlarla başlamış ama dinmemiş Fatma'nın özlemi:

"Bir mektup yazayım da biri götürsün, Ravza'ya bıraksın" demiştim. Ondan sonra "Dur!" dedim, bir tane niye yazayım? "Peygamberimiz 63 sene yaşadı. Ben de 63 sayfa yazayım" dedim, öyle başladım. Her satırında bir sürü hatıram var. Çok tatlı, bu benim her şeyim, servetim. Sevgili Peygamberimizin huzurunda, Medine'de, Mescid-i Nebevî'de inşaallah okuyacağım o mektupları, inşaallah okuyacağım. Sevgili Peygamberimize, "Bak sana ne yazdım, sen önceden dinledin, ama ben sana bizzat dilimle, ağzımla duyurmak istiyorum. Benim sesimi dinlemeni istiyorum Ya Rasulallah!" diyeceğim.

FATMA'NIN MEKTUBU MEDİNE'YE NASIL VARACAK?

Fatma'nın bizi elçi kıldığı mektubu okumayı o kadar çok istedim ki! Onun bu teklifine yıldırım hızıyla cevap verdim:

– Hay hay bacım, seve seve... Görüşmemizden sonra Fatma'nın bu isteğini Senai Ağabeye anlattım:

– Ağabey, Allah sana mı nasip eder, bana mı, bilemiyorum. Fatma, Efendimize (a.s.m.) bir mektup yazmış; onu, orada okuyacağız. Vallahi şimdiden heyecanlanmaya başladım.

Öyle ya! En Sevgiliyi çok seven birinin mektubunu okumak kim bilir nasıl bir güzelliğe vesile olur?

O günlerde Senai Ağabey TRT ile bir proje üzerine görüşüyor. Proje, bugüne kadarki Hac çekimlerinden farklı bir çekimi hedefliyor. Haccı "içeriden" anlatmak. Türkiye'den hacca giden iki ya da üç kişiyi evinden çıkıp tekrar evine dönene kadar izlemek. Hacda "olup bitenler"i bir kalbî serüven olarak anlatmak. Görünüşe göre hacda her yıl aynı şey oluyor. Haberler de hep böyle. "İlk hacı kafilesi kutsal topraklara gitti"ler. "Hacılar bugün Arafat'a çıkıyor"lar. "Hacda hayatını kaybeden hacı sayısı şu kadar"lar. Hep klişe... Hep klişe... Kimse haccın insan tekinin başına ne getirdiğini söylemiyor. Onca farklı insanın tek bir potada güzelce eriyişinin fotoğrafını çekemiyor. Bunu ancak hacca giden "birey"lerin

gözünden görebilirdik.

Ama kimleri götüreceklerdir. Şükür ki, ilk isim bellidir. Gönül ehli, Mesnevî dostu Fatih Çıtlak. Öbürü ya da öbürleri kim olmalı? Üstelik, izlenecek kişiler farklı olmalıydı.

Toplantıya başladıklarında Senai Ağabey yeni tanıştığı Fatma'nın duasını almak ister. Telefonun hoparlörünü açarak, bir ayet yorumu ister Fatma'dan. Bir de güzel bir dua alır. Masadaki herkes dinlemektedir Fatma'yı. Çok etkilenirler Fatma'nın zarif yorumlarından. Saf neşesinden. Toplantıya tam başlamak üzereyken, yönetmen Mehmet Nuri Işık şaşırtıcı bir soru sorar:

– O niye olmasın?

Toplantının diğer katılımcıları yapımcı Adem Özkan yönetmen Bilal Gökçınar ilk şaşkınlığı üzerlerinden attıktan sonra, bu ihtimali değerlendirmeye başlarlar.

Önce TRT'nin onayı, ardından Diyanet İşleri Başkanı'nın desteği ve en son Suud Büyükelçiliği'nin vizesi. Ve en önemlisi, tekerlekli sandalyedeki genç bir hanıma uygun bir refakatçi bulunması gerekiyordu. Engeller, engeller...

Toplantı beklenenden kısa sürmüştü. Karar verilmişti ama Senai Ağabey içinde yeşeren ümidin çabucak söneceğinden de endişelidir.

Oradan ayrılınca hemen beni aradı:

– Şimdilik aramızda kalsın. İnşaallah Fatma'yı hacca götüreceğiz. Girişimler sonuç verirse durumu kendisine açarız. Sakın Fatma'ya bildirmeyelim. İş olmazsa çok yıpranır.

Bu haberi aldığımda tarifi güç bir sevinç kapladı bedenimi. Demek Fatma'nın özlemi gerçekleşecek. Selamını aracısız olarak verecek Fatma. Yıllardır özlemini çektiği sevdasına kavuşacak. Fatma'nın yerine ben sevinç çığlıkları atıyordum. Dua ediyordum:

– Allah'ım, kardeşimin yolunu aç, bu fırsatı ona hayırlı kıl. Engel olacaklara fırsat verme, diye.

TRT ekibi proje için girişimleri başlatıyor. Diyanetle görüşmeler başlatılıyor. İlk etapta karşı çıkılıyor.

– Müracaat eden yedi yüz elli bin kişi var. Biz sadece yüz bin civarında götürebiliyoruz. Bir de engelli kardeşlerimiz hacca gitmek isterlerse, biz bu işin içinde çıkamayız.

Böyle karşılık veren yetkili kendince haklı. Söylenecek bir söz yok. Fakat işin içinde bir sır var. Fatma dilekçeyi sağlam yere verdiyse ve dilekçe kabul edildiyse, kim durabilir onun önünde? Olmazları olduran Allah'tır. Allah, bir şeyin olmasını isterse "Ol!" der, o da oluverir. Her zaman okuduğumuz Yasin suresinde Rabbimiz böyle bildiriyor. Gerçekten birkaç gün sonra beklediğimiz o sevinçli haberi aldık. Bu girişimi değerlendiren yetkili, hepimizi sevinç gözyaşlarına boğan şu cevabı verdi:

– Bu da istisna olsun, bu kızı gönderelim hacca.

EN TATLI HABER VERİLİYOR

Şimdi sıra bu haberi Fatma'ya bildirmeye geldi. Önce babasıyla görüştük. Babasından olumlu cevabı alınca Fatma'ya durumu bildireceğiz. Fakat biz bu kadar sevindik, sevinç çığlıkları attık, iyi de, yıllardır rüyalarını süsleyen, dualarının ayrılmaz gündemi olan bu haberi alınca Fatma'nın kalbi bu sevince dayanabilecek mi? Fatma'ya iyilik edelim derken kötülük etmiş olmayalım?

Bu güzel haberi vermek Senai Ağabeye nasip oldu. O günlerde Fatma'dan önce o yaşadı haccın heyecanını. Fatma adına o stres yaşadı. "Olmayacak" diye öyle korktu ki! Fatma'ya bu müjdeli haberi vermek için günlerce uğraştı, takip etti. Ve işte o kutlu an...

Haber geldi Fatma'nın hacca gideceği kesinleşmişti. Yıllardır yanan yüreğine su serpilecekti. Demek ki, insan candan isteyince Allah nasip ediyor. Bizi yollara düşüren Allah, bu sefer de bizi Fatma için elçi kılmıştı. Bizi İstanbul'dan Fatma'nın ayağına götüren onun duasıydı. Olmazları olduran Allah, Fatma'nın duasına icabet edecekti. Ne güzel söylemişler:

"Rabbine dönüp, 'Ey Rabbim, benim büyük bir derdim var' deme; derdine dön ve de ki 'Ey derdim, benim büyük bir Rabbim var'"

HAC, ALLAH'IN KULLARI ÜZERİNDEKİ HAKKIDIR!

Hac, Allah'ın kulları üzerindeki hakkıdır. Oraya gitmeye yol bulabilenlere, yaya veya binitli olarak gitmesi Allah'ın kullarından isteğidir. Allah, nice ayetlerini kullarına ikram etmek için onlara böyle bir görev vermiştir. Hz. İbrahim'in (a.s.) diliyle seslenmiştir. Bu daveti Efendimiz (a.s.m.) ile yinelemiştir. Bu daveti işitenler ve icabet edenler dinlerini kemale erdirirler. İmkânları olduğu halde geciktirenler ve gitmeyenler kendilerine ne büyük kötülük ettiklerini bir bilseler, dizlerini döverler.

Bu müjdeleri duyup da hacca gidemeyen ne kadar yansa yeridir. Allah'ın büyük davetinden kendini mahrum etmiştir. Kendisine verilecek büyük ikramlardan mahrum kalmıştır.

Bu satırları okuyan kardeşim, eğer imkânın varsa hiç erteleme haccını. Hemen ilk fırsatta oraya gitmenin çarelerini ara, vesselam. Oraya parası olan değil, sevdası olan gidebiliyor. Onlarca örnek verebilirim size. Bu kitabın yazılmasına vesile olan Fatma kardeşim de bunun en canlı misalidir.

Şunu kesin olarak söyleyebilirim. Haccın öncesiyle-sonrası kesinlikle bir olmayacaktır. Maddî ve manevî nice değişiklikler olacaktır hayatınızda. Zorla gidenleri gördüm. Merakla gelenlere şahit oldum. Aşkla gelenlere de... Ama istisnalar hariç hepsinde muhteşem değişimler gördüm. Yıllardır geciktiklerine yandılar. Tekrar tekrar gelebilmek için söz verdiler Rablerine. Hacca gitmeyen bilemez gidenin sevdasını. Gitmeyen bir âşıksa, giden bin âşık olur da döner. Cengiz Numanoğlu ne güzel anlatmış:

> Bir zaman derdim ki:
> "Yâ Rabbî neden,
> Bir daha istiyor, bir kere giden?"

Meğer bilemezmiş, insan gitmeden;
Aldım cevabımı... Beytullah'ta ben...
Gördüm ki; bu dünya bir oyalanma,
Halime bakıp da, mutluyum sanma.
Bedenim Kâbe'den uzakta amma;
Gönlümü bıraktım... Beytullah'ta ben...

Özellikle son kıtalar, anlatmak istediklerimize tercüman oluyor. Cengiz Bey'den Allah razı olsun, çok güzel aktarmış satırlara hacıların duygularını. Hac yolculuğunda kaç defa okuduysam bu satırları, gözyaşlarını tutamamıştır Beytullah yolcuları. Fatma'nın yanık yüreği buna ne kadar dayanabilecek bakalım.

Fatma Tatlı Haccın Eşiğinde

ŞİMDİ YİNE BİZ susalım ve Fatma'nın hacla ilgili cümlelerini okuyalım.

> Hacca gidip gitmeyeceğimi bilmiyordum, çok merak ediyordum. Haber telefonla geldi, çok sevindim. Herkese nasip etsin Allah. Amin...
>
> İlkokulda benim yürüyüşüm bir komikti, hep düşerdim, arkadaşlarım benimle dalga geçerlerdi. Yıllar geçti, beşinci sınıfa geldim, merdivenleri çıkamamaya başladım. Doktora gittik. "Niye ben?" demiştim hatta, ağlamıştım. Rabbimin öyle bir imtihanı işte. Kaslarımda işte bu hastalık ilerliyor, her seferinde bir faaliyetimi kaybediyorum. Eskiden yürüyordum, şimdi ayağa kalkabiliyorum sadece, ama yürüyemiyorum.
>
> Hacca, canım annemle birlikte gideceğiz, hep benimle olacak, hep birlikte olacağız inşaallah. Kevser'im annem, o aktığı sürece ben de akacağım, annemle birlikte akacağız. O, benim yürüyen ayağım, tutan elim olacak, inşaallah. Hacca, tekerlekli sandalye ile gitmek zor olmayacaktır. Ayağıyla gidenlere nasıl zor olmuyorsa, benim de ayaklarım tekerleklerim şükürler olsun, hem de dört tane. Herkes iki ayakla gidiyor, ben dört tekerlekle gidiyorum, elhamdülillah.

Fatma kardeşimin annesiyle ilgili benzetmesine bakar mısınız? "Kevser'im" diyor. Kevser suresinden alıyor ilhamı. Ben bugüne kadar Kevser suresini hiç böyle anlamamıştım.

Kur'ân'ın penceresinden bakınca hayat ne büyük anlam kazanıyor. Zorluklar nasıl da aşılıyor. Kur'ân'ın talebesine Allah, yollarını nasıl da kolaylaştırıyor? Bütün iş O'na kul olabilmekte. O'na kul olabilmek için, O'nun kitabına kendimizi muhatap kılmamız gerekiyor. O'nun bize rehber olarak gönderdiği, âlemlere rahmet olan, en güzel örneğe uymamız gerekiyor.

Herkesin şimdiden ebedî yurdu için neler hazırladığına bakması lazım. O gün herkes kendi derdine düşecek. Kardeşin kardeşe, anne ve babanın evladına, evladın anne ve babaya fayda vermediği o günde, Allah'ın izni olmadan hiçbir şefaatçinin şefaati de kabul edilmeyecek. Fatma da kendi imkânlarınca bakın neler yapıyor:

99 ESMA'YA 99 HATİM

> Ağaç var ya, kavak ağacı; onun gibi olacağım, inşaallah. Sonbaharda gitmem de bir ayrıcalık. Hiç yaprak kalmadı garibimde... Aynı yapraklar gibi, benim de bütün günahlarım dökülecek, sonra tekrar yeşereceğim ben de onun gibi. 99 Esma'ya 99 hatim niyet ettim, inşaallah öyle uzun ömrüm olsun, çünkü biraz yavaş okuyorum. Üçüncü isimdeyim, ism-i Rahim'deyim. 99 ismi bitirdiğim gün çok mutlu olacağım. Rabbim diyecek; "Ey kulum Fatma, ne yaptın dünyada?" Ben de; "Rabbim" diyeceğim, "senin isimlerine hatim okumakla geçti ömrüm." Yani herkes ömrünü bir şeye adar, güzel bir şeylere adar, ben de Rabbimin isimlerine adadım ömrümü, inşaallah.

Fatma hacca gitmeden önce bütün hazırlıklarını tamamladı. Şimdi gerekli işlemler için Ankara yolundaydı. Orada yol arkadaşlarıyla tanışacak. Katılacağı hac seminerleri ile kutsal mekânlara olan özlemi daha da artacak. Oralara olan özlemiyle tutuşup yandığı dönemde gördüğü bir rüyayı kendi dilinden okuyalım şimdi:

> Ankara'ya gidiyoruz. Ankara'da hacı arkadaşlarımla tanı-

şacağım, onlarla birlikte eğitime gireceğim, ne yapacağımızı öğreneceğim, inşaallah.

Rüyamda hacca gittim, Kâbe'de bir ağlıyorum, bir ağlıyorum, anlatamam size. "Haydi Kâbe geliyor" diyorlar, gidiyoruz. "Kâbe çıkacak şimdi karşına" diyorlar. Ben böyle Kâbe'yi gördüğüm an, bas bas bağırıyorum, ama yüreğim yarılıyor böyle. Ağlıyorum, ağlıyorum...

Ondan sonra; bu sefer diyorlar ki, "Haydi Medine'ye gidiyoruz." Bu sefer diyorum:

"Ben asla oraya gidemem. Ben bu yüzle nereye, nasıl gideceğim?" Oturuyorum bu sefer; "Ben oraya gidemem" diye ağlıyorum. Ondan sonra gidiyoruz, ama Ravza'dan içeri giremiyorum. Beyaz mermerler var ya, oradan böyle oturup o yeşil Ravza'yı izliyorum, içeri giremiyorum. Rüya böyle bitiyor. Ama inşaallah, gerçek hayatta girerim, beni kabul eder Peygamberimiz. Zaten çeyiz hazırladım kendime, salavatlar, hatm-i şerifler... Boş gitmiyorum. "Oralar hayal ettiğimden daha güzeldir" diye tahmin ediyorum. Rabbim herkesi hayal ettiği güzelliklerle karşılaştırsın.

Ümit işte, ümitle korku arasında gelgitler yaşıyoruz. Bir yandan korkuyorum: "Ben kimim ki, öyle şeylere layık olabileyim?" diyorum. Yine de ümitle korku arasında gidip geliyorum. Kulluk da böyle bir şey zaten. Ne kendine güveneceksin, ne de Allah'tan ümidini keseceksin.

İşte böyle. Rabbim bana "Gel!" dedi, inşaallah gideceğim ben de. Bakalım beni ne bekliyor? Güzel olacak inşaallah. Rabbim beni oraya niye çağırıyor, onu da bilmiyorum. Belki günahlarımdan arındırmak için. Çünkü ona öyle bir büyük kulluğum yok benim; ben aciz, günahkâr, bomboşum. Bilmiyorum, belki beni orada kendine daha mı yakınlaştıracak; rahmetiyle, merhametiyle coşturacak, kim bilir?

Hacı, evinden çıktığı andan dönünceye kadar her anı muhteşem ikramlarla dolu. Duası makbul. Sevgili Peygamberimiz onların duasının kabulu adına dua etmiş. Hacının duasına Peygamberimizin duası karışmış artık. Ondan bize gelen mübarek sözler böyle söylüyor:

Fatma Tatlı ve annesinin Kâbe'yi ziyaretleri

"Allah'ım! Hacıları ve hacıların bağışlanmasını istediği kimseleri affet."

"Bir hacı ile karşılaştığın zaman ona selam ver. Onunla musafaha yap. Evine girmeden önce senin bağışlanman için dua yapmasını ondan rica et. Çünkü o, günahlarından temizlenmiş ve bağışlanmış olarak gelmiştir."

"Hac ve umre yapanlar (Müslümanlar adına) Allah'a gelmiş elçilerdir. Onlar istedikçe kendilerine verir, dua ettikçe dualarını kabul eder."

Hacının yolculuğu boyunca yaptığı harcamalara yedi yüz misliyle karşılık veriliyor. Duaları kabul ediliyor. Dua ettikleri bundan faydalanıyor. Duanın en çok kabul edildiği mekânlarda bulunuluyor. Allah'ın en seçkin kullarıyla aynı mekânda omuz omuza ibadet ediyor. Duasını onların duasına ekleyerek gönderiyor. Attığı her adım, onu Rabbine daha da yaklaştırıyor. Ne kârlı bir iştir bu Allah'ım!

Hac için Mekke-yi Mükerreme'ye varıldıktan sonra ilk iş olarak otele yerleşilir. Biraz dinlendikten ve abdestleri tazeledikten sonra Kâbe'ye doğru hareket edilir. Beklenen an gelmiştir. Yıllardır hasretiyle yanılan, Allah'ın evine kavuşma vaktidir. Oraya edeple girilir. Onu görünceye kadar:

"Buyur Allah'ım buyur, tekrar tekrar buyur, emrine âmâdeyim. Senin mülkünde ortağın yoktur. Sadece Sen varsın

Allah'ım. Övgünün her türlüsü ancak Sana mahsustur. Nimetler Sendendir. Mülk Senindir. Ortağın yoktur Senin..."

Hep bu güzel cümleler tekrar edilir. En sevaplı zikirdir. Hacının azığıdır bu güzel cümleler. Kâbe'ye girince ilk yapılacak iş dua ve tavaftır. Kâbe Allah'ın evi, kul Allah'ın kulu... Allah'ın kulu, Allah'ın evinde, O'nun misafiri... Kul ister de Allah vermez mi hiç? O'nun için, O'ndan başka bütün sevdiklerini terk ederek gelmiştir, O'nu ziyaret etmeye.

KÂBE'Yİ İLK GÖRDÜĞÜNDE...

Şimdi dua vaktidir. Yum gözlerini, aç ellerini ve gönlünü, yalvar seni buraya davet eden ve kavuşturan Rabbine. Bütün hatalarına tövbe et. Âlem-i ervahta verdiğin sözünü yenile. Başta Peygamberimiz olmak üzere bütün peygamberlerin istediklerini, Allah'ın salih kullarının istediklerini, sen de iste. "Yüzüm yok!" deme, iste. O'ndan başka istenecek bir Mabud yok ki. Bırak gözyaşlarını. Onlar da şahitlik etsinler. O'nun rızası için akan bir damla gözyaşı, cehennem ateşini söndürecek. Bugün ağlama günüdür. Sevinç ve hüzün gözyaşının birbirine kavuşacağı gündür. Orada ağlayabilmek ne güzeldir.

Kaldır başını şimdi. Bak karşında duran Allah'ın evine. Onu seyretmek bile ibadettir. Öyle bildirdi En Sevgili (a.s.m.). "Onu seyredene yirmi ecir vardır" buyurdu. Niyetini gözden geçir. Hacerü'l-Esved karşısında tekbir ile onu selamlamak Allah ile sözleşmek gibidir. Dolayısıyla tavafa başlayan bu zamana kadar işlediği hataları terk edeceğini, bundan sonra Kur'ân'da Rabbinin tarif ettiği ve Resulü'nün (a.s.m.) yaşadığı gibi bir hayat süreceğinin sözünü vermiş olur. Ve ahirette Hacerü'l-Esved kendisini selamlayanlara şahitlik edecektir.

Tavaf...

BAKALIM FATMA KÂBE'YE vardığında neler söyleyecek? Şimdi onun kalbini göğsümüze koyarak tavafa girelim:

İlk defa tavafa gidiyoruz. Döneceğiz, döneceğiz, döneceğiz. Dönmeye gidiyoruz, Rabbimin rızası etrafında. Gönlüm Kâbe'nin sahibiyle buluşmak istiyor. Kâbe'yi gördü, şimdi de onun ötesini istiyor. Yani, hep bir basamak ileriye bakıyor. Kâbe tamam, onu gördük elhamdülillah, ama ya Kâbe'nin sahibi? Herkes kendi derdinde, herkes bir yere koşturuyor. Herkes bir telaş içinde, mahşer yeri gibi. Bir ara çok korktum. Zor olacak gerçekten mahşer, yani herkes nefsini düşünecek.

İşte, Peygamberimize yakın olabilirsek, o "Ümmetim!" diyeceği için, belki ondan bir teselli alabiliriz. Gerçekten çok tatlı bir şeymiş tavaf. Dönüyorsun, aynı pervaneler gibi. Hani pervaneler ışığın etrafında dönerler dönerler ve sonunda yanarlar ya, işte aynen öyle bir şey tavaf da. İnsan da aynen onlar gibi olmak istiyor. Ama her seferinde git gide, bir şavk daha yaklaşıyor ya, onu çok merak ediyorum. Yani oraya bir kez dokunup; "Bittim ya Rabbi, tamam bu kadarım!" diyebilmek.

Safa ile Merve arasında say yapıyoruz. Hacer annemizin ayak izlerindeyiz. İsmail'imizi susuz bırakmamak için Zemzem arıyoruz.

Koşmak istiyorum, koşmak! Böyle kelebekler gibi kanat

çırpmak, uçmak. Onun için açılıyorum. "Allah'ım geldim" diyorum ve açıyorum kollarımı, ama olmuyor işte, sadece demekle olmuyor. Öze inmek lazım.

Hacda, Zeynep ile yani Hacı Zeynep ile tanışmıştım. Hac arkadaşım o benim, 18 yaşındaydı. O da ilkokul ikinci sınıftan beri çok istiyormuş hacca gelmeyi, onun da hayallerinde varmış buraya gelmek. Elhamdülillah, Allah ona da nasip etti, bana da nasip etti. Birlikte haccediyoruz. Hac arkadaşım oldu, her işime koşturdu, Allah ondan razı olsun...

Fatma'nın yol arkadaşını da Rabbimiz önceden ayarlamış. Bütün mesele Allah'a kul olmakta. Sen O'na kul olursan, O'nun emirlerine teslim olursan, O senin tutan elin, yürüyen ayağın, gören gözün olur. Fatma ile Zeynep'in buluşmasında ve tanışmasında da böyle bir sır olsa gerek. Zeynep hacılar içinde en küçüğüdür. "Bu kutsal yolculukta kiminle arkadaşlık edeceğim?" derken, Allah karşısına Fatma'yı çıkarır. Fatma'ya da Zeynep gibi bir yol arkadaşı gerektiği için, Allah yollarını kesiştirir.

ZEYNEP, FATMA'YI ANLATIYOR...

Fatma ile birlikte hac yaptığım için çok mutluyum. Güzel insanlarla birlikte olmak ne büyük bir nimetmiş! Hele de bu hac yolunda olursa.

Kâbe'ye Fatma ile birlikte gittik. Kâbe'ye yaklaştıkça Fatma'nın heyecanı da artıyordu. Beytullah'ı görünce Fatma kendinden geçercesine taştı. Gözyaşları sel olup aktı. Hem ağladı, hem ağlattı. Yıllardır hasretiyle yandığı Sevgili'nin evine kavuşmanın sevinç gözyaşlarıydı bunlar. Hac içinde hac yaşadık. Onunla birlikte olup da etkilenmemek mümkün mü?

Otelde kaldığı sürece en sadık dostları, kitaplarıydı. Özellikle de Kur'ân-ı Kerim'ini hiç yanından ayırmıyordu. Onun Kitab'ımızla olan ilişkisi beni çok etkiledi. Onun bu halini hep gıptayla seyrettim.

Zeynep ve Fatma: İkisi de "yürüyor"

"Kendini çok iyi yetiştirmiş" diye hayran oldum. Bütün bu sıkıntılara nasıl sabrettiğini o zaman anlayabildim. "Bu yaşta bunca yükü ancak böyle bir imanla taşıyabilir" diye düşündüm.

Beraber olduğumuz sürece hep Peygamberimizden bahsederdi. Etrafı seyrettikçe Peygamberimizin bu dağlara baktığını ve buralarda ayaklarının izi olduğunu ve onu seyrediyormuş gibi oralara bakmamız gerektiğini anlatıyordu.

Mekke-i Mükerreme'de bulunduğumuz sürece çok verimli ve duygusal günler geçirdik. Hayal bile edemediğim bir hac yaşadım. Yaşatan Rabbime hamdolsun.

Mekke-i Mükerreme'deki vazifelerimizi tamamlayıp Medine-i Münevvere'ye ulaştık. Şimdi sıra Efendimizi (a.s.m.) ziyarete geldi. Birlikte Efendimizi (a.s.m.) ziyarete gittik. Mermer bahçeye girip Yeşil Kubbe'ye doğru ilerlerken Fatma sevdiğini kucaklamak istercesine kollarını açtı. Yeşil Kubbe'nin ön tarafındaki duvarı büyük bir hasretle kucakladı. Fatma'nın gözyaşları sel olup akarken bizimle birlikte olan bütün hacıları da gözyaşına boğdu. Uzunca bir süre duvardan ayrılmadı. Ne gördü ve ne söyledi, bilemiyorum. Ama anladım ki, engelli olan Fatma arkadaşım değil bizmişiz. Onun bedeninde olan engel, bizim gönlümüzdeymiş.

Yaşadıklarımızı yazmak o kadar zor ki. Bugüne kadar birçok arkadaşım oldu. Fatma gibisini görmedim. Beni çok etkiledi. Onun samimiyeti ve şuuru bana unutamayacağım

muhteşem bir hac yaşattı. Rabbim kendisinden binlerce kere razı olsun. Ömür boyu bu tadı unutmayacağım. Allah herkese böyle yol arkadaşı nasip etsin.

Fatma gördüğü, ziyaret ettiği her yerle konuşuyor, oralarla halleşiyor. Bilemiyorum, hacca ve umreye giden kaç kişi Fatma gibi oraların dilini anlamış, onlara kulak verebilmiştir? Karşılaştığı her mekânın sesine kulak veriyor. Gönlünden coşup gelen cevapları da hac boyunca birlikte olduklarıyla paylaşıyor. Bunlar ekrana taşındığında ise yüz binlerce insanı gözyaşına boğuyor. Yayınlanan bu görüntüler Türkiye Yazarlar Birliği tarafından "yılın belgeseli" ödülüne layık görülüyor. Hepsinden öte, niceleri bu görüntülerle Rabbini hatırlıyor, halini gözden geçiriyor, tevbe edip yeniden aslına dönüyor.

Hac Arafat'tır!

HACCIN KALBİ veya beynidir Arafat. Orada vakfeye durmak, tarafımızı tayin etmektir. Şeytana ve onun destekçisi olan terbiye edilmemiş nefse karşı duruştur. Şeytanın bütün kışkırtıcı dostlarına rağmen Allah tarafında olduğunu ilan etmektir. Ömürde bir defa farz kılınmış mümine. Ama bir Arafat ömre bedeldir. Orada yaşadıklarınızı başka yerde yaşamanız çok zordur. O gün, Arafat misafirlerinin "amin"lerine meleklerin "amin"leri karışır. Yerdekilerle göktekiler aynı sofranın etrafında buluşur.

Arayanın aradığını bulduğu yerdir Arafat. Hz. Âdem de Havva'sını orada bulmuştu. Âdemoğulları da aradıklarına orada kavuşurlar. Kim, neyi arıyorsa onu orada bulur. Oraya varmadan neyi aradığını gözden geçirmeli insan.

O gün öyle bir gündür ki; "Acaba duam kabul edildi mi?" diye düşünmek büyük günahtır. Ömrün en bereketli günüdür kıymetini bilene. Bütün peygamberlerin ve Efendimizin (a.s.m.) yakarışları ve gözyaşları vardır orada. Nice Hak âşıklarının sırları gizlidir orada. Arayan, aradığını bulur.

Fatma, Arafat'ı hasretle bekliyordu. Günlerdir hep oranın özlemiyle yanıyordu. Oraya kendinden önce gelenleri düşünüyor ve heyecanı bir kat daha artıyordu. Şimdi yine Fatma'ya verelim sözü:

> Bugün Arafat'a gidiyoruz. Kâbe'yi arkamızda bıraktık, Arafat'a gidiyoruz. Bizi Arafat'ta neyin beklediğini bilmiyo-

ruz, ama ben günahlarımı oraya bırakmaya kesinlikle kararlıyım. Arafat çok güzel bir şey. Böyle hep ağlamak istiyorum, sanki orada her yer suymuş gibi geliyor bana. Hep gözyaşları varmış gibi geliyor, Hz. Âdem'in Havva annemizle buluşması, sonra diğer peygamberlerin hep oraya gelmesi, Sevgili Peygamberimizin veda hutbesini okuması, Hz. Ebubekir'in ağlaması, "Bundan sonra sizinle bu son haccım" demesi, hep orada yankılanıyor. O gün, oraya gittiğimizde gerçekten, o taşlar dile gelse de bir konuşsalar yani...

"Hac, Arafat'tır" demiş ya Peygamberimiz, sabahtan beri onu düşünüyorum. Sanki Peygamberimize bir kelimeyle haccı tarif et demişler, O da: "Arafat" demiş. Hele bir düşünün, niye Arafat demiş? Ben düşünüyorum.

Şu dağa Peygamberimizin gözleri değdi mi acaba? Veda hutbesinde diyor ya; "Bu belki de sizinle son buluşmam, bundan sonra buluşamayacağız." Ebubekir ağlıyor ya, sabahtan beri ben de Ebubekir gibi ağlıyorum. Bir kere daha gelse...

"Hac Arafat'tır." Yani o sözü hissettim orada. Peygamberimizin hadis-i şerifini hissettim, gerçekten öyleydi, güzeldi. Böyle hep rahmet yağıyordu sanki, sırılsıklam olduk. Sabahtan akşama kadar hep dua ettik, güneşle dua ettik, ayla dua ettik, hep dua halindeydik. İnşaallah dua etmişizdir; kalıbımızla değil, kalbimizle de. Ezberlediği cümleleri tekrar eden bir papağan gibi; "Allah'ım bana şunu ver, Allah'ım bana bunu ver" değil. Kalpten coşup gelen, aşkla dilimden dökülen bir dua... İşte orada bir tanecik içten duam varsa, "Kurtuldum!" diye ümitlenebilirim.

ŞEYTAN VE FİİLLERİNE...

Arefe gününde Allah o kadar kulunu bağışlar ki, şeytan çılgına döner. Allah'ı rahmetinin coşması karşısında ne yapacağını şaşırır. Son bir ümit yollara düşer. Müzdelife'de arınmış olan müminleri aldatmak için bütün marifetini gösterir. Akla hayale gelmeyecek tuzaklar kurar. Kazandıklarını ellerinden almak ister müminlerin.

Hz. İsmail, Hacer ve İbrahim'e (a.s.) yaptığı gibi hacılara da vesvese verir. İşte burada ona karşı silahlanmak gerekir. Onun gücü çok zayıftır iman edenlere karşı. O kadar zayıftır ki, iman edenler, fındık büyüklüğündeki sembolik taşlarla taşlarlar onu. İman eden kullara karşı hiçbir yaptırımının olmadığını anlatır bu taşlar. Burada onu taşlamak için yeterli miktarda silah toplanır. Biraz dinlendikten ve niyetinizi yeniden gözden geçirdikten sonra, tarafınızı kesin olarak belli ederek, yola düşersiniz. Böylece ona karşı son bir hamle daha yaparak hayatınızdan çıkarırsınız.

"Bundan sonra bütün hayatımı bana haccı öğreten Efendimin (a.s.m.) yolunda yaşayacağım. Çekil yolumdan ezelî düşmanım. İşte sana ve senin yardımcılarına atıyorum bunları!" diyerek atarsınız topladığınız taşları. Hayatındaki şeytanlıkları da atarsınız böylece. Yepyeni bir Müslüman olarak doğarsınız bayramla birlikte. Şimdi de Fatma'yı okuyoruz bakalım o neler söylüyor?

> Şeytan taşlamaya gidiyorum. Düşmanımı taşlayacağım, inşaallah. Elimde mermilerim, ona bütün gücümle fırlatacağım. Taşları atarken içimdeki düşmanımı da taşlayacağım. Bütün kötü huylarıma bir taş ayırdım. Bugün bir bir hepsini taşlayacağım. Rabbimin rızasını kazanmama engel olan bütün benliğimi taşlayacağım. Attığım taşların bir adı ve hedefi var. Hepsini ona doğru fırlatacağım ve kurtulacağım hepsinin şerrinden, inşaallah.
>
> Bir kere kibrimi taşladım en başta. Şeytan niye kaybetmişti? Kibri yüzünden... "Ben ateştenim" demişti, onu demek için ilk başta ona attım ve kurtuldum. "Ben Âdem kızıyım" dedim, şeytana inat, attım kibrimi. Sonra bir de taşlaşmış kalbim vardı, Arafat'ta buldum onu da. Onu da rahmetiyle yumuşattım, işler hale getirdim, elhamdülillah.

Şeytanla yapılan savaşta mümin galiptir. Savaşı kazanmanın sevinciyle Rabbine teşekkür etmek için Rabbinin kendisine verdiklerinden kurban keser mümin:

"Bu savaşı da Senin yardımınla kazandım. Sen yardım et-

meseydin, hakikati bildirmeseydin, ben bilemezdim Allah'ım. Savaşı kazanmanın sevinciyle bugün bayram ediyorum. Bütün kardeşlerimle kucaklaşıyorum. Rengine, diline, mevkisine bakmadan muhabbetle sarılıyorum, musafahalaşıyorum. Şükürler olsun Allah'ım, verdiğin bütün nimetlerine. Sen varsın, birsin ve teksin Allah'ım..."

Fatma ise duygularını şöyle dile getiriyor:

KURBAN...

> Kurban bence hac yapanların bayramı. Haccın bitiş noktası kurban. Ben de "Allah'ım" dedim, "ben hacca gidemedim, bari noktasını koyayım, kurbanımı buradan keseyim, ben de onlarla birlikte olayım." Hiç aklıma gelmezdi bu sene hacda olacağım. Böyle güzel güzel, bir tatlı kurban geçmişti geçen sene, onları anımsadım.

VEDA TAVAFI...

> Bugün veda tavafına gidiyoruz. Son defa Kâbe'ye gidiyoruz. Dokunmak istiyorum, dokunamıyorum. Kâbe'nin sahibi daha bir tatlı zaten. Kâbe'yi geçip Kâbe'nin sahibiyle buluşmak istiyorum. Kâbe'yi gördüm, onun ötesini istiyorum artık. Hep bir basamak ileri bakıyorum. Kâbe'den bahsediyoruz, ama onun sahibinden hiç bahsetmiyoruz. Sevgili Peygamberimizin orada ne acılar çektiğini tefekkür edemiyoruz. Kâbe'ye Peygamberimiz; "Sen çok tatlısın, güzelsin. Kokun hoş, ama vallahi bir mümin bana senden daha bir tatlı geliyor" diyor ya, bir düşün. Onun yanında müminin değerine bak. Peygamberimiz oraya bakıyor, yine ümmetini hatırlıyor, yine müminleri hatırlıyor.

Bazı kardeşlerin gönlü razı olmaz "veda tavafı" demeye. Onlar ömür boyu fırsat buldukça ziyaret etmek istediklerinden değiştirirler bu ifadeyi de "müsaade tavafı" deyiverirler. Çok zor olur oradan ayrılmak. Orada olduğun sürece hiç aklına gelmez geride bıraktıkların.

Ana rahmindeki çocuk gibi ya da sudaki balık gibidir Kâbe'de mümin. Neşelenir, huzur iklimindedir orada. Ayrılma zamanı gelince gönlüne bir sızı düşer. Canından bir can gider. Tek teselliси; en yakın zamanda tekrar gelme ümididir. Buradan ayrıldıktan sonra, günlerce, namaz kılarken hep karşısında bulur Kâbe'yi. Ta ki, günah kirleri gözüne perde oluncaya dek. Kâbe'ye kavuştuğunda ne denli sevinirse mümin, ayrılırken de aynı derecede, hatta daha şiddetli bir şekilde üzülür. Ayrılığın ateşinden, ateşin şiddetinden yanar yüreği. Ayrılırken gönlünü Kâbe'ye asılı bırakır da, öyle döner. Memleketine döndüğünde gönlü hep Kâbe'yi özler.

EFENDİMİZİ (A.S.M.) ZİYARET

Haccın bir parçası olmamakla birlikte, Efendimizi (a.s.m.) ziyaret etmek, çok güzel bir ameldir. Nice hayırlara vesile olur. Onun yaşadığı mekânlarda bulunmak ayrı bir sevinç verir mümine. Tarifi güçtür o duyguların. Yaşamayan, tatmayan bilemez. "Yaşa da gör!" dense yeterlidir. Gidenlerin, tadanların nice güzel hatıraları vardır. Nice münkirler, gönülsüzler şifa bulmuştur onu ziyarette. Fakir de çok defa şahit olmuştur bunlara. Allah'ım, bizleri Resulü'nün (a.s.m.) şefaatiyle rızıklandır. O (a.s.m.) ne güzel müjdelemiş:

> "Kim Beytullah'ı hacceder de beni ziyaret etmezse, o bana eziyet etmiştir."
>
> "Vefatımdan sonra kim beni ziyaret ederse, sanki o beni hayatımda ziyaret etmiş gibidir."
>
> "Kim benim kabrimi ziyaret ederse, şefaatim ona vacip olur."
>
> "Kim beni ziyarete gelirse, beni ziyaretten başka bir niyeti de yoksa, ona şefaat etmek benim üzerime haktır."

Bir mümin için bunlardan daha büyük bir müjde olabilir mi? Bu müjdelere erebilmek için neler verilmez? Hacca gidenler işte hep bunun için can atarlar onu ziyaret etmeye. Doyamazlar orada kalmaya. Hatta orada yerleşmenin ve

kalmanın yollarını ararlar. Hiç olmazsa sık sık gelebilmenin planlarını yaparlar. Oraya gidip de memnun olmayanı hiç görmedim. En Sevgilinin (a.s.m.) huzurunda olup da mutlu olmamak mümkün mü hiç? Ne mutlu, onun yolunu izleyen bahtiyarlara...

FATMA, EFENDİMİZİ (A.S.M.) ZİYARET EDİYOR

Söz yine Fatma'da:

> Medine'ye Peygamberimizi ziyarete gidiyoruz. Mekke'de, Arafat'ta bütün günahlarımızı bıraktık, inşaallah. Tertemiz, bebekler gibi sevgili Peygamberimizi ziyaret edeceğiz. Ben, Medine için yaşıyordum zaten.
>
> Bugün annemle birlikte Sevgili Peygamberimiz Muhammed Mustafa'yı (a.s.m.) ziyarete gidiyoruz. O buyurmuş; "Benim kabrimi ziyaret eden, beni sağlığımda ziyaret etmiş gibidir." Ne muhteşem bir lütuf! İyi ki de böyle söylemiş. İnşaallah, bu hadis-i şerif üzere, bu niyetle, bu uyanıklıkla onu ziyaret edebilirim. Rüyamda da aynen burada oturuyordum. Tam burada işte... Aynı, her yer aynı, hiç yabancı değilim sanki buralara, çok tatlı.
>
> Ne demiş sahabiler; "Anam da, babam da, canım da sana feda olsun ya Rasulallah!" Bu ten de, bu can da feda... Aynen onlar gibi. "Gel" dedi, geldik. Gitmek istemiyordum, çok ağlıyordum rüyamda; "Ben gidemem, huzuruna bu halimle çıkamam" diye. Aynı bugün gibiydi, ama geldim. Aynı böyleydi, buradan ağlayarak orayı seyrediyordum. Yine aynı muhabbet, aynı rahmet, aynı merhamet Sevgili Peygamberimizde.

İşte tam da burada Fatma'nın, Efendimize (a.s.m.) yazdığı mektupları okumaya ne dersiniz? İki yıl boyunca o mektupların peşine düştüm. Fatma ısrarla erteledi. "Zamanı gelince olur" diye geçiştirdi. Kim bilir, belki de nefsine bir pay çıkarmaktan korktu. Uzun ısrarlar ve ricalar neticesinde mektupları elde ettik. Şimdi ben aradan çıkayım da, mektuplarla sizi baş başa bırakayım...

Fatma'nın Efendimize (a.s.m.) mektupları

BİSMİLLAHİRRAHMANİRRAHİM

Gönlümü fetheden sultanım! Rabbimin selamı üzerine olsun. Bu mektupta rızanı, şefaatini ve muhabbetini kazanmayı, sana layık olabilmeyi ümit ediyorum. Sana hangi cümlelerle hitap edeceğimi bilmiyorum inan ki. Dudaklarım ve ellerim titriyor, korkuyor haddini aşmaktan. Sözüm niyetimden filizleniyor. Topal bir karınca varmış, o da aşkından almış cesaretini, düşmüş yollara, uzaktaki dostuna varmak için. "Bu ayaklarla dosta ulaşman imkânsız!" diyenlere karıncanın cevabı aşk gibi gerçekmiş: "Hiç olmazsa yolunda ölürüm" dermiş. Amacım; hiç değilse bir karınca olmak. Ben de kalemimle, sözlerimle, yüreğimle sana varmak istiyorum.

Efendim! Bilmiyorum, hangi söz beni sana getirir. Mesafeler uzun, kelimeler kırık dökük... İzin ver, bir kere de ben anlatayım seni...

Öyle ki, bulunduğum sahili kaybedeyim, geriye dönemeyeyim ve sende boğulayım. İşte o zaman aradığım hayatın eşiğine ayak basarım, inşaallah! Tadını aldım ya Sultanım, hiç yerimde durabilir miyim? Düşmekten, kaybolmaktan korkar mı seni bilen? Kalemimi ve yüreğimi Rabbime emanet ediyorum. Rabbim izin verirse coşacağım, "Yazana değil, yazdırana bakın!" diyeceğim. Destek ol Allah'ım, En Sevgiliye olduğun gibi...

SENİ SEVEBİLMEK, ALLAH'IN VERDİĞİ EN GÜZEL NİMET

Canım Peygamberim, seni sevebilmek, Allah'ın bize verdiği en güzel nimet. Sen, Rabbimden lütufsun, sevgilimizsin. Kurtarıcımız, önderimiz, cennete giden yolu gösterenimiz, yaratılmışların en hayırlısı, gül kokulumuz, ay yüzlümüz, doğru sözlümüz, en çok sevilenimizsin. Seni hakikaten çok seviyoruz. Bu öyle bir sevgi ki, sevdiğimiz anda ebediyete kavuşuyoruz. Öyle bir sevgi ki, arkasından huzur, güven, mutluluk ve kurtuluş geliyor. İsterim ki, Efendim, her gönül seni sevsin, seni ansın.

Biliyorum Efendim, kuru kuru "Sevdim!" demekle, Sevgilinin gönlü tatmin olmaz. "Hani sizlere bıraktığım emanetlerim? Kur'ân ve sünnetim hayatınızın neresinde?" dersen, yüzümüz yerde.

Ah Efendim, günahlar zindanında esir kalmışız, haramlar sardı dört bir yanımızı, şeytan hep peşimizde... Ebu Cehiller diyarı, yine kalabalıktan geçilmiyor. Biz de ahirzaman ateşlerinde yanıyoruz. Tıpkı İbrahim gibi... Ama biliyorum ki, her Ebu Cehil'in bir de Muhammed'i (a.s.m.) vardır. Çok ümitliyim, korkmuyorum, onlar bize vız gelir. Bizler Kur'ân ve sünnetin yolunda oldukça, şaşırmayız inşaallah.

"Sen olmasaydın, eğer sen olmasaydın âlemleri yaratmazdım" diyor Âlemlerin Rabbi. Kâinat senin hürmetine var. Ay, güneş senin hatırına doğup batıyor, sular senin hürmetine çağlıyor, toprak senin hürmetine bir şeyler bitiriyor. Allah sana "Sevgilim" demiş ve seni kâinata çokça sevdirmiş, Sen olmasaydın insanlık ve sevgi olmayacaktı. Seninle hayatımız değişti, seninle gönüllerimiz, İslam'a kandı.

Sen duyurdun Efendim bize cennetin gel deyişini, geldin güllere kokunu verdin. İyi ki geldin, iyi ki, gösterdin bize doğru yolu. İyi ki geldin, acılarımız bitti. Hoş geldin ey dertlilerin tabibi, hoş geldin ey Nebi! Safalar getirdin.

ÂLEMLERE RAHMET OLMANIN SIRRI

Çilenin en büyüğünü sen çektin Efendim. Annen ve baban öldü, yetim kaldın, ama sana Allah sahip çıktı. Vahiyle yeniden inşa etti seni. Vahiy bir dağa inince dağ paramparça olur. Vahiy senin gibi bir yetime inince; "Rahmetenli'l-âlemin" olur. Sen sadece güllerin üzerine doğan güneş değildin, dikenlerin, ısırganların üzerine de doğardın. Sen yalnız bülbüllerin değil, akbabaların da üzerinde doğardın. Senin tek derdin vardı: Herkesi; güvenin, mutluluğun adresine götürmek istiyordun, gerisinin "hoş" da olsa "boş" olduğunu göstermek istiyordun.

Elçiye zeval olmazdı ki, Efendim. Sen Elçisiydin Rabbimin. İslam'ı anlatmaya ve yaşamaya gönderilmiştin. Ama cahil, kendini bilmez, gerçekleri görmeyen insanlar, sana olmadık işkenceler yaptılar. Sana "mecnun" dediler. Bilmiyorlardı ki, Sen Hakk'ın mecnunuydun. Acımasızca taşladılar Seni, küçümsediler Seni, sevdiklerine işkence yaptılar, namaz kılarken üstüne deve işkembesini koydular, dişini kırdılar.

Daha neler neler Efendim, söylemeye dilim varmıyor. Ama sen sabrettin; "Hasbunallahu ve ni'mel vekil" dedin. Vahye muhatap olmak bedel isterdi Efendim. Senin arkanda Allah vardı. Seni onların eline bırakır mıydı? Hiç bırakmadı. İbrahim'i, İsmail'i, Musa'yı, İsa'yı (a.s.) bıraktı mı ki, en Sevgilisi'ni (a.s.m.) bıraksın? Bu çilelerin karşılığında seni teselli etmek için miraca yükseltti. Yetim bulup, âlemlere rahmet yaptığı gibi; "Seni terk etmedi ve sana darılmadı." Yol bilmezken seni yola koymadı mı? Sen yoksulken seni zengin etmedi mi? Elhamdülillah, bu ayetlerden sonra sen, tüm dünya sana işkence yapsa da dayanırdın Efendim! Senin yükünü hafifletmek için sana mucizeler verdi. Sen parmağınla ayı ikiye böldün, ama onlar aya değil, parmağına baktılar. Sana gölgelik eden bulutu da mı görmüyorlardı Efendim? Aşkından inleyen kütüğü de mi duymuyorlardı? Eldeki taşların seni zikretmesini de mi duymuyorlardı?

Bir gün bir gölgede "Allah'ım, sen razıysan bunlar beni

üzmez" demiştin. "Rabbin, seni razı edecek ve hoşnut olacaksın" demişti Allah. Ve razı da oldun Efendim! Ezanda ismi günde beş kez duyurulan kim var? İsmi Rabbimin ismi ile yazılan kim var? Ümmetini cennette hayal eden kim var? Artık sevin, kurban olduğum, artık gül, Efendim. Rabbim seni Makam-ı Mahmud'a erdirsin inşaallah. Sana inanmış ve inanmakta olan ve inanacak olan insanlar deniz kıyısında kumlar misali... Ben de bu hudutsuz yığında bir kum tanesi olabilsem! O mübarek ayağını öpebilmiş bir kum tanesi hem de...

Ey Kevser havuzunun sahibi Efendim! Keşke senin nefes alıp verdiğin ortamda incecik bir ot olsaydım. Sen Hira'ya tırmanırken ayağının altında yuvarlanarak Kâbe'ye koşan bir taş parçası olsaydım. Mağarada sana ev sahipliği yapan o güvercin ben olsaydım. Mağaranın ağzını ören örümcek ben olsaydım.

SEN BİZİM ÂLEMİMİZİ SÜSLEYEN AY'SIN

Sevilen sen olunca, muhabbetin vüsati dünyalar kadar olur. Senin güzelliğini sayacak olsam, yüzlerce kıyamet geçer, yine bitmez güzelliğin. Senin güzelliğini idrakten akıllar aciz kalmış, kalemler yazarken kırılmıştır. Çünkü sen âlemi süsleyen "Ay"sın, Habibullahsın, ümmetin gözbebeğisin. Artık âşıkların neler demez, neler yazmaz Efendim?

Haşa, ben kimim ki Efendim, seni sözlerimle öveyim? Ancak seni sena etmekle sözlerimi güzelleştirir, kıymetlendiririm. Nerede bir güzellik varsa, sendendir, sünnetinden alınmıştır. Senin hürmetine varız, var olmaya da devam edeceğiz, inşaallah. Sensiz alınan ve senden habersiz alınan her nefes varlığın değil, yokluğun nefesi... Ben kapında zavallı biriyim. Senin güzelliğin, muhteşemliğin karşısında kendi çirkinliğini, kabalığını görmüş, azat kabul etmez esirinim.

Gönüller Sultanı Yaman Dede gibi yanıyorum sana... Leyla'nın Mecnun'un yüreğine düştüğü gibi düştün içime.

Züleyha'nın gönlüne düşen Yusuf gibi düştün gönlüme. Züleyha'daki ıstırap bende de var. Hasretim sana Efendim. Seni çok özlüyor ve arıyorum. Şiirler sana yazıldığı için güzel, insanlar seni sevdiği için güzel... Çünkü sen güzelsin, Güllerin Sultanısın. Kapladı arzı sensiz figanım, şefaat eyle bitsin hicranım.

Ey Kevser havuzunun sahibi! Tek özlemim seninle o havuzun başında buluşmak, ama endişem; "Hani, gösterin sevginizi?" dersen? Ne yaparım? Sahabiler gibi anamı, babamı, canımı feda mı ederim? Seni çok seven Hz. Ali (r.a.) gibi yatağına mı yatarım, senin yerine ölümü göze mi alırım? Hz. Ebubekir (r.a.) gibi mağarada, sana arkadaşlık mı ederim? Zeyd (r.a.) gibi Taif'te taşların önüne siper mi olurum?

Hz. Ömer (r.a.) gibi; "Şimdi sen bana nefsimden daha sevgilisin" mi derdim? Sen hoş görmedin diye iki katlı evinin, ikinci katını yıktıran Abdurrahman b. Avf (r.a.) gibi mi olurdum? Sa'd b. Ebi Vakkas (r.a.) gibi kapında nöbet mi tutardım? "Bu canımdan başka bir şeyim yok" diyen Enes (r.a.) mi olurdum? Annesini üzmemek için seni evde bulamayınca geri dönen Veysel Karanî (r.a.) mi olurdum? İki kolunu kaybettiği halde göğsüyle sancağı taşımaya çalışan Cafer (r.a.) mi olurdum? Babası, kocası, kardeşi, evladı şehit olan ve "Neyleyeyim ben onları, Resulullah sağ mı?" diyen Sümeyra (r.anha) mı olurdum?

Abdullah bin Mesud (r.a.) gibi Kur'ân sana indiği halde, sana Kur'ân mı okurdum? Sahabilerin gibi "Seni o kadar çok seviyorum ki, ya Resulullah; seni bir an görmesem çıldıracak gibi oluyorum" mu derdim? Abdest aldığın suyu yüzüme, gözüme mi sürerdim? Hz. Bilal gibi ezanda ism-i şerifini okurken düşüp bayılır mıydım?

YENİDEN ASR-I SAADET OLSUN

Ya Rasulallah! Seninle buluşmayı hangi yüzle istiyorum? Affet... Affet, çok utanıyorum Efendim. Sana layık olamadık.

Sana sadık kalamadık. Sadece âşıkların buldu seni. Sadece âşıkların Efendim... Biz bulamadık rehavetten. Gafletten kendimizi kurtaramıyoruz. Yataktan çıkıp ayağımız şişene kadar ibadet edemiyoruz Efendim! Oysa geceleri ihya etmek Senin sünnetin değil miydi?

Ah, Efendim! Ümmetin ipi kopmuş tesbih tanelerine döndü. Yine Sen değil miydin; "Tuğlalar gibi birbirinize yapışın ve güçlenin" diyen? Kurbanın olayım, bırakma ellerimi...

Sonsuzluğa giden yolda bırakma ellerimi, ne olur! Ruhumu doyur muhabbet ve sevginle, sadece senin ve seni Yaratan'ın sevgisine muhtacız. Sana âşık olanları, seni anlatanları, sana tutunanları seviyorum. Biliyorum ki; onları sen de seviyorsun. O güzel insanlar hürmetine, sahabilerin hürmetine bizleri de sev En Sevgilim!

Kâinatın İftihar Tablosu, Efendim! Yeniden Asr-ı Saadet olsun, Allah'ım bizlere yeniden Asr-ı Saadet yaşatsın inşaallah! İçimizden yeniden Ebubekir'ler, Ömer'ler, Ali'ler, Osman'lar, Enes'ler, Zeyd'ler çıksın. Mimar Sinan'lar gelsin Selimiye'ler yapsınlar. Fatih'ler gelsin kalpleri fethetsinler. Sultan Ahmed'ler gelsin, başında taç diye taşısınlar seni.

Efendim, gül kokulu nefesini bir kez daha gezdir üzerimizde. Beden ölünce ağlayan çok da, ölen ruhlara ağlayan hiç yok Efendim!

Ruhlarımız öldü, yeniden canlandır bizi! Yaşamın tadı seni bulmadaymış Efendim! Sen olmasan ümit beslenmez, yüz gülmezmiş. Kalbime aşkını bırak Sultanım! Aşkınla yandır, aşkınla doyur, aşkınla kandır kalplerimizi, inşaallah! İmanın gerçek tadını alıp sahabe hayatı yaşayan müminlerden eyle bizi.

Sultanım, bizim Sana olan alakamız hürmetine değil, Senin bize olan alakan hürmetine şefaat eyle. Rabbim, beni sana hakiki ümmet olma şerefiyle şereflendirsin, inşaallah!

SENİ BULAN NEYİ KAYBEDER?
SENİ KAYBEDEN NEYİ BULUR?

Efendim! Sen ne çok seviyordun ümmetini de, asırlar evvel "Kardeşlerime selam olsun!" dedin, ne büyük şeref Efendim! Yine sen, tüm peygamberlerin "Nefsim, nefsim" diyeceği günde; "Ümmetim, ümmetim" diyeceksin. Ne çok seviyordun ümmetini Efendim! Düşünüyorum da, bir peygamber bu kadar çok seviyorsa ümmetini, kim bilir Allah ne çok sever kulunu. Allahu Ekber!

Bu ne merhamet Efendim? Sen böyle merhametliysen, seni âlemlere rahmet gönderen Rabbim kim bilir nasıl merhametlidir? İyi ki, varsın Efendim! Senin sayende Rabbime daha çok âşık oluyorum. Sultanım, Allah'ın seni niye elçi seçtiğini anlıyorum. Çünkü "Sen çok yüce bir ahlak üzereydin!" "Seni Rabbim terbiye etmişti." Sen vahiy gelmeden önce de "Muhammedü'l-Emin"din.

"Rabbin için, Rabbin adına sabret." Ebu Cehil'lere, Ebu Leheb'lere, Velid b. Muğire'lere nasıl dayandığını bu ayetten sonra anlıyorum. Rabbin için direndin tüm kötülüklere, hakkı tavsiye ettin daima, kötülüklerin bitmeyeceğini bildin. İyi ki varsın, senden öğrendik sabretmeyi, seninle sevdik sabretmeyi, sen söyledin bize sabretmemizi ve telafi edecek olanın "Sabur" esmasıyla Allah olduğunu...

Diyecek söz bulamıyorum Efendim! Sadece; "Sada-kare-sulullah!" yani "Şüphesiz Resulullah doğruyu söyler!" diyorum. Rabbim teselli edermiş seni; "Biz Kur'ân'ı sana, güçlük çekesin diye indirmedik." Sana acı çektirmeye dayanır mı Rabbim?

Ey bütün mucizeleri içinde en hayran olduğum mucizesi, ömründe bir defa bile kahkahayla gülmemiş olması olan Peygamberim! Şu an sevinçten eriyesim geldi. Güzelliğinin büyüsüne kapılmak ve hummalılar gibi hep seni sayıklamak istiyorum.

ARADIĞIMIZ SEVGİLİ SENSİN

Gel, ey Güzeller Güzeli Sevgili! Bir kere daha yeniden misafirimiz ol... Gel, gönüllerimizdeki karanlıkları kov. Sinelerimizi muhabbet ve hoşgörü ile coştur. Ey Sevgilim! Kaç yıl geçti, ama biz yine hazandayız. Olsun, düşe kalka da olsa biz hep senin izindeyiz. Senin yollarının hakkını vermesek de, hep yollardayız. Aradığımız sevgili sensin.

Ey hasır sedirde sabahlayan kalplerin padişahı! Öyle bir hayat yaşadın ki, hayatına kastetmeye gelenler, sende hayat bularak geri döndüler. Sen hep yol göstericiydin bu uğurda. Hiç yılmadan, hiç kızmadan sünnet-i seniyye tohumlarını atıyordun geçtiğin yollara...

Ey ismi Arş-ı Âlâ'da yazılı, meleklerin dilinde tesbih olan Habib-i Zişan Efendim! Görmedim gözlerini, ama eminim güneşten de güzeldi. Duymadım kokunu, ama eminim ıtır bahçelerinden de güzel kokardı. "Yusuf'u (a.s.) gördüğünde ellerini kesen kadınlar, seni görselerdi ellerinin yerine kalplerini keserlerdi" diyor Hz. Aişe... Rabbim seni mirac ile teselli etmişti. Israr ediyordu melekler, dönmemen için geri. Namazdı bu miracın en güzel hediyesi... Namaz ki, her gün Rabbimizle beş kez buluşmak demek. Namaz ki, en vazgeçilmez ibadet demek. Namaz ki, imandan sonra en büyük hakikat. Namaz gözümüzün nuru, ruhumuzun miracı, dinimizin direği...

Ey ümmetinin aşkı! Bak, bugün senin izinde kurtuluş arayanlara... Biliyorsun sahabilerin seni analarından, babalarından, yuvalarından ve canlarından çok sevdiler. Bu sevgi bitmedi ya Rasulallah! Bu sevgi bitmedi, hâlâ seviyoruz seni... Yeryüzünün her metrekaresinde senin âşıkların, Senin sevdalıların var...

Ey Hira Mağarası'nda Rabbimin nuruyla nurlanan Sultanım! Biz Senin çektiğini çekemedik. Ancak senin yollarında güller topluyoruz. Ellerimize batan dikenlerin senin çektiklerin yanında kıymeti ne ki?

"KARDEŞLERİME SELAM OLSUN!"

Yüzyirmibeş bin sahabenin gözbebeği Efendim! "Kardeşlerime selam olsun" demeseydin, katlanılır mıydı bu hasrete?

Bana da; "kardeşim" de Efendim, ben de çok seviyorum seni... Kardeşlerinin adına yaraşır biçimde taşıyamıyoruz emanetini. Kardeşlerin olma şerefinin hakkını veremiyoruz. Biz üzsek de seni, merhamet elini hissediyoruz hep başımızda.

Şefaat müjdesi Efendim! Benim gibi bir biçareyi de şefaatinle şereflendirir misin? Benim de bu kirli ellerimden tutar mısın? Yoksa yüzüme bile bakmaz, beni mahzun mu bırakırsın?

Ya Rasulallah! Mademki "Benim şefaatim ümmetimden büyük günahları olanlar içindir" demişsin, ben de bu şefaati ümit etmeden duramam, zira ben de çok günahkârım... Sen, sana yapılan işkencelere rağmen ellerini Rabbine açarak; "Bilmiyorlar, bilmiyorlar, bilselerdi yapmazlardı Allah'ım!" diye dua etmiştin. Ümidim bundandır Efendim!

Rabbimin Sevgilisi! Gözlerim seni görme şerefine eremedi. Kulaklarım o bülbülleri bile hayran bırakan sesini duyamadı. Dilim, her daim seni söyleyemedi. Aklım, seni tam anlamıyla anlayamadı. Kalbim; aşkını, sevgini, sahabilerin gibi hissedemedi. Seni onlar gibi çok özleyemedim!

Seni anlatmaya ne bu dil, ne de bu aciz kalem layık değil ya Rasulallah! Hani Nemrut, Hz. İbrahim'i (a.s.) yakmak için büyük bir ateş yakılmasını emretmişti. İşte o kocaman ateşe kendi küçük, ama niyeti kocaman bir kuş su taşıyormuş. Kuş ile alay etmeye başlamışlar; o kuşun niyetini, aşkını anlamayan cahiller... Gülerek; "Senin o suyun kocaman ateşe ne yapabilir ki?" demişler. Kuş, o dev gibi niyetiyle şu cevabı vermiş: "Olsun, benim safım belli olsun... O bana yeter."

İşte Efendim! Ben de o kuş misali istedim ki, safım belli olsun. Ameller niyete göre değil mi? Belki amelim yok, ama hiç olmazsa benim de hayırlı bir niyetim olduğunu bil Efendim!

Seni bir kerecik olsun görememiş, o gülleri kıskandıran kokunu duymamış olsam da; duymaya, görmeye azmimin olduğunu bil istiyorum Sultanım!

Mektubumun da başında yazdığım gibi, topal karınca misali düştüm senin yoluna. Sana kavuşmayı her şeyden çok diliyorum. Seni o kadar çok sevmeliyim ki, uğruna canımı da, cananımı da feda etmeliyim. Seni ta yürekten sevenler, "Saçının tek bir teline zarar gelmesin" diye bir değil, bin canları olsa, hiç düşünmeden feda ederler. Ben buna şahidim ey Efendim!

CENNETE GİDENE KADAR ELLERİMİ BIRAKMA!

Biliyorum Efendim! Seni çok, ama çok üzdüm. Ama istiyorum ki, bundan sonra en çok sevindiren ben olayım. Olabilir miyim Efendim? Ümmetimin Efendisi bir haber sal şu âşığına... Ayağında toz olurum, yürüdüğün yol olurum.

Gönüllerin Efendisi! İbn Mektum gibi seni görmeden sana sesleniyorum. Kalbimin kiri, yüzümün karasıyla kapındayım. Dünya beni aldattı. Çirkin ve boş işlerim beni senden uzaklaştırdı. Günahlarla yaka paçayım, Sen benim tek dostumsun Efendim! Kaybedenlerin ağlaması gibi ağlıyorum. Çok güçsüz ve acizim. Ey ümitsizlerin ümidi, müminlerin dostu, ağlayanların sevgilisi! Çirkin günahlarımın arkadaşlığından kurtulmak istiyorum. Senin gösterdiğin gibi yaşamaya karar verdim. Yardımına çok muhtacım. Elimden tut ve ben cennete girene kadar ellerimi bırakma...

Senin sünnetin Nuh'un Gemisi oldu Sultanım bana! O gemiye binmek ve hep o gemide kalmak istiyorum. Sünnetine yakışır bir şekilde yaşamak istiyorum. Sana çok, ama çok benzemek istiyorum. Senin sevdiklerini sevmek, senin hoş görmediklerinden uzaklaşmak, senin gibi tebessüm etmek, senin gibi Hakk'ı söylemek ve söyletmek istiyorum. Sana gelmek, sana esir olmak istiyorum. Azat kabul etmeyen bir esirin olmak istiyorum.

Beni, Rabbim sana mahkûm etmiş Güzeller Güzelim! Sana gelişim, sana benzemek isteyişim hep bu yüzden. Hem Allah demiyor mu; "Ey Resulüm de ki: 'Allah'ı seviyorsanız bana uyun ki, Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın.'"

Senin izindeyim inşaallah Efendim! Sana benzemek istiyorum ki, beni hem sen, hem de Rabbim sevsin. Hem sen, Allah'ın Habibisin. Seni sevmeden, sana uymadan tam anlamıyla Rabbimizi sevemeyiz ki.

Canım Peygamberim! Niçin mi Senin güzelliğine doyamıyorum? Çünkü Senin güzelliğin beni Rabbime götürüyor. Ben sende O'nun tecellilerini görüyorum.

Hem sen böyle mükemmel, harika ve güzelsen, kim bilir Rabbim ne kadar güzeldir? İnşaallah cennette senin ve Rabbimin cemaline bakmaya layık olabilirim. İşte o zaman "sevinmenin" ne demek olduğunu anlarım, inşaallah! Bu dünyada Rabbimize ve sana olan aşkımızdan dolayı coşup gülüyoruz. Sevgiler sana olunca güzel, çünkü gerçek sevilen sensin. Seni sevmeden insan olamayacağımızın farkındayım Efendim.

AŞK SÖYLETİR, DERT İNLETİR

Aşk, şevk ve derdi slogan yaptık nefsimize. Nefsimiz bu duygularla yola geliyor. Aşk söyletir, dert inletirmiş Sultanım; şevk de bunları coşturuyor. Sana olan aşkımı sözlerle anlatamasam da, yazılar ve sözler gönlüme tercüman olmasa da, çıktım bir kere yola, yoluna Efendim! Bizi sana yönlendiren, dilimize ve gönlümüze o doyumsuz tadını söyleten aşktır!

Sultanım. Sana olan bu aşkımı, diğer âşıklarının aşkı yanında zerre kadar da olsa kabul eyle. Ey Sevgilim! Bizler seni ve seni göndereni, seni sevenleri, senin sevdiklerini sevmekten başka bir şey yapamıyoruz. Düşünüyorum da, bize Hz. Enes'e (r.a.) dediğin gibi; "Seven sevdiği ile beraberdir" der misin?

İnlemek deyince aklıma o kuru hurma kütüğü geldi Efendim! O dertli kütük gibi, tek derdimiz sen olsan da, senin için inim inim inlesek... O kütük, senin ayrılığına dayanamayıp inleye inleye ağlamıştı ve sen, o mübarek elini üzerine koyarak onu teskin etmiştin. Cennette beraber olma müjdesi vermiştin ona. Ne zaman kütük görsem bu hadise gelir aklıma. Ve onlara; "Sizin kadar olamadım" derim. "Sizi teskin eden Resulullah'tı, ama ben bilmiyorum, beni de teskin edecek mi? Ben de cennete girebilecek miyim?" Sen, seni yürekten sevenleri, ayrılığından dolayı inleyenleri senden ayırmadın ve cennetine aldın. Ben de kütükler gibi sana olan aşkım için inlemek istiyorum; beni de teskin etmeni, bana da "Gel!" demeni bekliyorum. Ey kütüklerin bile ayrılığına dayanamadığı merhametli Sultanım!

Bilmiyorum ne olacak halimiz, o kuru kütük dayanamadı hasretine, birkaç gün olsa da, ama biz? Yaşım yirmibir Sultanım... Kendimden çok utanıyorum!

SENİ SEVEN BÖYLE YAPAR MI?

Bilmiyorum, ne oldu bize böyle? Bir yol göster Efendim! Bir yol göster şu sefil ve günahkâr divaneye, affeyle ne olur? Senin izinden gidemiyoruz. Sana hakkıyla itaat edemiyoruz. Allah'ı sevmenin bedeli Seni izlemek değil mi? Bu nasıl sevgi böyle? Seven böyle yapar mı? Rabbim, bu bozulmuş kalplerimizi yeniden tamir eylesin, lütfetsin de kalbimiz senin emrine girsin, ayaklarımız senin izinde yürüsün, döndürsün bizi sana, özümüzde durdursun şu çılgın nefsimi senin hürmetine Sultanım!

Kalbimiz katran gibi de olsa, yine de o senin bembeyaz, nur ve rahmet dolu denizine dalmaya geldik. O denizde boğulmak bile bir lezzettir. Senin için yapılan her şey insana her daim lezzet verir. Sultanım! Ne arzu ederdim? Nabzımın her atışında kendi eksik ve gediklerimi duyabilmeyi ve senden ne kadar uzaklaşmış olduğumu görebilmeyi... En ufak,

zerre kadar hata ve davranışımdan dolayı denizler kadar ağlayabilmeyi, Eyyub (a.s.) gibi inim inim inleyebilmeyi...

HİDAYET ZORLA VERİLECEK BİR ŞEY DEĞİL SULTANIM!

Burası işte sözün bittiği yer. Senin yüce hayatını bildiğimiz kadar babamızın hayatını bilmeyiz. Tüm hayatın açık. Adeta kendin için değil, seni örnek alacak bizler için yaşadın. Bizlere doğru yolu gösterdin. Hep doğruyu ve güzeli söyledin! Sen görevini çok güzel yaptın. Rabbim insanların hidayetini dilemeseydi seni ve vahyi göndermezdi.

Ama inanmayanlar... Bazıları inanmıyorlarsa, hidayet zorla verilecek bir şey değil. Herkes kendi akıbetini kendi elleriyle hazırlar. Sen, ellerinden çok tutmak istedin. "Yapmayın, etmeyin!" diye adeta yalvardın. Ama adamlarda ne kalp varsa, kalpleri nasıl bir kalpse, bir türlü İslam'a, doğru yola ısınamadılar ve ısınamadan da gittiler. Oysa doğru yola gelseler, sen onlardan çok sevinirdin, merhametlim! Bir mümin daha kazanmak ne demek? Senin için tüm dünyaya değerdi.

"Kimi de hidayet istemez, yoldan saparsa artık sen üzülme. Sen sadece bir uyarıcısın! 'İman etmeyecekler' diye adeta kendine kıyacaksın, kendini yiyip bitireceksin Resulüm!" Allah böyle tarif etti ayette. "İman etmiyorlar" diye ne çok ıstırap duydun, üzüldün! "Bir âdem, bir âlem" diye yürüdün Sultanım! Merhametlim; hidayet, peygamberlerin elinde olsaydı, önce en sevdiklerine verirlerdi; canlarına kaşık kaşık içirirlerdi hidayeti. Lut (a.s.) eşine, İbrahim (a.s.) babasına, Nuh (a.s.) oğluna...

Ve En Sevgilim! Böyle bir imkânın olsaydı dünyada çok sevdiğin, sana çok yardım eden amcan Ebu Talib'e verirdin. Onu hidayete kavuştururdun. Sen çok üzüldün de insanlar için, seni Âlemlere Rahmet olarak gönderen Rabbin merhamette Senden aşağı kalır mı, haşa. "Şüphesiz Senin Rabbin yüceler yücesidir ve çok merhametlidir."

İMAN: BİR AŞK HAREKETİ

Sultanım, hidayet senin elinde değildi. Sen kurtuluşun, mutluluğun olduğu yolu gösterdin, elinden geleni yaptın! Bu yolda diğer peygamber arkadaşların da koştular. "Sen üzülme, kendini helak etme, iman etmeyenleri zorla iman ettiremezsin" diyor ya Allah! İman bir aşk hareketi, yeri de göğü de aşkla doldursam azdır ki, Rabbim beni İslam'la, imanla şereflendirdi. Rabbimin lütfu beni doğru yola getirdi, yoksa ben doğru yolu bulabilir miydim? İyi ki, seni tanıdım. Ama öyle gafletteyiz ki! Öyle vurdumduymaz bir haldeyiz ki! Kendimizi İslam'ın içinde bulmuşuz. Alışmış olmamız, heyecan ve aşk duymayışımıza neden olmuş adeta. Yani doğuştan Müslüman oluşumuz, bizi mirasyedilere dönüştürmüş. İmanımızın kıymetini biliyor muyuz acaba?

Sevgili Peygamberim "İslam'ı avuçlarında kor ateş gibi yaşayanlar ayağa kalksın" deyince, kendimiz ve hiç kimseyi aldatmadan ayağa kalkmak ve "Ben varım!" diyebilmek istiyoruz. Sahi kim kalkacak? Hangimiz böyle bir zamanda İslam'ı yaşadık? Hangi gönüller bu kutsal ateşle kavruluyor?

"Siz nefislerinizdekini açsanız da, gizleseniz de, Allah onunla sizi hesaba çeker..." ayeti inince sahabiler sana; "Biz gönlümüzden geçenlere nasıl hâkim olabiliriz? Buna güç yetiremeyiz" deyince Sen onlara; "İşittik ve isyan ettik mi diyorsunuz?" demiştin. Hayır, Efendim biz asla öyle demeyeceğiz. Her daim boynumuz kıldan ince, "İşittik ve itaat ettik" diyoruz, şahit ol!

Sultanım, korkarım ki, ateşe yürüyen satırları yazmaktan kâğıtlar da yanar. Seni anlatmak benim kârım değil, olamaz da zaten. Sadece yazarak, yazılarımla seni arıyorum. Olur ya, bir harfimden razı olursun, belki hoşuna gider, sevinirsin. Kalemim nereye gidiyor? Hangi cümle, hangi kelime, hangi harf beni sana getirir, bilmiyorum! Sana harflerimle koşmak istiyorum, Efendim, aç kapını ben geldim, tut elimden, kovma şefaatinden. Ben sensiz yapamam...

Yeter ki, sözlerim sana takılsın. Yeter ki, bir gün sana

ulaşmama vesile olsun. Hem dünyada hem de ahirette bir şeref olarak parıldasın. Hem alınyazımızda hem de amel defterimizde bizden sana uzanan birkaç kırık dökük, ama sevgi dolu kelimeler bulunsun. Ve seninle başlayalım ebediyete... Düşünüyorum da, ne çok gururlanırdım Efendim!

BİRAZCIK "GÜL" KOKABİLMEK İÇİN

Gül bahçesine girenler Sultanım, gül olmasalar da, gül kokarlarmış. Bu sevdaya düşen de, sen misal kokar Sultanım! Âşıkların, o gülleri kıskandıran kokunu çağlara taşıdılar. Her yan, her zaman sen kokuyor Efendim!

Efendim, isterim ki, her doğan çocuğun bir ismi de senin o mübarek ismin olsun. Çünkü biliyorum, ismi Muhammed olandan kötülük beklenemez. İsterim ki, her çocuk süt emmeden senin adını emsin, o güzeller güzeli tadını duysun isterdim. Çocuklar anne baba demeden ilk senin ismini söyleyip dillerini tatlandırsın isterim. İsterim ki, anneler çocuklarını salâvatlarla okşasınlar. İsterim ki, her çocuk ilk adımını atarken; "Efendim'e gidiyorum" diye adım atsın. O mışıl mışıl uykularında hep seni görsünler isterim. Çocukların ağlarken gözlerinden düşen her damla yaş, sana olan hasretlerinden olsun. Sana emanet edip gülden kundaklara sarsınlar isterim. Her çocuk, hep senin izinde emeklesin isterim. İsterim ki, her an ezanlarda senin ve Rabbimin ismini duyarak büyüsünler ve kulaklarını tatlandırsınlar isterim.

İsterim ki; çocuklar "evcilik" yerine "sünnet-i seniyyecilik" oynasınlar. Her çocuk, yemekten önce ve sonra el yıkamanın senin sünnetin olduğunu bilsin. İsterim ki, her gülü koklayan çocuk, onda senin o mübarek kokunu duymak için koklasın! Çocuklar okula ilk başladıkları gün defterlerine senin tertemiz ismini yazsınlar. Tüm çocuklar; "Hafız olacağım" diye yarışsınlar isterim! Çocuklar kendini bilmeden hep seni bilsinler, senin için üzülsünler isterim. Çocukların etrafındaki her eşyaya Allah'ı ve "Onun En Sevgilisi" olan

seni zikredişlerini duyacak gibi ibretle bakmalarını isterim. Hep sana salât ve selam yollasınlar isterim.

RESULULLAH SEVDALISI OLMAK İSTERİM

Gül kokulum! İsterim ki, her Medine'ye gidenin arkasından tüm çocuklar ağlasın ve "Bizi de götürün" diye dua etsinler. İnsanlar nerede bir yetim görseler, senin de bir yetim olduğunu hatırlayıp o yetim çocukların başını okşasınlar isterim. Çocuklar her gece aya baktıklarında senin cemalinin o aydan parlak ve güzel olduğunu hatırlasınlar isterim. Anneler soğuk olunca üşüyen çocuklarına seni anlatsınlar ve onlar da sevginle ısınsınlar isterim.

Akşamları, yıldızları seyrederken, onların her birine o güzel sahabilerden birinin ismini vermelerini ve o yıldızın kayıp gönüllerine düşmelerini isterim. Ve çocuklar başka isimler ezberlemek yerine senin o can dostlarının, senin ellerinle yoğurduğun o güzide insanların, her biri aşk kokan isimlerini ezberlesinler isterim. Hep senin sünnetini uygulayıp gururla, onurla "Muhammedî bir davranıştı bu" desinler isterim. Kendilerinde bulunan iyilikleri, güzellikleri senden öğrendiklerini söylesinler ve sana layık bir ümmet olabilmek için çalışsınlar isterim. Hareket ve davranışları o kadar sen gibi olsun isterdim ki; onları görenler, "Bu çok güzel bir Müslüman, Resulullah sevdalısı bir insan!" desin isterim!

İsterim ki, çocuklar, büyüklerinin namaza durmalarını dört gözle beklesinler ve onlar namaza durunca; senin sevgili torunlarının seninle oynadıkları gibi onlar da oynasınlar ve büyüklerinin en çok namazdaki hallerini sevsinler ve onların hep namaz kılmasını istesinler, isterim.

İSTEMEK GÜZEL ŞEY

Çocuklar gibi her zaman saf ve temiz duygularla seni soralım, seni yaşamaya çalışalım. Bazen çocuklar gibi çocukça

dua edelim; "Yattım soluma, döndüm sağıma, Peygamberim gelsin rüyama!" diyelim. Rüyalarımız güzelleşsin, olmaz mı Sultanım?

İstemek güzel şey, Rabbimizden çiçek istedik, bize çiçek bahçeleri verdi. Ağaç istedik, ormanları verdi. Su istedik, denizleri verdi ve bir dost, rehber, gönül ferahlatıcı, müjdeci istedik; seni verdi, çok şükür! İçim sıkılıyor bazen, bahçedeki otlarla, ağaçlarla konuşuyorum. Seni soruyorum onlara, hepsi tanıyor seni. Çünkü onlara hep seni anlattım. Otlar bile benden hayırlı ve vefalı. Hep tesbih halindeler...

İçimin derinliklerinde bir çiçek yetişiyor, yüreğimdeki nefis dikenlerine rağmen, senin için ismini "Hasret çiçeğim" koydum. Her gün biraz daha büyüyor, hatta o kadar hızlı büyüyor ki, çiçeğim kocaman oldu Sultanım! Durduramıyorum Efendim, durmasın da zaten. Eğer ki, bir gün sen, bir bülbül edasıyla konarsan yüreğimdeki hasret çiçeğime, işte o zaman, işte o zaman durabilirim.

Her daim hasret çiçeğim bülbülüne kavuşacağı anı bekliyor. Yaprakları titreyerek seni bekliyor, Gel Sultanım! Ne olur soldurma, öldürme hasret çiçeğimi, dinsin artık hasretin. Rabbim, artık bülbülüne kavuştursun çiçeğimi. Bir çiçek, bir bülbül bulunca daha ne ister ki?

Gel desen şelaleler gibi çağlar gelirim, bebekler gibi ağlar gelirim, bulutlar gibi yağar gelirim! Sen yeter ki, "gel" de! Sabırsız bir yolcu gibi bekliyorum gel demeni! "Gel" desen, bir dakika durmam, günahlarıma aldırmadan gelirim. Hem inşaallah, benim günahlarım, senin güzelliğin karşısında erir gider...

Doğ kalbime, bir lahza olsun beni hicranda bırakma. Meğer ben fani, boş şeyleri sevmezmişim. Hz. İbrahim (a.s.); "Ben batıp gidenleri sevmem" diyor ya. Meğer ben hep seni sever, seni söyler, seni istermişim. Ey batmayan güneşim, sönmeyen Ay'ım, kaybolmayan yıldızım! Beni cemalinden mahrum etme, aşkından azat etme!

Sevdiğin dostların terk edip dünyayı, sana koştular. En

büyük sermayeleri sana olan sevgileri ve saygılarıydı. Ben de sana doğru koşmak için yola çıktım. Sana kavuşmak için düştüğüm bu yollara bucak bucak diken koydular, günahları güzelleştirip bizi kandırdılar. Haramlara öyle alıştırdılar ki, az daha helalleri unutmaya başlayacaktık. Sahabiler gibi işkence görmedim belki, ama benim de ruhuma, kutsalıma olmaz işkenceler, acılar yaşattılar. Bu sevda çok zor, bu sevda kor. Ne olursa olsun beni senden ayırma. Rüyalarımızın Gül'ü, rüyalarımıza gül!

Varlığın bizim için baharlara bedel. Bunu bilmeyenler, anlamayanlar senin yokluğunun ıstırabını nasıl bilebilir ve anlayabilirler? Sultanım, gelişinin kıymetini bildiler mi ki, gidişinin, yani sensizliğin ne demek olduğunu anlayıp üzülsünler.

Ah Efendim, seni çok, ama çok özledik. Bizim sana gelmeye yüzümüz de, gücümüz de yok. Çok utanıyoruz, ama sen gel Sultanım! Seni dört gözle bekliyoruz. Gel, gel, gel Efendim. Gelirken Ömer'i (r.a.), Ebubekir'i (r.a.), Ali'yi (r.a.), Osman'ı (r.a.) da al gel. Onları da al gel, Efendim!

BÜLBÜLÜ GÜL'ÜNE KAVUŞTUR YA RAB!

Şu mübarek gecede sana yürüyorum. Sen önümüzde yürümeseydin biz yürümeyi bilmezdik Sultanım! Şu mübarek gecede yol, sevgi, hedef, sensin. Koşmak istiyorum. Yolun sonunda sen varsın. Öyle hızlı koşmak istiyorum ki, hızıma kuşlar bile yetişemesinler... Kuş gibi uçmak istiyorum, salavatları kanat eyledim yüreğime, tüm bedenimle hazırım, kuş olup sana uçuyorum, her şeyi geride bırakmak istiyorum! Senin Ravza'na gelip bülbüller gibi gülüme kavuşup şakımak istiyorum! Bülbülü, Gül'üne kavuştur ya Rab! Hasretiyle yanıyorum! Bülbülünün dilinde kalmadı derman, Can Ahmed'ini istiyor, dinlemiyor ferman. Rabbim! Yardım et! Hasretimi dindir.

Sen Medine'de, bense burada. Sıradağlar var arada... Ya-

rın bir gün geleceğim, âşığım sana. Mısralarını söylerken uyumuşum. Sultanım, Mekke'ye gelmişim. Sanki sıra sıra perdeler açılıyor. Bu duygu anlatılmaz, Efendim, anlatamıyorum da...

O anı hatırladım yine içim titredi. O ne muhteşem rüyaydı, sanki gerçekti. Rüyada görmek böyle olursa; gerçekten görmek kim bilir nasıl olur? Rüyamda; "Hadi Medine'ye gidiyoruz!" diyorlar. Bu sefer ben daha çok ağlıyorum. "Ben bu kadar günahımla onun huzuruna gidemem" deyip daha da çok ağlıyorum. Çok utanıyorum, çok utanıyorum. Senin huzuruna bu kadar günahımla nasıl durabilirim, nasıl huzuruna çıkabilirim? Sen beni kabul edersin Efendim. Ama ben ne yüzle varacağım sana; "Ben daha hazır değilim" deyip çok ağlıyorum.

Teyzem bana her zaman derdi ki: "Rüyanda Resulullah'ı gör ve benden de çok selam söyle." Ben rüyamda bile öyle heyecanlanıyorum ki, kendimi unutuyorum. Ama inşaallah Efendim, sen bir gün rüyamı teşrif edeceksin. Ben de teyzemin bana emanet ettiği selamı sana ileteceğim.

Çıktım yola Sevgilim, senin diyarına vardım. Peki Can Ahmed'im ben senden nasıl ayrılacağım? Senin o kokunu tüm bedenimle duyduktan sonra, ben tekrar buralara nasıl döneceğim? Canımın canı, seni orada nasıl bırakır da buralara geri gelebilirim? Kokunu aldım ya Sultanım, daha ben buralarda durabilir miyim, bilmiyorum!

Hangi dil seni anmadan konuşmayı bilir? Hangi can seni canına canan diye sunmadan dirilir? Bu can seni bekler, seni anar, sana tutkun, sana sevdalı...

Her şey sana meftun, daha ne kadar sürer bu cehennemden beter ayrılık?

Senden sonra âşıkların için ölümler bir Şeb-i Aruz, bir Nevruz oldu Sultanım! Bin yıldızdan geçtiler bir güneş için, varlarını yoklarını İslam uğrunda feda ettiler... Allah'ım hangi dünyada yaşıyoruz? Yıldızları Asr-ı Saadet'in, nerede? Bu insanlar nereye gidiyorlar böyle?

GÖKLERİN ÖĞRENCİSİ, YERLERİN ÖĞRETMENİ

Ey göklerin öğrencisi, yerlerin öğretmeni! Sen öğretmiştin Ay'a yarılmayı, taşa konuşmayı, ağaca koşup gelmeyi. Senin en büyük dostun çileydi. Vefat ederken dediğin gibi Hz. Fatıma'ya; bir daha hiç acı çekmeyecektin. Ama ümmetin acı çekiyor, en kötüsü de ebedî acıya doğru gidiyorlar. Yetiş Sultanım! Ümmet helak oluyor! Hesap günü yüzüne bakacak hal kalmıyor.

Yüreğimizi koşturduk sana doğru, çatlayıncaya kadar. Sana doğru koşanlardan, sırat-ı müstakim üzere yürüyenlerden yolda kalan hiç görülmemiş. Yolda acı çeken olmuş, ama yolun sonuna varamayan olmamış. Her kişi Fatih olmazmış, er kişi Fatih olurmuş. Kimileri mürekkeple içlerini dökmüşler, kimileri de kanlarıyla canlarını...

Tükendim Ya Rasulallah! Hicretimizi kabul et! Hicret acımız senin gül kokunla yok olup gider. Şu darmadağın gönlümüzü toplamamıza yardım et. Seni unutturmak için insanların eline oyuncaklar verdiler. Televizyonlar, bilgisayarlar, telefonlar... Bu insanlar ne olacak? Biliyoruz ki, seni üzen bir ümmetin sonu hazin olacak.

Ey iki kurbanlığın oğlu, kurban olayım sana. Kalem acze düştü yazarken seni, cesaretim için bağışla beni. Ağlayarak düştüm yola... Sen sadece sahabileri değil; "kardeşlerim" dediğin ahirzaman gariplerini de muhatap almışsın. Sen bizleri de hiç unutmadın, hep hatırladın. Hiçbir zaman bırakmadın, bırakmazsın... Bizler de ahirzaman çöllerinde birçok imtihanla karşı karşıyayız. Bu çöllerde ahiretimizi kurtarmak için senin sevgi iklimine sığınıyoruz. Mahşer günü, bizi, bu ahirzaman gariplerini, şefaatinden mahrum eyleme!

Çok dertliyiz, itaatimiz Rabbimize, şikâyetimiz ise nefsimize... Kendimizi sanık sandalyesinde hayal etmeyi yine senden öğrenmiştik. Sen buyurmuştun: "Ölmeden evvel kendinizi hesaba çekin."

Ümmetinden bir gün sünnetini soracaksın. Bizim leke sürdüğümüz o kurtarıcımız emanetini, ne diyeceğiz?

Aslında beni sevmeni isteyince çok utanıyorum! Bazen kuşlar gibi çok yüksekten uçtuk, ama yine de tuzaklara yakalandık, aldandık! Senin sünnet ikliminde yürümek için can attık, ama göç eden kırlangıçlar gibi çok yorulduk...

Sevgimizin içini doldurmalıyız. Sözden hâle kaydıkça dolar taşar, inşaallah! Senin tüm varlığını adadığın Kur'ân'ın içini açıp bakmıyoruz. Bu nasıl sevgi, bu ne vefasızlık!

Evet, sen Muhammedü'l-Emin'din. Rabbim sana en kıymetli hazinesini teslim etmişti. Ona gözün gibi bakacağından, koruyacağından, yaşayacağından, yaşatacağından emindi.

Sen ise emanete sahip çıkmak için Kur'ân'a hayatını adamıştın. İnsan olmak zordu. İnsan olmak Kur'ân'a muhatap olmak demekti. Yükümüz yerlerin, göklerin, dağların taşıyamayacağı kadar ağırdı. Koskoca bir dağ kaldıramamıştı o yükü, parçalanmıştı. Peki biz neyimize güvenmiştik?

Sen rehberlik, kılavuzluk yapmıştın Kur'ân haritasında gezerken bizlere. Önümüzde sen vardın. Cesaretimiz ondandı, korkmuyorduk. Çünkü seni takip ediyorduk, seni izliyorduk Sultanım! Senin bizi kötüye götürmeyeceğini biliyorduk. Hangi peygamber kavmini kötüye davet etti ki, sen peygamberlerin sultanı olarak bizi kötüye çağıracaktın? Hem "Benim görevim sizi çağırmaktı. Ben bir köşeye oturayım da siz gidin" demedin ki! Aksine hep önde sen yürüdün, sen yolcu oldun. Üstelik yoldaki tehlikeler önce seni buldu. Yolda diken varsa ilk önce senin ayağına battı, ayağına kurban olduğum!

Sen bizler için parçaladın kendini, hep üzüldün! Secdelerden kalkmadın affımız için dua ettin! Oysa biz ne yapıyoruz şimdi?

Hani Safa tepesine çıkmıştın ve insanlara şöyle diyordun: "Ey insanlar! Eğer ben size 'Şu tepenin ardında bir ordu size hücum etmek için bekliyor' desem, sözüme inanır mısınız?" Senin asla yalan söylemeyeceğini bilen insanlar, şöyle cevap verdiler: "Evet, inanırız."

"Öyleyse beni dinleyin! Allah'ın azabı hakkında sizi uyarıyorum. Kendinizi O'nun azabından koruyun. Ben sizi o gün koruyamam. Ama şimdi benim malımdan arzu ettiğinizi, isteseniz veririm. Ama kıyamet günü, başkaları salih amellerle gelirken siz sakın ha sırtlarınızda günah yüküyle gelmeyesiniz. Sonra beni yardıma çağırırsınız da, ben sizden yüz çevirmek zorunda kalır, yardım edemem."

Bu sözleri Âlemlere Rahmet söylüyor! Düşünebiliyor musunuz; mahşerin, ahiretin zorluğunu?

"O GÜN BEN BİLE YARDIM EDEMEM SANA!"

Yine her duymamda gözlerimden yaşlar akan, içimi titreten bir ifade... Sevgililer Sevgilisi'nin sevgilisi, canının canı, can parçası, gözbebeği, bir tanesi, kızı Hz. Fatıma'ya; "Kızım, yavrum! Aman ha kendine dikkat et! Allah'ın azabından kork! Sakın babana güveneyim deme. Korkarım ki, o gün ben bile yardım edemem sana!"

Allah Allah... İnsanın aklı duruyor! Söyleyecek söz bulamıyorum! Yaşadığım, hissettiğim duyguları ifade edecek gücüm yok. Şu an sayfalarca yazı yazsam yine de anlatamam! İnsan bazen derinden hissettiği şeyleri anlatamaz, yazamazmış. Bunu dışa vermenin en güzel yolu susmakmış. Susmak bazen haykıra haykıra konuşmaktan güzeldir, anlamlıdır.

Kalem ile kâğıdın bahçesinde seni arıyorum! Ama sözler seni anlatmakta aciz kalıyor. Onun için susmak bazen iyi oluyor. Kâğıda yazılan/ekilen her söz bir tohum, yeşereceği günü bekleyen... O gün sensin Sultanım. Sözler sana söylemekle güzel. Dil ile söylenen sözler unutuluyor da; kalpten gelen, yazıya dökülen sözler unutulmuyor. Aynı senin sözlerin gibi, o sözler en nadide sözlerdir. Çünkü o sözler tefekkür ve teşekkür kokar. Samimidir, içtendir. Ayette de; "Kalpler ancak Allah'ı anmakla mutmain olur" diye bildiriyor. Demek ki, önce Rabbimize, sonra sana söyleyeceğimiz sözlerde samimi olmalıyız ki, kalbimiz tatmin olabilsin.

YİNE HİCRANLA ANIYORUM SENİ

Efendim! Seni anlatan, hatırlatan insanlara hasret kaldık. Sevmeyi, sevilmeyi, sevindirmeyi, ihlası, takvayı, güzel ahlakı, muhabbeti, cenneti özledik. "Bir olarak kalın" dediğin ümmetin bak şimdi kaç parçaya bölündü. Ümmeti parçalayanlarda unuttu kaç parçaya ayırdıklarını...

Seni sevmemiz, sana benzemek isteyişimiz boşuna değil. Bölünmek, ayrı kalmak istemiyoruz. Seven sevdiğini razı eder, sevdiğinin yolundan giderek. Ama bizler? O güzide sahabilerin aç yatarken, açlıktan karınlarına taş bağlarken bizler, binbir çeşit nimetin olduğu sofrada "Onu beğenmedim. Şu güzel olmuş! Ver biraz da şundan yiyeyim!" diyerek bedenlerimizi doyuruyoruz. Lakin ruhlarımızı da açlıktan öldürüyoruz. Ama ruhları tok, bedenleri aç o güzel insanların acısı, açlığı şu fani dünyada ve burada bitecek! Ama bizimki ebedî, sonsuz sürecek belki de... Bir saniye aç kalmaya dayanamayan aciz günahkâr kullarını Rabbim affetsin. Tek sermayesi şehadet ve salavat olan kullarını ebedî doyursun. Amin...

İYİ Kİ DOĞDUN, EFENDİM!

Elfü elfi salâtin ve elfü elfi selamin aleyke ya Rasulallah!

İyi ki, doğdun. İyi ki, doğdun ya Rasulallah! Ümmetin Fatma'dan sonsuz salât ve selamlar sana Sultanım! İyi ki varsın, iyi ki Rabbim seni bizlere lütfetti. Rabbimize ne kadar şükretsek azdır. Çok sevinçliyim. Ve seninle olduğum için, izinde olduğum için çok gururluyum ve mutluyum! Düşünüyorum da, Allah bizleri ne kadar çok seviyormuş. Çünkü Sevgili Habibini bizlere göndermiş. Bizlere en sevdiği peygamberini gönderdiğine göre, bizleri çok ama çok seviyordur.

Sana ümmet olmuşuz Efendim. Sen ki, yaratılmışların en güzelisin. Seni sevgili annen Hz. Âmine'nin kucağında düşünüyorum! Hz. Âmine, senin o nur yüzüne bakınca nasıl da

sevinmiştir! Kokunu içine çekerken kendini cennet bahçesinden bir gülü kokluyor gibi hissetmiştir. Gözlerinden, Kevser havuzu gibi kıymetli yaşlar dökmüştür, senin nur yüzüne... Ya sevgili dedene ne demeli? Seni kucağına alıp gözyaşı içinde; "Hiçbir göz bundan güzeline bakmamıştır, bakmayacaktır da; hiçbir anne bundan güzelini doğurmamıştır, doğurmayacaktır da... Yemin ederim ki, hiç kimsenin torunu böyle güzel olamayacaktır" dememiş miydi?

Ben şahidimdir ki, Abdülmuttalib doğru söyledi. Nerede güzel bir çocuk görsek, hep dedik ki; Hz. Muhammed (a.s.m.) bu çocuktan binlerce kere daha güzeldir. Her güzelde onu aradık, ama bulamadık. Hiçbir dede böyle bir toruna sahip olamadı, olmayacak da... Yemin ederim, ey sevgili, deden doğru söyledi. İsmini Muhammed koydular ki, gökte Allah, yerde insanlar hep övsünler diye. Seni öve öve bitiremeyiz Sultanım! Seni Rabbim bizzat Kur'ân'ında övmüş. Biz ancak senin sünnetini yaşayarak, bunu çağlara aktararak övebiliriz ki; bu, seni çok mutlu eder. Ben hiçbir zaman kendini övdüğünü duymadım. Sen bu kadar yüce bir tevazu sahibiydin. Rabbim tevazu edeni hep yükseltti. Su tevazuundan hep yerde akar, ama Rabbim ona iltifat eder göklere çıkarır. Ve yağmur olup başımıza yağar.

Seni de aldı Sultanım. Seni de, asırlar sonra gelen benim gibi günahkâr bir insanın her şeyi eyledi. Bana; "Hz. Muhammed (a.s.m.) kimdir?" diye soruyorlar. Seni anlatmak için milyonlarca mektup yazsam, milyarlarca kitap bastırsam, yine de anlata anlata bitiremem, ama ben onlara diyorum ki: "O bizim her şeyimizdir."

YA GELMESEYDİN?

Ya gelmeseydin! Sultanım, ne acı olurdu! Biz olmazdık, olamazdık. Ne yapardık ki o zaman? Ne yana gideceğini bilmeyen şaşkınlara dönerdik. Kim söyleyecek, kim haber verecekti bize, cennetin var olduğunu, bizi çağırdığını? Kim sevdire-

cekti Rabbimizi bize? Senin sevdirdiğin gibi, kim sevdirecekti? Rabbimizi nasıl tanıyacak, anlayacak ve yaşayabilecektik?

Kur'ân-ı Kerim haritasını nasıl izleyecektik, senin gibi bir rehber olmadıktan sonra? Gelmeseydin, biz gülmeyi bilmezdik, hep ağlardık. Gelmeseydin, biz insanları nasıl sevecektik? Şu an belki de yaşamıyor olacaktık. Çünkü sen gelmeden önce kız çocuklarını diri diri toprağa gömüyorlardı. Sen geldin kız çocuklarını kurtardın.

Bundan ondört asır evvel geldiğin gibi yine gel, gel de içimizdeki kin ve nefret ateşini söndür. Mecusilerin bin yıldır yanan ateşini söndürdüğün gibi, Kisra'nın sarayının sütunlarını yıktığın gibi, gel, bizim kibir saraylarımızı da yık. O kocaman Save gölünü kuruttuğun gibi bizim de günahlarımızı kurut. O zaman gelince, bu olaylar olunca, cahiller felaket alâmeti saydılar. Sen bugün bizlere gel, bu bizim için ancak bir şeref olur Efendim. Ah keşke gelsen, gözümüz yollarda...

Seni göremedik, seni görsek karşında durabilir miydik? Bilmiyorum. Herhalde Hz. Vahşi (r.a.) gibi cemaatinin en arkasında, seni gizli gizli seyrederdik, bunca günahımızla... Karşında tir tir titrer, ağzımızı bile açamazdık belki, sana edepsizlik olur diye. Ama şimdi seni öyle özledik, öyle özledik ki, cihana haykırıyoruz ismini...

Seni görmüyoruz ya, belki de bundan geliyor cesaretim. Ama içimden gelen sese "Dur!" diyemiyorum. Bunu sana olan sevgimden yapıyorum, edepsizlik olarak görme Sultanım! Affet! Sen de bana hiç olmazsa rüyamda bir kerecik seslensen, "Ümmetim" desen olur mu? Sen olmasaydın, İslamiyet'e susamış gönülleri kim İslam'ın o nur suyuna kandıracaktı? O sudan en çok Hz. Ammar (r.a.) içti belki. Çünkü o iliklerine kadar iman ile dolmuştu. Sen yetimdin, tüm sevdiklerin teker teker ölüyorlardı. Sana Allah sahip çıktı, Rabbin senin her şeyin oldu! Seni en sevdiği eyledi. Benim de en sevdiğimsin. Kimse seni Rabbimin sevdiği gibi sevemez. Rabbim bize seni çok ama çok sevecek, sana layık olacak yürekler bağışlasın, âmin.

GEL EY KİMSESİZLER KİMSESİ

Ah şimdi senin âşıkların Medine'de senin yanı başındadırlar. Sana sevgilerini itiraf ediyorlardır. Ben Medine'ye gelemedim, yanı başında durup seni sevdiğimi söyleyemedim. Ama ben de yüreğimi gönderdim sana. Sanki o şimdi senin yanı başında, öyle atıyor kalbim, öyle bir heyecan hissediyor. Ben, senin Medine'ne gelemedim, ama sen benim medineme, şehrime gel Sultanım!

Gör şu gözyaşlarımı, otur yanı başıma, sevdiğini söyle şu günahkâr Fatıma'na... Gelir misin? Sen nereye çağrılırsan, oraya gelirmişsin, öyle diyorlar. Ben de seni tüm kalbimle çağırıyorum.

Gel, ey kimsesizlerin kimsesi, gel de gözyaşlarımı o pamuk ellerinle sil. Gel de ben uyurken üzerimi ört. Daha çok şey isteyeceğim, ama utanıyorum! Benden önce senin nice âşıkların vardır. Onlar sana benden daha layıktır. Ben seni hak etmiyorum. Çok özür dilerim, ama ben de o âşıkların gibi olmak istiyorum.

Böyle mi olacaktık? Ne oldu bize ey ümmet-i Muhammed, bir şeyler söyleyin? Ne oldu? Niye ipi kopmuş tesbihe döndük? Hepimiz ayrı bir telden çalıyoruz? Niye böyle ayrı düştük?

Sen de bizim yaşamış olduğumuz dünyada yaşamıştın, ama bizler yaşantımızla sana çok uzak kaldık. Seninle ama sensiz yaşadık, layık olamadık. Şimdi o sıcak ikliminde hatıralar kaldı. Sen, bizler için tüm yaşantını feda etmiştin. Sen bizler için sabahlara kadar dualar etmiştin. Senin ibadet yapmaktan ayakların şişmişti; bizim ise sabahlara kadar çok uyumaktan gözlerimiz şişti. Bu nasıl vefakârlık, bu ne biçim nankörlüktür böyle? Affet, ama biz yüzsüz insanlarız, yine de çok ümitliyiz. Sana layık olmayı çok istiyoruz. Rabbim dualarımızı kabul eder, inşaallah.

Senin varlığın her şeye bedel, şu ümitsiz halimize ümit... Rabbimize sonsuz şükürler olsun ki, en sevgilisini bize gönderdi. Önümüze bir kandil eyledi. Bizi de ondan sonra gön-

derdi ve ona ümmet eyledi, elhamdülillah! Rabbim sana olan aşkımızı daim eylesin, sana olan aşkımızı kuvvetlendirsin, yüreğimizde kandiller yaktırsın.

Yine odamda yalnızım, duvarlara bakıyorum. Sonra gözlerimi kapatıyorum. Bana şahdamarımdan yakın olan Rabbimi düşünüyorum. Ondan sonra Âlemlere Rahmet Efendim, seni düşünüyorum. O anda odam doluyor, dünyam doluyor, gözlerim doluyor. Çok ama çok özledim seni. Ruhumda hasretin oku, kalbimde özlemin hançeri saplı... O kadar hasretim ki sana, ah Efendim. Seninle buluşabilsem, çıkarsan yüreğimdeki özleminin hançerini, o buluşma ne güzel olur.

Artık senin sahilinden ayrılmak bilmez gönül gemim... Sana kavuştuğu an ayrılmayı unutur. Bu dünyada nasıl olsa ayrılığımız biter de Sultanım, ya ben seni ahirette de bulamazsam? "Ümmetim" demezsen bana, işte o zaman ölürüm, o zaman bin kere ölürüm. Ayette; "Bugün bir ölüm istemeyin, birçok ölümleri isteyin" diyor ya. Düşünmek bile çok acı. Ben sonsuz bir hayat boyunca sensizliğe nasıl dayanabilirim? Allah korusun. Rabbim o sonsuz rahmetiyle beni sana kavuştursun Sultanım!

Rabbimiz o engin merhametinden dolayı bizi Zatına muhatap eylemiş ve biz insanlara sayfalarca vahiy yollamış. Senin gibi çok merhametli bir elçiyle... Ve bu sayfalarca olan vahyi bizlere merhametli, güler yüzlü, sevgi dolu, üstelik kendisi de bu vahyi yaşayan ve yaşatmak için çabalayan bir peygamber aracılığıyla iletiyor.

Vahyi gönderen güzel, vahyin kendisi güzel, vahyi bizlere ileten güzel! Sen Peygamberim, yürüyen capcanlı bir Kur'ân oldun. Sana bakınca tüm ayetler gözükürmüş. Sen baştan aşağı Kur'ân ile dolmuştun, tüm ayetler sana nazar eylemişti. Hâlbuki Rabbimiz isteseydi, yüzlerce sayfa yerine tek bir sayfa da gönderebilirdi. Öyle olsaydı hangimizin sesi çıkabilirdi? Ne diyebilirdik ki, Allah'a?

İki Cihan Serveri! İzin ver Sultanım, o bembeyaz mer-

merlerin bir köşesinde oturup hep Ravza'nı seyre dalayım. Ya da Ravza'nı yüreğime bağlayıp, seni de yüreğime alıp getireyim!

Ey beni duyanlar! Alın beni ona götürün, götürün de eşiğine yatırın! Dertliyim, dermanı ondan getirin. Alın beni Can Ahmed'ime götürün!

DÜNYA GÜL BAHÇESİ OLURDU

Gönlümün kuşu yine uçmaya başladı. En Sevgilimin özlemini duymaya başladı, Seni özledikçe gül kokluyorum. Seni özleyen herkes gül koklasaydı inanıyorum ki, tüm dünya gül bahçesi olurdu. Aslında sen uzakta değilsin. Sen benim canımın içindesin, her şeyimsin. Tek derdim seni yaşamak. Bugün orucum. Resulüm, sana acıktım, sana susadım. Gel iftarıma, dindir sana olan açlığımı, susuzluğumu!

Bugün günlerden cuma. Müminlerin bayramı... Yine sensiz, ama seninle bir bayramdı. Bugün ağaçlar, kuşlar birbirlerine; "Selam, bugün cuma" derlermiş! Ben de insan olarak, yaratılmışların ahsen-i takvimi olarak, sana ve tüm sahabilerine; "Hayırlı cumalar olsun!" diyorum. Cumadan cumaya salâların da selamı var sana...

Ben biçare ve aciz kul, ümmetin olarak sana salât ve selam yolladım, aldın mı? Duydum ki, Sana yollanan salât ve selamlar sana ulaştırılırmış. Benim selamım, senin o güzel dostlarınınki gibi değildir belki, ama onların hürmetine benimkini de kabul eyle...

Her günümüz senin sayende bir gül, bir gül gibi huzur ve sevinç dolu. Hatta Sultanım, artık günleri sayarken; "Pazartesi gül, salı gül, çarşamba gül, perşembe gül, cuma gül, cumartesi gül, pazar gül oldu" diyoruz. Biz ki dikenleriz; şu kocaman kâinatta senin gibi en güzel bir gülün hatırına varız. Bu dikenlerin bile kokusu senden Efendim! Kokun, çağlar geçse de solmaz, Efendim!

Bir hikâye anlatılır. Adamın biri yoldan geçerken biraz

toprak almış, koklamış, toprak gül kokuyormuş. Adam şaşırmış, "Olamaz" demiş, "sen topraksın, nasıl gül kokarsın?" Toprak da; "Ben bir zamanlar, bir gül ağacının toprağıydım. Ben ondan böyle gül kokuyorum" diye cevap vermiş.

Senin gül olduğun bu büyük bahçede ben de hiç olmazsa bir toprak olsam. Ben de gülsem. Hiç değilse senin kokundan, yaprağından bir şeyler alsam. Asla gül olamasam da, gül gibi koksam. Ne şeref, senin bulunduğun ortamda toprak olmak, toprak olarak da olsa o ortamda bulunmak...

Rüyamda görebilsem cemalini... Bir kere güneşi gören artık muma, ışık diyebilir mi? Artık karanlıklar onu cezbeder mi? Pervaneler gibi o güneşin, nurun, ışığın çevresinde dönüyor ruhumuz.

Âşığa her şey neşe kaynağı olurmuş Efendim. Keder yok olur gidermiş. Hastalık dinlemezmiş ruh...

Hz. İbrahim'i ateşe atmışlardı, onun ateşte yanacağını sanıyorlardı. Oysa ateş onu yakmamış, aksine onun için gül bahçesi olmuştu. Dert, sıkıntı, hastalıklar da böyle âşık için... İnsanlar hasta olunca ateşte yandığını zannederler. Oysaki hastalık, ona derman olmuştur, gül bahçesi olmuştur. Bilmezler, bilemezler Sultanım! Bu öyle bir teslimiyettir ki, her şeyin Rabbinden olduğunu bilmek... Onun haberi olmadan hiçbir şeyin olmayacağını bilmek...

BULUTLAR GİBİ DOLDUM ŞU AN

Seni örnek aldık Sultanım. Yaptığın bu önderlik, rehberlik karşısında insanlardan hiçbir şey beklemiyordun. "Benim ücretim Âlemlerin Rabbi olan Allah'a aittir" demiştin.

Şimdi anlıyorum, seni özleyenlerin tek çaresi, senin hasretinle değil, bizzat seninle yaşamak. Senin kokun bir zamanlar yeryüzünü gülistana çevirmişti. Ya şimdi Sultanım? Ya şimdi Peygamberim?

Tek suçu seni sevmek ve sana inanmak olan bir sahabiyi ateşe atacaklarken o güzel insan ağlamaya başlamış. Onun

korktuğunu sanmışlar. "Ne o, yoksa korktun mu?" diye sormuşlar. O mübarek de; "Benim bir canım var ve ancak o bir canımı bu ateşe atacaksınız. Ama keşke benim bir değil, bin canım olsaydı da hepsini o güzeller güzeli için feda edebilseydim. Ben bunun için ağlıyorum" demiş.

O sahabi bir değil, bin canı olsa feda etmeye hazır. Diyorum ya Sultanım; senin dizinin dibinde yaşamak bambaşka... Acaba biz hayatımızın ne kadarını feda edebilirdik? Bizim sana olan sevgimiz, onlar kadar kuvvetli mi? Gayrı diyecek sözüm kalmadı, eridim bittim Efendim! O kaynar kazana girmiş gibi oldum Sultanım. Bulutlar gibi doldum şu an, yağmurlar gibi yağmak istiyorum. Onlar seninle cennette buluşacak, ya bizler cennete girebilecek miyiz?

Sen gözü yaşlı Efendim! Allah deyince ağlardın. Cehennem denilince, mahşer denilince ağlardın. Ah Efendim! Şimdi bir bilsen, bir görsen bizim nelere ağladığımızı! Bizim bu ağladığımız saçma sapan şeylere bakıp, bu günahkâr kullar için de ağlardın.

Asr-ı Saadet'ten çok örnekler okuduk, dinledik. Artık öyle yaşayalım ki, bizi de örnek alsınlar. Sen buyurmuştun ya Efendim: "Müslümanın hayırlısı odur ki; kendisini gördüğünüz zaman Allah'ı hatırlarsınız."

Sahi hangi Müslümanla karşılaştığımız zaman Allah'ı hatırlıyoruz? Ya da kim beni gördüğünde Allah'ı hatırlıyor? Nerede bu hayırlı Müslümanlar? Ben hayırlı bir Müslüman değil miyim?

PEYGAMBERİMİ ÇOK ÖZLEDİM

Erkam'ın evindeki nur olan Sultanım! Bir zamanlar sahabilerin gizlice Erkam'ın evine giderlerdi. Hepiniz orada olurdunuz. Bilal'ler, Ömer'ler, Hamza'lar, Ebu Zer'ler... Ben de gelmek istiyorum. Ya beni de götürün, ya da sizler de gelin.

Bazen kâğıttan uçaklar yapıp üzerlerine; "Peygamberimi çok özledim" yazıp uçuruyorum, o cennet şehrine doğru...

Geliyorlar mı acep? Özlediğimi söylüyorlar mı? Söylesinler artık!

Sen de bizim yaşadığımız dünyada yaşamıştın. Ama ne yaşayış. Ölümsüzlüğe, ebedî hayata adım adım! Acaba diyorum, Senin yaşadığın ülkeye gitsem, orada yaşasam, melekler; "Bu insan Hz. Muhammed'in (a.s.m.) ülkesinden, onun memleketlisi!" deseler bana imrenseler. Olur mu? Aslında amacım kimseye imrendirmek değil, sadece senin yakınında olabilmekti. Sen bir dipsiz okyanus gibisin. Nefesimiz kadar dolabiliyoruz. Nefesimiz kadar inci mercan bulup çıkarabiliyoruz. Senin güzelliğin ve büyüklüğüne nefesimiz yetmiyor, nefesimiz dayanamıyor? Güzeller güzeli okyanusum!

Gönlümüzün nuru Sultanım! Şu an etrafımdaki taşlara bakıyorum da sanki hepsinin boynu bükük, hepsi seni özlemiş gibi! Hani sen, aç kaldığın günlerde karnına taş basarmışsın da, açlığını öyle dindirmeye çalışırmışsın ya, sanki bu taşlar da sana çok acıkmış gibi duruyor. Sana susamışlar... Şimdi bir gelsen de, onları bağrına basıp avutsan yaratılmışların nuru olan Efendim!

Mekke'de doğdun güneşim!
Umutlanmıştı seninle herkes,
Hayrandı sana her nefes,
Ahlakınla büyülendi herkes,
Mahlûkat'ın gülü, neşesi, her şeyi.
Muhabbetinle doldu taştı âlem.
Elçiydin, oldun kitaba kalem.
Doğmasaydın olmazdık efendim!
Muhammed'im! sana olan sevgim,
Ummanlar kadar engin,
Seni anlatmaya yetmez ömrüm,
Tertemizdi hayatın senin,
Aşkınla yandır, yak beni.
Fatma'n, boynu bükük kölen,
Asla ayrılmaz senden efendim!

KUR'ÂN'I DÖRT KİŞİDEN ÖĞRENİN

Bir gün sevgili Peygamberimiz namaz kılıyordu mescitte, o anda o güzel gözleri bir zata çevrildi ve gülümsedi, O tebessüme layık olan Hz. Übeyy'di. Hani Efendimiz; "Kuran'ı dört kişiden öğrenin" diyor ya, işte bu mübarek insan da o dört kişiden biriydi.

Peygamberimiz o güzel sahabiyi yanına çağırdı ve dedi ki:

– Rabbim bana, sana Beyyine suresi'ni okumamı emretti ey Übeyy!

Übeyy kulaklarına inanamadı:

– Benim adımı söyleyerek mi bunu emretti ya Rasulallah?

– Evet, dediği anda gözlerine yaşlar hücum etti Übeyy'in.

– Büyük bir heyecan ve aşkla dinliyorum Efendim! Rabbimin emri başım gözüm üstüne, diye cevap verdi. Ve Efendimizin mübarek dudaklarıyla sureyi okumaya başladı. Übeyy, heyecanla dinliyordu. O bu sureyi ezbere biliyordu. Peygamberimizden de defalarca dinlemişti ama hiçbirinde bu lezzeti, bu huzuru, bu ürpertiyi, bu heyecanı duymamıştı. O artık bir saat önceki Übeyy değildi, nasıl olsundu ki? Onun ismini Allah anmıştı. Übeyy başka ne isteyebilirdi ki artık? O gece sabaha kadar uyuyamamış ve sevinç gözyaşları dökmüştü. Rabbine hamd ve şükürler etmişti. O günkü kadar hiç mutlu olmamıştı.

Fatma'nın gerçekleştiremediği arzusu ve veda...

FATMA'NIN EFENDİMİZE YAZDIĞI mektup bizi alıp ötelere götürdü. Kalbinde onun gibi muhabbeti olan bu satırları okurken gözyaşlarını tutabilir mi? Efendimize olan özlem, hasret ve muhabbet dile gelince dilekçe olmuş Rabbimize. Duanın ne zaman ve nasıl kabul edileceği de belli olmuyor. Yazılan mektuplar dua olmuş. Rabbimizin kapısına dokunmuş. Kabul görmüş...

Ve olmazları olduran Rabbimiz Fatma'yı evinde ağırladı, misafir etti. Sonra da Habibine gönderdi. Yanan yüreğine merhem oldu. Yaşananlar da bize güzel bir ders oldu vesselam. Fatma hacda veda anlarını şöyle anlatıyor:

> "Peygamber Efendimize veda edeceğiz bu akşam. Hep birlikte oradayız, onun dizinin dibindeyiz. Toplandık, dua ediyoruz.
>
> İnşaallah, biz ona veda ediyoruz, ama o bizi bırakmayacak. Tekrar tekrar seslenecek, bizimle gelecek, bizim kalbimizde o. Hep birlikte onunla olacağız. Mektubumu ona okuyacaktım. Hatta kabrinin başında okuyacaktım, ama bizi oraya yaklaştırmıyorlar bile. Ben kimim ki, ne haddime?
>
> Onun bizi dinlediğini bilmek, acayip bir şey, insanı titretiyor. Ama üzülüyorum. Çünkü ben söz verdim; "Gelip senin yanında okuyacağım" diye, ama olmadı, okuyamadım.
>
> Yerler, gökler adedince salât ve selam sana Ey Allah'ın

Sevgilisi! Doymadım ona, hiç doyulmuyor buralara, ne tatlı. Gerçek güneşi gördüm artık. Güneş artık benim için karanlık, buradaki güneşi bırakıp oralarda nasıl yaşayacağım, onu hiç bilmiyorum. Özleyeceğim, gerçekten çok özleyeceğim. Oraya baktığın an söz biter. Ben de bittim.

EN SEVGİLİYE VEDA ZAMANI...

Mekke'den sonra Medine'ye veda etme zamanı geldi. Ayrılık, güzel şey, ayrılık aslında güzel şey. Özlemek gerekiyor, hasret duymak gerekiyor. Ayrılmamız gerekiyor. "Allaha ısmarladık" diyoruz Medine'ye, Mekke'ye. Bir daha gelebileceğimizi bilemiyoruz. Gelir miyiz, gelemez miyiz? Ama her şey şahit olsun ki, geldik gördük elhamdülillah. Her şey şahit olsun, Rabbim şahit olsun...

Hacdan dönmek olmasa, hacdayız. "Hacdaydım" demeyeceğiz, "Hacdayız" diyeceğiz. Artık tattım buralardaki güzellikleri. Bedenen ayrılsak da bu güzel mekânlardan, kalbimizde yaşayacak buraların sevgisi ebeden. Kalbimi burada bırakarak gidiyorum. Diyorum ya; ayrılmak olmasa hacdan, asıl hac yeni başlayacak. Öyle kolay değil. Peygamberimizi görüp, Kâbe'yi görüp, geri döndüğünde öyle boş boş gezmek olur mu hiç? Onları taşımamız lazım, insanlara örnek olmamız lazım. Rabbimiz bizi buraya boşuna davet etmedi. Yeter artık, atacağım diğer hayatımı çöpe.

FATMA'YA BİR SÜRPRİZ...

Havaalanında hiç beklemediğim bir sürprizle karşılaştım. O da ne? Babam bizi karşılamaya gelmiş. Hiç beklemiyordum, sürpriz yaptı bana, şaşırdım. Çok şaşırdım hem de. Gerçekten çok güzeldi orada olmak, çok güzeldi. Rabbim, herkese nasip etsin. Kendine iyilik yapmak isteyen, kalbini bir an gerçekten sevindirmek isteyen, bir kere oralara gitmesi lazım. Dünyayı unutmak isteyenin oralara gitmesi lazım, hissetmesi lazım. Çok güzel, yani gerçekten orada her şey sembol, ama öyle bir sembol ki; insanın içine işliyor. En taş kalplimiz bile orada yumuşayacaktır.

Oraları görüp, hâlâ günah işlemeye devam etmek. Yeter artık, bu zamana kadar hep şeytana uyduk. Bundan sonra benim en amansız düşmanım olacak. Oraları gördü bu gözler. Bundan sonra günaha dönmek daha bir acı olur. Daha çok mahcup oluruz Rabbimize... Oraları görüp hâlâ günah işlemeye devam etmek, ne büyük bir bedbahtlıktır Allah'ım. Günahtan kaçmak kolay değil, ama dikkat edeceğiz, pişmanlık duyacağız. "Günah işledim, ne güzel, bugün de şu günahı işledim" diye gülmeyeceğiz. Acı çekmemiz lazım, oraları gördükten sonra daha dikkatli olmamız ve utanmamız lazım.

HÜZÜN

Yine odamda yalnız olacağım. Odam da dolacak, gözlerim de dolacak, ama hayat devam edecek. Rabbime şükürler olsun. Bak ağaçlar, dağlar, tepeler, kar yağıyor. Her karın tanesini bir melek indirirmiş. Rabbim diyor; "Fatma kendine yeni, bembeyaz bir sayfa aç. Senin için..." diyor. "Bütün pislikleri örttüm, bak" diyor. "Yeryüzündeki pislikleri örttüm ki; içinde, dışında kalmasın hiçbir şey."

Şimdi Kâbe'nin beyazı gibi, işte yerler Ravza'nın beyazı gibi, mermer gibi. Her taraf, yeniden oraları hatırlatıyor bana... Karlar tanesince salât, selam olsun, Sevgili Peygamberimize. Rabbimize şükürler olsun, inşaallah.

Fatma'nın dilinden hayat öyküsü...

FATMA İLE hâlâ zaman zaman telefonla görüşürüz. Bazen programlarda ondan bahsedince telefonla arar, 'menü'de ne varsa onu dinleriz hep beraber. Bir ayet, bir hadis ikram eder bize. Çok da tatlı yorumları olur. Dinleyenler gözyaşlarını tutamaz.

Kendisinden bu hastalığa karşı nasıl sabrettiğini, hangi duygu ile şeytana direndiğini merak ediyordum. Okuyan kardeşlerime de çok güzel bir ders olacağını umuyordum. Allah razı olsun, kırmadı, yazdı. Özelini bizlerle paylaştı. Kendisi için bir sadaka olsun, inşaallah. Haydi sizleri Fatma ile baş başa bırakıyorum.

HAYATIMDA İKİ FATMA OLDU

Bismillahirrahmanirrahim... Allahümme Salli Ala Seyyidina Muhammed...

Duymamı ve yazmamı isterse Sahib-i Kelam ve Kalem, duyar ve yazarım. Sözü asıl sahibine emanet ediyorum. Söze tesir verecek olan ancak O'dur. Yazan değil, yazdırılan olurum, inşaallah. Gönlüme değmeyen sözleri kâğıda değdirmesin Rabbim. Niyet ettim Fatma'yı ve Fatma'nın güzeller güzeli Rabbini anlatmaya! "Oku kitabını! Bugün hesap görücü olarak sana kendi nefsin yeter..."[2]

[2] İsra suresi, 14.

Rabbim, bu yazacaklarım, hesaba çekilmeden önce kendimi hesaba çekişim olsun. Benden hayatımı yazmamı istediler. Ne güzel bir isteyişti bu. Her şey Senden Allah'ım. Sen kulunu mahcup etmezsin. Sen kulunu utandırmazsın. Bu paylaşacaklarım hayatımın şükrü ve de tevbesi olsun, inşaallah.

Ey zatına ömrüm oldukça hamdetmekte olduğum Allah'ım. Ey zatını hakkıyla hamdden aciz olduğum Allah'ım! Varlığım; rahmetinin, lütfunun ve bitmez tükenmez nimetlerinin şahidi. Ey "Ol" demesiyle olmazları olduran Rabbim! "Yaz kulum" de, yazayım. Başka türlü yazmaktan acizim. Hafızam çok zayıf, hatırlattığın kadar yazar, hatırlatmadığınca susarım.

Rabbim, bu yazıyı okuyan ve okutan herkes Seni tekrar düşünsün ve Sana daha da yaklaşsın. Sana bu vesileyle bir kez daha iman etsinler... Hiç ummadıkları hayırlar içinde kalsınlar, amin.

Hayatımda iki Fatma oldu. Birinci Fatma, derdini dert olarak görürken, ikinci Fatma derdini binbir şifa olarak kalbi ile gören ve hisseden bir Fatma... Her şer gibi görünende nice hayırlar, her dert gibi görünende nice şifalar var, elhamdülillah.

Amacım; ömür boyu bu güzellikleri görmek ve gördüklerimi anlatabilmek..

DÜNYA DENEN ŞU GURBET

Ben, Fatma Tatlı... 31 Ağustos 1986 yılında dünya denilen bu gurbete gelmişim. Ailem uzun yıllar dualarla beni beklemişler. Nihayet uzun süren tedaviler sonucunda dualarına, yani bana, kavuşmuşlar. Bana kavuştukları o sıcacık yaz günü hiç olmadıkları kadar ferahlamışlar. Artık onlara emanet edilen bir Fatma olduğu için şükredip, çok ama çok sevinmişler. Sadece ailem değil, tüm köy sevinmiş. Sonunda annem Meliha ve babam Musa'nın da bir evladı olduğu için herkes se-

vinmiş. Kurbanlar kesmişler ben doğdum diye. Paylaşılamayan çok tatlı bir çocuk olmuşum köyde.

Sonra kardeşlerim dünyaya gelmişler...

Köyde kardeşimle beraber koyunlardan süt getirmeye giderdik ve eşit ağırlıklardaki süt kovalarını taşırken ben hep çabuk yorulurdum. Bazen de kaldıramıyordum. "Belim ağrıyor" diye ağlıyordum. Annem de; "Kardeşin senden daha küçük, o nasıl getiriyor, sus bakalım" diye beni uyarıyordu. Kimse farkında değilmiş, ama benim daha o günlerde nazlı bir Fatma olacağım belliymiş. Naz yapmayı ta o günlerde yakıştırmış Rabbim bana.

Küçükken köyde çok hareketli bir hayatım vardı. Eve girmeye fırsatım olmazdı. Biraz oyun, biraz iş derken akşam olurdu. Ve yine o yaşlarda etrafımdakilerin; "Fatma, ayaklarını yere tam bas, düzgün yürü!" sözlerine muhatap olmuştum. Önceleri bu sözlere çok şaşırdım. O zamanlar bana çok anlamsız geliyordu o sözler. Çünkü en güzel yürüyenin ben olduğumu düşünüyordum. Neden öyle söylediklerini bir türlü anlayamıyordum.

Kimselere fark ettirmeden ayna karşısına geçip defalarca yürüyüşümü izlediğim olmuştu. Ama ben hiçbir fark göremiyordum. Ta ki ilkokul son sınıfta bir gün arkadaşlarımın benle dalga geçmesine kadar... Arkamdan o kadar çok gülmüşlerdi ki, ilk defa o güzel yürüyüşüm için dakikalarca ağlamıştım. Hâlâ gözümün önündedir, o sınıfta ağlayan, ama buna bir anlam vermekten aciz olan Fatma. Neden alay etmişlerdi ki? Çok mu komik yürüyordum ben?

Meğerse parmak uçlarıma basarak yürümeye alıştığım için epey bir yürüme bozukluğum varmış ve gerçekten de komik yürüyormuşum. O çocuk halimle bana gülüp "Neden parmak ucuna basıyorsun?" diyenlere sinirle; "Size ne, ben balerin olacağım" deyip geçiştiriyordum. Böyle çocukça bir mazerete sığınıyordum.

Köydeydik, ailem de dâhil hiç kimse tahmin edememişti o yürüyüşlerimin büyük bir hastalığın belirtisi olacağını... O

yıllarda herkesten önce ilk yorulan ben olurdum, biraz yürür otururdum. Koşamayıp geride kalan yine ben olurdum. Oysaki arkadaşlarım koşarlardı ve yorulmazlardı.

NE MÜTHİŞ ŞEY, İNSANLAR KOŞUYORLAR!

Bir gün arkadaşlarım okulun bahçesinde top oynuyorlardı. "Ben de oynayayım" diye aralarına katıldığımda topun bana çarpmasıyla yere düştüm ve yine güldüler. Sanki zorla bir şeylerin farkına varmamı ve mutsuz olmamı istiyor gibiydiler. Oysaki o zamanlar, onlar bana çok tuhaf geliyordu. Onlara da aynı top değiyordu, ama hiç düşmüyorlardı benim gibi...

O topun değdiği herkes yere düşmeliydi oysa, bana öyle geliyordu. Bilmiyordum hasta olduğum için benim güçsüz, onların ise hasta olmadıkları için güçlü olduklarını... Koşanlar için de öyle düşünüyordum: "İnsanlar nasıl koşabiliyorlar ki?" diyordum. "Ne müthiş bir şey, insanlar koşuyorlar..."

Koyunları otlatmayı, okuldan kaçıp onlardan süt sağmayı, çimenlerin üzerinde yuvarlanmayı ve özellikle de dağlara çıkmayı çok seviyordum. Ama ben dağın yarısına kadar çıktıktan sonra çok yorulurdum ve adım atmaya mecalim kalmazdı. Oracıkta oturur kalırdım. Dağlara hiç çıkamamak nasıl bir duygu bilmiyorum, ama yarısına kadar çıkıp orada öyle yalnız kalmak çok acı bir duyguydu. Arkadaşlarım dağın en zirve yerlerine çıkarlardı, bana oradan bağırırlardı:

– Fatma, hadi sen de gel...

DAĞLARIN ARKASINDA NE VAR?

Denerdim, ama yapamazdım. Oturup onları seyrederdim ve "Herhalde onlar çok güçlüler" derdim... Ve çok ama çok merak ederdim dağların arkasında ne olduğunu? Arkadaşlarıma sorardım;

– Ne olur bana da söyleyin, dağların arkasında ne var?

– Yine dağ var, deyip geçiştirirlerdi. Ama ben şaşırırdım. "Nasıl yine bir dağ daha var?" diye. Ben de görmek isterdim. Hiç hayal bile edemezdim. Şimdi yirmili yaşlarımdayım ve hâlâ çok merak ediyorum, dağların arkasında ne olduğunu. Ve bu merakımı cennete erteledim. Orada Rabbim dağların arkasında ne olduğunu ilk olarak bana gösterecek, çok iyi biliyorum. Çocukluğum boyunca ben kendimi normal, herkesi ise anormal görürdüm. "Aaaa! Acaba o hareketi nasıl yapıyorlar?" hayranlığı ile izlerdim insanları. Ne kadar da masum bir hayranlıktı o!

Ve bir gün, öğretmenlerimin aileme; "Fatma'yı bir doktora götürün" demeleriyle ilk defa doktora gittim. Ailem problemin basit bir şey olduğunu düşünüyorlarmış. Bu yüzden doktorlar; "Fatma'nın sorunu daha büyük galiba" deyince inanamamışlar ve başka doktorlara gitmişler.

Onları da anlıyorum. Nasıl inanabilirlerdi ki? Ne ailemde, ne de köyün başka bir evinde benim gibi küçük yaşta böyle ağır hasta olan kimse yoktu. Hem hiç kimse küçük bir çocuğa böyle büyük bir sorunu yakıştıramazdı. Üniversitede tetkikler yapıldıktan sonra; "Sizin işiniz zor" diyerek Ankara'ya havale ettiler bizi. Oysaki ben hiç bu söylenenlere inanamıyordum. Üzerime almıyordum bile, neden öyle diyorlardı ki bu doktorlar?

Bu şoklar arasında ben, ilkokulu yeni bitirmiştim. O zamanlarda köyde kızları ortaokula göndermiyorlardı. Ama dedem:

– Fatma'nın gücü az, köyde daha da yorulur, bari gitsin de okusun, diyerek beni Sivas'ta bir ortaokula yazdırdı. Buna çok üzülmüştüm. Çünkü ailem köyde, bense merkezde halamlarda kalacaktım. O dönem bana çok ağır gelmişti. Herkes ailesinin yanında, ben ise uzaktaydım. Buna çok üzülüyor ve onları çok özlüyordum. Bunun için de çok ağlıyordum. Hep hayal ettim, ailemin de bir gün yanımda olacağı günleri.

SEN NEDEN ÖYLE ÇIKIYORSUN MERDİVENLERİ?

Okullar açıldı. Okul çok büyüktü. Köydeki okulumuz tek katlıyken bu okul beş katlıydı. Şaşkındım, ben ne yapacaktım? Yeni ve çok farklı bir ortama giriyordum, arkadaşlarım da çok farklıydı. Köydekilere hiç benzemiyorlardı. Ben onların arasına pek karışamıyordum, kendi halimdeydim. Okulda merdivenleri zorlukla çıkmaya başlamıştım. Merdivenlerin orta kısmından asla çıkamazdım. Daha ziyade demir korkuluklarından ya da duvardan tutunarak çıkıyordum. Orada bekleyen öğrencilere sinir olurdum. Çünkü ben o demirliklerden tutmaya muhtaçtım. Öğretmenler davranışlarımdaki farklılığı görmüş olacaklardı ki, bana soruyorlardı:

– Fatma kızım sen neden merdivenleri öyle çıkıyorsun? O sorular da anlamsız geliyordu bana. Ben nereden bilebilirdim, neden öyle çıktığımı? Zaten hiç farkında değildim farklılığımın. Bunu sadece dışarıdan bakanlar görüyordu. Ben bunu ya görmüyordum, ya da görmek istemiyordum.

Sonunda o yıl ailem beni Ankara'ya doktora götürmeye karar verdi. Ben heyecanlı ve sevinçliydim. İlk defa Ankara'yı görecektim ve yolculuğu da seviyordum. "Hadi kızım, inşaallah bir şey çıkmayacak, hemen geri geleceksin" diyerek akrabalarımızın bizi yolcu ettiklerini hatırlıyorum...

Babamla ilk olarak Hacettepe Hastanesi'ne gitmiştik. Sivas'taki gibi küçük bir hastane beklerken büyük bir hastane görünce ürkmüştüm. İçime acayip bir huzursuzluk düşmüştü. O kadar çok doktorla görüşmüştük ki... Biri muayene ediyor, diğerine gönderiyordu. Aralarında kendimi sersem gibi hissediyordum. Şikâyetlerim: Parmak ucunda yürüme, güçsüzlük, tutunarak merdiven çıkma, koşamama, yürürken nedensiz düşme, ağrı, vs...

Ve ben, her gitmemde bu şikâyetlerimin fazlalaşacağını ve üzerine yeni yeni şikâyetlerin de ekleneceğini hiç ama hiç bilmiyordum. Çok sıkılmaya başlamıştım. Hastaneye sabah erkenden gidiyorduk ve akşam olmadan çıkamıyorduk. Tahliller, muayeneler... O doktor, bu doktor derken hastanenin

bunaltıcı havasını ve kokusuna dayanamıyordum. Sanki şimdi bile hissediyorum. Ne zor günlerdi. Okulda olmam gerekirken, ben hastanelerdeydim. Canım babam, bana tüm şehri gezdirmişti, ama ilk hastaneyi gördüğüm için hiçbir yerini sevememiştim Ankara'nın.

O şehirde defalarca kaybolmuştuk. Doktorlar henüz bir teşhis koyamamışlardı. Hâlâ araştırıyorlardı. Ben ise hiçbir şey bulamayacaklarını sanıyordum. Çünkü ben iyiydim. Sonunda kas biyopsisi yapılmasına karar verdiler ve bacağımdan küçük bir ameliyatla örnek aldılar. Makasın soğuk dokunuşunu hâlâ bacağımda hissediyorum, bana hatıra kaldı. Sonuç bir ay sonra belli olacaktı. Bize "Bir ay sonra gelin" dediler. Tekrar Sivas'taydım ve ben okula devam ediyordum. Bu arada daha da güçsüzleşmiştim. Yürümemdeki bozukluk epeyce ilerlemişti. Sonuçları almak için tekrar Ankara'ya gittik. Sonuç belli olmuştu. Ama kimse bana hastalığım hakkında bilgi vermemişti.

ÖZEL OLMAK ÖNCELERİ HOŞUMA GİTMİŞTİ

Doktorlar aileme:

– Sonuçlar maalesef üzücü, kızınız kas hastası ve bu giderek ilerleyen bir hastalıktır. İleride tekerlekli sandalyeye muhtaç olması kaçınılmaz, demişler. Ben bunu yıllar sonra öğrenecek ve şok olacaktım. Çünkü bildiklerini bana hiç belli etmemiş ve yıllarca saklamışlardı. Oysaki doktorlar bana:

– Sadece biraz güçsüzsün, sana ilaç yazalım da güçlen, demişler ve kilo almamın iyi olmayacağını söyleyip diyetisyene yönlendirmişlerdi. Herkesten farklı bana özel diyet yemeklerimin olması hoşuma gitmişti. Beni herkesten farklı ve özel yapıyordu. Özel olmak ilk defa o zaman hoşuma gitmişti. Böylece hayatıma ilaç saatleri de eklenmeye başlamıştı. Yıllarca ne için içtiğimi bile bilmeden avuç avuç ilaç içtim. Kortizon ilaçlarını süt ile dakikalarca yutmaya çalıştım. Öyle bir hal olmuştu ki; süt de, ilaçlar da midemi bulandırmaya

başlamıştı. İlaçların etkisiyle bir de mide ağrılarım başlamıştı. Fakat ilaçları içmeye devam etmek zorundaydım, içmediğim zaman annem kızıyordu.

Ankara'ya ayda bir, üç ayda bir, derken altı ayda bir kontrollere gitmeye başlamıştık. Uzun yıllar Ankara-Sivas arasında mekik dokuduk. Hem de hastalığımı bilmeden, iyileşeceğim umuduyla... Neden gittiğimi anlamadan, ailemin zoruyla gidiyordum. Hâlâ büyük bir hastalığımın olduğunun farkında değildim. Ankara'yı da, doktorları da sevmiyordum. "Haydi eve gidelim, burada bir şey yapmıyorlar" diyor ve hastanede ağlıyordum. Doktorum apayrı bir imtihandı benim için. Hiç gülmez ve konuşmazdı. Kocaman profesördü, ama bana derdimi bile anlatamayacak kadar aciz ve umursamaz bir insandı benim gözümde. Onun benimle konuşmaması karşısında kendi kendime şöyle söylenirdim:

"Ben size ilk geldiğimde çok iyiydim. Oturduğum yerden kendim kalkabiliyordum. Şimdi yapamıyorum ve siz bunun için hiçbir şey yapmıyorsunuz." Saatlerce gizli gizli ağlar ve çok kızardım. O günlerde tek suçlu doktorumdu, teşhisi koyan biri nasıl tedaviyi bilemezdi? Bana tek söylediği şu olmuştu:

– Ben Amerika'dan yeni geldim. Orada da aynı tedavi uygulanıyor. Değişik bir şey yok, iyi olacaksın.

Ben ise kendimi doktorumun yerine koyar, hastalığımı iyileştirecek ve bana moral verecek tedaviler uygulardım. Yıllarca hastalığımın büyük bir şey olmadığını, grip gibi geçici bir şey olduğunu ve doktorların tembel olduğu için bana yardımcı olmadıklarını düşündüm. Nereden bilebilirdim ki, hastalığımın kalıcı bir şey olduğunu? Keşke bana da söyleselerdi. Belki o zaman daha sakin olur, gerek doktorlardan gerekse ailemden daha az beklentim olurdu.

Bana; "Beden eğitimi derslerine giremez" diye rapor vermişlerdi de, hastalığımın adını ilk defa orada okumuştum. Kocaman harflerle "MUSKÜLER DİSTROFİ" yazıyordu. Telaffuz etmekte zorlanmıştım.

Beden eğitimi dersine hiç katılamazdım ve kenardan dersi izlerdim. Yalnız kalıp arkadaşlarıma katılamamanın ne olduğunu ilk o zamanlar hissetmeye başlamıştım.

AKIL NİMET OLDUĞU KADAR İMTİHAN DA

Kendimi, cevabını ve sonunu bilmediğim bir imtihanın şokunda görüyordum. Derdim bedenimle birlikte Yaradanına boyun eğmişken (yani ne kadar ilerlemesi gerekiyorsa o kadar ilerlerken, ne kadar güçsüz olması gerekiyorsa o kadar güçsüzken, ne kadar ağrıması gerekiyorsa o kadar ağrırken) maalesef aklım; bedenim kadar itaatkâr değildi. O hâlâ delicesine soruyordu:

– Neden ben? Niçin ben? Ne zamana kadar böyle kalacağım? Ne olacağım?

Akıl işte, aciz olduğunu kabul etmeyecek kadar aciz, biçare! Akıl, nimet olduğu kadar da bir imtihanmış aynı zamanda... O anki yaşadıklarımı, başıma gelenleri aklım kabul etmek istemiyordu. Anlayamamak, sorularıma cevap bulamamak beni deli ediyordu! Aklım; "Ben kavrayamadım olanı biteni. Sakinleşme, daha da öfkelen, hesap sor şu dünyadan!" diyordu. Akıl olayları çözemediği ve haddini bilemediği zamanlarda ne kadar da acı veriyordu. Başıma gelenin neden, kimden, niçin geldiğinin bilincini yakalayamadıkça, habire vurgun yiyordum. Çırpındıkça batıyordum. O anlarda çok ama çok yalnızdım. Çünkü kimse benim gibi değildi. Beni kimse anlamıyordu ve beni teselli edecek, ikna edecek bir söz de söyleyemiyordu. Ya da ben duymuyordum. Dertti bu, herkese anlatılmazdı ki... Anlatılsa da kaç kişi anlardı beni?

Her geçen gün çaresizleşen, daha da muhtaç hale dönüşen bir beden! Çıldıracak gibiydim. Sanki her şey üstüme geliyordu, kaçmak kurtulmak istiyordum, ama yapamıyordum. Aklımda bir sürü soru işareti vardı. Sorulardan nefret ediyordum, onlardan kaçmaya çalışıyordum. Çünkü her soru, beni daha da mutsuz bir hale getiriyordu. Bu da yetmezmiş

gibi etrafımdaki insanların halden anlamaz, ipe sapa gelmez sözleri beni daha da beter ediyordu.

– Bu kızcağızın günahı neydi? Bu kıza beddua mı ettiler? Yoksa büyüklerinin yaptıkları bu kızdan mı çıkıyor, diye ağzı olan konuşuyordu.

ÇOCUKLAR BAZEN ÇOK ACIMASIZ OLUYORLAR

Ve imtihanımın en zorlarından biri de insanların benimle alay etmeleriydi. Allah'ım, küçük çocuklar ne kadar da acımasız oluyorlardı bazen. Her kusurumu yüzüme vuruyorlardı. O anki aklımla onların çocuk olduğunu düşünemiyordum. Alay etmelerine takılıyordum. Hadi onlar çocuktu, ya büyüklere ne demeliydi? Ben açık sözlü, hazır cevap ve karşımdakini susturacak kadar zeki olmama rağmen ne zaman ki yürüyüşümle, düşüşlerimle alay etseler, o Fatma gider, yerine lâl olmuş bir Fatma gelirdi. Verecek cevap bulamazdım.

Ne diyebilirdim ki? O kadar tuhaf olurdum ki; ağlardım, ağlardım... Ağladıkça, daha da yakardı beni gözyaşlarım! Bazen alay edenlere kızgınlıkla içimden; "Siz de benim gibi olun!" derdim, maalesef... Ama daha da üzülürdüm.

Çok acımasızca gülüyorlar, taklit ve alay ediyorlardı. "Sakat" diyorlardı. "Keşke o lafı bana demeseler, öldürseler de duymasam" diyordum. Çok zoruma gidiyordu yürüyüşümü taklitler. Hatta "Hiç yürüyemeseydim, o zaman bana gülmezlerdi" diyordum. Hatta o çocuksu; teslim olmamış, yaramaz, asi aklımla sandalyede oturanlara özeniyordum. "Böyle yürümektense büsbütün sandalyeye bağlı olmak daha iyi" diyordum. "Öyle olursam, kimse benimle dalga geçmez" diye düşünüyordum.

Taif'te kendisi ile ilgili olan alaylara zerrece öfke duymayan, açıp ellerini; "Bilmiyorlar Allah'ım!" diyen Peygamber Efendimizin o hali, bana o kadar uzak bir haldi ki... Ona benzeyememek ne acıymış. Şimdi anlıyorum. Ben nefsime zulmetmişim... Ve yıllar sonra; "Ben ne yaptım?" diyeceğim, her

okumam da Rahman olan Rabbimden özür dileyeceğim bir ayetle tanıştım:

"Rahman'ın kulları onlardır ki, yeryüzünde tevazu ile yürürler ve kendini bilmez kimseler onlara laf attığında 'Selam!' derler (geçerler)."[3]

İlk okuduğum da; "Subhanallah, işte o tevazu ile yürüyen benim. Nasıl da anlamamışım?" demiştim. Sataşan cahillere selam deyip geçemediğim için çok tevbe etmiştim. "Bilmiyordum Allah'ım, bilsem yapmazdım" dedim. Alay edenlere, bu ayetle tanıştıktan sonra, dua etmeye başladım. Çok iyi biliyorum ki, o alay edenler de Allah'ın izniyle bunu yapıyorlardı. Aslında bu sözlerle nefsimi ezerek ruhumu yüceltmeyi, beni has kul yapmayı diliyordu Rabbim. O halde ben hiç ama hiç kızmamalıydım nefsimi incitenlere. Ah Fatma, ah! Bu ayeti bilmiş olsaydım o zamanlar, o alaylara güler geçerdim, sözlere takılmazdım, tıpkı şimdi yaptığım gibi.

Furkan suresi 63. ayeti benim servetim oldu. Bana nasıl bakarlarsa baksınlar, ne söylerlerse söylesinler, "Peki" deyip gülümsüyorum. "Selam" diyorum ve çok mutlu oluyorum, elhamdülillah.

ANKARA'YA GİDİP GELİŞLERİM SIKLAŞMIŞTI

Her geçen gün farklılaşan bedenime, ruh halime bakıp neşelenir ya da kederlenirdim. Bu halimi abuk sabuk sözlerle dışarı yansıtıyordum. Ankara'ya gidiş gelişlerim sayamayacağım kadar çoğalmıştı ki, her otobüsten terminale indiğimde yüzlerce kez:

– Bu defa son gelişim, artık iyileşeceğim ve gelmeyeceğim, diye meydan okuyordum. Ankara'ya her defasında "İyileşirim" ümidi ile gidiyordum, ama ümitlerim sönmüş olarak dönüyordum. Tek istediğim şey; hastalığımın daha fazla ilerlememesiydi. Eski Fatma olmaktan vazgeçmiştim.

[3] Furkan suresi, 63.

Ümitlerimin yıkılması ne zormuş, aklım bir türlü almıyordu, neden ben hastanedeydim? Neden ben hasta olmuştum? "Neden"i, "niçin"i kurcaladıkça delirme noktasına geliyordum. Çünkü hiçbir cevap bulamıyordum. Bu sorularla dolu halimden uzaklaşmaya çalışsam da, o hal iliklerime kadar işlediği için, kurtulamıyordum. Çok hırçın ve öfkeliydim.

DOKTORLARIN SİHİRLİ DEĞNEĞİ YOK Kİ!

Doktorum beni ilk defa bir psikiyatriste havale etmişti. Gittiğim psikiyatrist bana demişti ki:

– Fatma, doktorların sihirli bir değneği yok ki, sana dokunsunlar, sen de hemen iyileşiversen.

Bunu duyunca çok şaşırmıştım ve birden sakinleşmiştim. Doğruydu, ben sihirli değnek arıyordum. Doktorun o sözü çok ama çok hoşuma gitmişti. İlk defa biri beni anlıyordu, neler hissettiğimi bana çok iyi anlatıyordu. Ona benimle alay ettiklerini ve insanların bana bakışlarından çok sıkıldığımı anlatmıştım. O da:

– Sen üzülme, gerekirse ben hepsini tek tek arar konuşurum, demişti. Çok ama çok mutlu olmuş ve rahatlamıştım. Çünkü ilk defa hayatımda benimle böyle konuşan biri olmuştu. O günden sonra sanki herkesi tek tek aramıştı o doktor. Ben de sonunda aklıma; "Yeter!" demiştim. "Acizliğine bakmadan bir de soruyor, sorguluyorsun. Sana ne? Sus artık. Sus da şeytana teslim olma!" deyip durdurmuştum onu. Aklım şeytana teslim olmayacaktı. Fakat asıl alması gereken cevabı, kalbime işleyecek ve onu tatmin edecek cevabı henüz tam olarak bulamamıştı. O yüzden aklım tam tatmin olmamıştı. Kâh soruyor, kâh susuyor, kâh anlıyor, kâh ötesini istiyordu.

Öyle böyle derken ortaokul dönemi kapanmıştı. Biraz daha büyümüştüm. Liseye başlayacaktım. "Tam çevreye alışıyorum" derken hayatımda yeni değişiklikler yapmam gerekiyordu. Bu da benim intibakımı zorluyordu. Liseye gitmek

için halamlarda kalmalıydım. Bambaşka bir ortamdı. Yine ailem yoktu yanımda ve sık sık da göremezdim onları. Bu yıllarda hastalığım daha da ilerlemişti. Şimdi de lisedeki ortama, insanlara alışacaktım. Ah ne günlerdi o günler!

Ama ortaokuldaki kadar canım acımıyordu. Susmayı öğrenmiştim. "Hamdolsun bu halime" diyordum, ama neden hasta olduğumu, bunda ne hikmet olduğunu, kimin beni hasta ettiğini anlayamıyordum. Okula yanımda biri olmadan gidemiyordum.

Mucize gibiydi ev ile okul arasındaki mesafede her şey... Sanki bana göre dizayn edilmiş gibiydi. Kaldırımdan tutun da caddedeki geçişlere kadar.

SANKİ ALLAH HAYATI BANA KOLAYLAŞTIRIYORDU

Aynı şeyi okulda da görüyordum. Önceki yıllarda yukarıda olan sınıf sanki benim için aşağıya alınmıştı. Beni en çok mutlu edense şuydu: Ben okula başlamadan önce okula giren merdivenlerin demir tutacakları yoktu. Sanki benim geleceğimi birileri söylemiş gibi, o yıl yapılmıştı. O tutacaklar olmasa, belki ben okula gidemeyecektim.

Gerek okul, gerek mahalle benim hayatımı kolaylaştıracak şekilde hazırlanmıştı. O zamanlarda farkında değildim, ama şimdi bu aklımla düşündükçe hayret ve gözyaşlarımı tutamıyor ve "Subhanallah!" diyorum. Lisede çok sevilen, çok çalışkan bir öğrenciydim. Tüm öğretmenler bana özel ilgi gösterirlerdi. Ya başarımın ya da acizliğimin hürmetine.

Öğretmenler derse girince ayağa kalkmam çok zor oluyordu. Bunu fark eden öğretmenlerim; "Sen kalkma!" diyorlardı. Herkes ayaktayken ben oturuyordum. Açıkçası bu durum ilk zamanlarda hiç hoşuma gitmiyordu. "Herkes biraz önce otursun da, eşit olalım" diyordum. Lisede arkadaşlarımla pek muhabbetim yoktu. Herkes kendini düşünüyordu. Okulda kimse kimsenin umurunda değildi.

Hele ki kızlar, daha da kırıcı oluyorlardı. Gerek bakışları,

gerekse sözleriyle beni incitiyorlardı. Çok zor durumda kalıp yardım istediğimde:

– Git başımızdan, bizim işimiz var, diyorlardı.

Aslında en büyük imtihan insanlardı. Ben hastalığımla ve insanlarla imtihan oluyordum. İnsanlar da benimle... Hastalığım konusunda Allah bana yardım ediyordu, en zor şeyleri bile bir şekilde kolaylaştırıyordu, ama her defasında etrafımdaki insanlardan hiç beklemediğim tepkiler almak, görmek en üzücü ve zor kısmıydı.

Bu durum bana, menfaat düşünen insanlardan uzak durmayı öğretti. Tabii o zamanlar Allah için sevmek, sevilmek nedir bilmiyordum. Arkadaşlarımın davranış ve tutumları bana çok tuhaf gelirdi. Benim hiç alışık olmadığım, ayıp dediğim şeyler onlara göre çok normaldi.

BEN DE ONLAR GİBİ SAĞLIKLI OLSAM

İşte o zamanlar düşünmeye başladım: "Ben de onlar gibi sağlıklı olsam, onlar gibi mi davranırdım?" diye. Hep sorardım bu soruyu nefsime de, bazen ben onlardan daha da beter olurdum. Cevabını duymaktan korkardım. Rabbim beni bir şekilde frenlemiş ve tutmuştu. Cahil aklımla bazen onlar gibi güçlü ve kimseye muhtaç olmamak, gezmek isterdim. Aslında kim istemezdi ki? Kim kendine sağlıklı olmayı, şifayı yakıştırmazdı ki? Arkadaşlarımın en çok da gülüşleri hoşuma giderdi. Çünkü ben hiç onlar gibi gülmeyi beceremezdim.

Hep kederli ve hüzünlüydüm. Zoraki gülerdim. Gülsem de mutlaka birileri bir söz söyler ve ben yine ağlardım. Kendimi tanımaktan aciz olduğum, kabuğa takılıp özümü göremediğim günlerdi. Ne kadar da şaşkındım o zamanlar! Şimdi düşünüyorum da, gerçekten zor günlermiş.

Kocaman okulda benim gibisi yoktu. Tektim! Koridorlarda duvar kenarlarından yürürdüm ki biri bana değmesin de düşmeyeyim diye. Okuldan tüm kalabalık dağılınca en son ben çıkardım. Çok korkardım. Çünkü vücudumda öyle

hasta olduğumu belli edecek bir şey yoktu, her şeyim normal görünüyordu. Birileri benim hasta olduğumu anlamayıp düşürürler diye ödüm kopuyordu.

Ders boş olduğunda eve haber verebilecek telefonum yoktu. Eve gitmem de mecburdu. Yolda bana eşlik edecek birini bulursam o kadar çok sevinirdim ki! Yanımda yürüyenlere müteşekkirim. Çünkü hastalığım vesilesiyle, düşme değil de, düştüğüm yerden kalkamama korkusu eklenmişti hayatıma. Öyle bir korkuydu ki, tarif edemiyorum. Ya giderken yolda düşersem? Ya tutunacak bir yer bulamazsam? Nasıl kalkarım?

Çoğu zaman düşerdim ve kalkamazdım. Elimden tutan olmazdı. Hep ağlardım. Ne günlerdi o günler Allah'ım! Eskiden düştüğüm yerden tek başıma kalkabilirken, gün geldi kalkamamaya başladım. Düşmek hayatımın ayrılmaz parçası olmuştu.

Maddî düşüşlerim manevî yükselişime vesile oluyormuş, ama o günlerde farkında olmayacak kadar körmüşüm. Ben düştüğüm yerden kalkamazdım, fakat kalkabileceğim yerlere düşürülürdüm. Çoğu zaman ayağım kanardı, morarırdı, ezilirdi, ama ben acı duymazdım. Her yerim yara olurdu. Bedenim yaralandıkça kalbim tuhaf olurdu. Hep şükrederdim tutunacak bir yere düşürdüğü için. Çünkü tutunacak yeri olmayan yere düşmekten milyonlarca kat iyiydi benim için. Anlayamamışım o anki düşüşlerimin hikmetini. Şimdi anlıyorum. Sanki Rabbim:

"Fatma sadece bana tutun, bak sana rahmet elimi uzatıyorum. Hadi gör artık sana uzattığım elimi. Seni kaldıracak olan sadece Benim. Hadi anla, yönel Bana" diye bana mesaj veriyordu. "Senin Benden başka kimsen olmasın" demişti. Beni kendisine yönelmeye mecbur ederek, kendinden başkasına yönelmemi engelliyordu belki de...

Bunu anlamam için çok fırsatlar vermiş. Gelişi güzel düşmemem de bile bu sır varmış. Yıllar sonra anlayabildim, hamdolsun. Mucize gibi düşerdim. Herkes çok şaşırırdı. Çok

sert düşmeme rağmen beni meleklerin tuttuğunu ve etrafıma pamuklar döşediklerini söylerlerdi. Hatta "Biz o şekilde düşsek, kesin bir yerlerimiz kırılır" derlerdi. Hele ki, düştüğüm anlarda yanımda canım annem varsa, direk annemin ağlayan gözleri ile karşı karşıya kalırdım. Nasıl da üzülürdü. Benden daha çok üzülürdü.

BEDENİM ACISA DA KALBİM GÜLÜYORDU

Zamanla düşmekten korkmamaya başladım. Bedenim acısa da kalbim gülerdi. Düşe kalka anlamıştım tutmak istediğim dalların benim tutunacağım kadar güçlü olmadıklarını!

Biliyordum ki, beni bir şekilde Rabbim kaldıracaktı. Düşürerek teslim aldı beni. Aslında rahmetine düşürüyormuş. Düştüğümde bana tüm acziyetimi fark ettirirdi. Ve kendisinin ne kadar da yüce olduğunu bana düştüğüm yerden seyrettirirdi. Annemle düştüğümüz yerde dakikalarca otururduk; kâh gülerdik, kâh ağlardık...

Hele ki, namaza başladığım zamanlardaki düşmelerim muhteşem olurdu. Çünkü düşmeyi fırsat bilirdim. Normal şartlarda ben yere oturamazdım. Çünkü kalkmam çok zor oluyordu. Düşünce, oturmuş olurdum. İlk yaptığım şey tüm kaslarım gerilse de alnımı secdeye götürmek olurdu. Ama ne muhteşem düşmeler olmuştu! O secdelerde alnımın kuru zemine değmesi, gözlerimin O'ndan başka bir şey görmüyor olması; o huzur, o gözyaşları, o acizlik, o muhabbet... Ah anlatamıyorum ki... Şükrederdim düştüğüm, düşebildiğim için. Biliyor musunuz, şimdi ben hiç düşmüyorum. Düşmeyi çok özledim...

O yıllarda şiddetli ağrılarım başlamıştı. Bu defa da o şiddetli ağrılarım için ağlıyordum. Öyle tatlı ağlıyordum ki, diğer ağlayışlarımın hiçbirine benzemiyordu. O ağrılar acizliğimi daha iyi fark etmeme vesile oldu. Öyle acizdim ki: "Rabbim, Sen geçir ağrılarımı!" diyordum. "Allah'ım, çok acıyor, Sen yardım et."

Ne ilginçti ki, o ağlayışlarıma seviniyordum. Çünkü önceden bana yapılan alaylara ağlayan gözlerim, şimdi ağrılarım için ağlıyordu. Seviniyordum, gözyaşlarım mertebe kazanmıştı. Artık daha güzel bir sebep için akıyorlardı gözyaşlarım. Ve farkında olmadan tatlı tatlı Rabbime yaklaştırıyordu. Bir derece daha kazanmıştı gözyaşlarım.

Yürümelerim düşe kalka, çat pat koşar adımlarla, bebek yürüyüşüne döndüğünde heyecanla hep şöyle dua ediyordum:

"Allah'ım, Sana tutunuyorum. Parmak uçlarımla da olsa, Senin için yürüyorum. Ne olur nefis ve şeytanın beni düşürmesine, yolundan ayırmasına izin verme. Allah'ım, tut ellerimden. Tut ki, nefsin ve şeytanın tuzağına düşmeyeyim. Ben yalnız Sana muhtacım. Bana Senden başka yardım edecek yoktur. Sensin yalnız, düşenlerin elinden tutan. Verdiklerin karşısında karşılık beklemeyen yalnız Sensin. Kendinden başkasına muhtaç eyleme Allah'ım..."

KÖYDE ENGELLİ OLMAK DAHA ZORDUR

Lise bitmişti ve ben tekrar köye dönmüştüm. Epeyce ilerlemiş olan hastalığımla birlikte köydeki hayata alışmaya çalışıyordum. Köyde engelli olmak, büyük şehirlere göre daha da zordu. Çünkü çok dikkat çekiyordum ve dikkatini çektiğim çoğu kişiyi de tanıyordum. Onların bakışları, soruları hiç bitmiyordu.

O yüzden şehirde yaşamayı daha çok istiyordum o günlerde. Köye geldiğim o yaz, benim için daha büyük bir imtihandı. Belki de en zoruydu. Çok farklı, çok yabancı hissediyordum kendimi.

Yeniden çok sinirli, çok aksi bir kız olmaya başlamıştım. Hiçbir şey beni mutlu etmiyordu. Durduramadığım gözyaşları ve engel olamadığım sorular tekrar başlamıştı. Bir türlü gülemeyen, hep hüzün dolu olan bir kalbim vardı. Benim halim nasıl bir haldi? Bu bir bela mı, yoksa deva mıydı, anla-

yamıyordum. Bu dert, kocaman köyde, kendi kendine beni bulmadıysa, elbette bunun bir hikmeti vardı. Elbet bir Veren'i vardı.

Bu dert bana verilmişti. Peki, ben kaldırabilecek miydim? Dayanabilecek miydim?

İşte o günlerde ben çok ürktüm halimden... Korkar mı insan kendinden? Ben çok korktum, panikledim. Artık dayanamıyordum. Böyle devam edemezdim. Mutlaka sorularımın bir cevabı olmalıydı.

TEYZEMİN GELİŞİYLE DEĞİŞEN HAYATIM

Rabbim yine yardım edecekti. Sancılarımın dineceği günler çok yakındı, ama farkında değildim. "Kul dayanamıyorum, bittim!" der de Rabbi ona yardım etmezlik eder miydi? Hem de öyle bir yardım ederdi ki, her şeyi unuttururdu kuluna. Almanya'da yaşayan ve yıllardır izine gelmeyen canım teyzem o sene izne gelmişti. Aradığım mutluluğu bulmam için Rabbim bana onu özellikle göndermişti.

Teyzemi çok küçükken gördüğüm için yeni yeni tanımaya çalışıyordum. Çok eğlenceli ve neşeli biriydi. Rabbi ile mutlu olan insanlardaki o güzel hal vardı teyzemde. Onu çok sevmiştim. Bir gün annem teyzeme:

– Fatma ile bir konuş, o seni sevdi, seni dinler. Ona yardımcı ol. Onunla biraz dertleş. Üzülmesin ve sakinleşsin. Onun bu hali beni çok üzüyor. Biz onu her zaman seviyoruz, seveceğiz; ama o da kendisini sevsin, demiş.

Sonra teyzem bana gelip:

– Fatma seninle biraz konuşalım kızım. Sen içeri odaya geç, ben geliyorum, demişti.

Ben de odaya geçtim, onu bekliyordum. "Acaba benimle ne konuşacak?" diye de merak ediyordum. Hiç aklıma gelmezdi, aramızda hayatımı değiştirecek konuşmanın geçeceği. Teyzem heyecanla odaya, yanıma geldi. Kapıyı da kilitledi ve "Bizi kimse rahatsız etmesin" diye de seslendi. O an hiç git-

mez gözümün önünden. O atmosfer benim için çok önemliydi. Çok değişik bir öğle vaktiydi. Teyzemle baş başa kaldık. Çok heyecanlıydım. Teyzem beni daha fazla heyecanlandırmadan söze başladı:

– Güzel kızım, seni dinliyorum. Anlat bakalım, sen neden bu kadar sinirlisin? Seni üzen ve bu kadar sinirli yapan nedir bilmek istiyorum. Elimden gelecek bir şey olursa sana yardımcı olurum. Mutsuz olmak sana hiç yakışmıyor.

O böyle dediği anda ben ağlamaya başladım. İlk defa aklımdakileri kendime değil de ona anlatmaya başladım. İçimdeki isyanları, kızgınlıkları, kaygıları, acılarımı... Öyle bir anlatıyordum ki, sözlerimden çok gözyaşlarımı hatırlıyorum. Gözyaşlarım aktıkça rahatlıyordum. Gözyaşlarımın duygularıma harika bir tercüman olduğunu o zaman anlamıştım. O kadar çok sebebi vardı ki gözyaşlarımın. Bugüne dek yaşadıklarımı, hissettiklerimi ilk defa yakın birine anlatıyordum. Bunu yaparken de "Ya beni yanlış anlarsa? Ya duygularımla alay ederse ve gülüp geçerse?" diye düşünüyordum. Bunun için de çok utanıyordum teyzemden...

"NEDEN?"

İçimde başrol oynayan, beni bunalıma sürükleyen ve cevabını bulamadığım tek kelime "Neden?" sorusuydu. Bu soruya cevap yetiştiremiyordum. Cevaplayamadığım her soru, içimde onulmaz bir yara açıyordu. "Neden?" diye başlamıştım teyzeme anlatmaya.

– Teyze, ben bu hastalığı istemiyorum. Ben etrafımdakilerin bana acıyarak, alaycı gözle bakmasından çok sıkıldım! Ben, iyileşmek ve okula devam etmek istiyorum. Ben bu halimle ne yapacağım? Nasıl insanların içine çıkacağım? Nasıl onların acı dolu bakışlarından kurtulacağım? Herkes yine bana acıyacak ve benimle dalga geçecek. Ben tekerlekli sandalyeye oturmak istemiyorum. Allah bana bunu neden verdi? Beni sevmiyor mu?

Ve daha nice isyan kokan sorular...

Söz sırası teyzemdeydi:

– Canım kızım, Fatma'm, yanlış düşünüyorsun. Allah seni çok sevdiği için, sana bu hastalığı hediye olarak lütfetmiş. Bu kadar insanın içinden seni seçmiş ki, bu hediyeye senden daha çok yakışacak birini bulamamış. Sana verdiğine göre en çok sana yakıştırmış. Bu öyle güzel bir hediye ki, zamanla daha iyi anlayacaksın.

"Bu hediye, kulum Fatma'ya hep Beni hatırlatacak. Fatma hep Bana yönelecek. Ben Fatma'yı tanıyorum. Fatma ancak bu şekilde bulabilir Beni. Fatma için dünya ve ahirette çok güzel planlarım var, çok güzel şeyler olacak. Eğer Fatma'nın sağlığı yerinde olsaydı o beni unutur, bana yakın olamazdı. Dünyaya dalardı." Böyle diyor Cenab-ı Hak sana aslında...

"Dünya nimetleri, ahirette verilecekler yanında bir hiç mesabesindedir. Allah seni ebedileştirmek istiyor kızım. Geçici olan dünyada, Allah senden bazı kabiliyetlerini aldıysa, cennette hayal bile edemeyeceğimiz güzelliklerle seni nimetlendirecektir. Allah kullarına zulmetmez. Her işinde bir hikmet vardır. Allah, zaman yaratıldığından beri en büyük sıkıntıları en çok sevdiklerine vermiştir. Rabbimiz bunların örneklerini Kur'ân'da bir bir anlatır. Hele Sevgili Peygamberimizin başına gelenleri bir bilsen kızım. Bir insanın başına gelebilecek her türlü sıkıntıyı fazlasıyla yaşamış. Sabredebilirsen kızım, onların ödülleri ile ödüllendirilirsin, inşaallah."

Teyzemin anlattıkları kulaklarımı aşmış, ta kalbime ulaşmıştı. Bütün bu anlatılanları ilk defa duyuyordum. Demek Allah benimle özel ilgilenmişti. Yani ben O'nun için özeldim. Vay be!

SANDALYEYE OTURURSAM BANA KİM BAKACAK?

Bu defa da şu düşünceler beynimi kemirmeye başladı: "Ben sandalyeye otursam bana kim bakacak? Ben annemi çok seviyorum, ona ve herkese yük olmak istemiyorum. Aileme

ve çevreme yük olmak korkusu sarıyor tüm benliğimi. Ben bunu istemiyorum."

Derdimin en dert ettiğim, en acı ve en zor kısmı buydu: Aileme yük olma korkusu... Öyle acı, öyle içinden çıkılmaz bir duyguydu ki, beni bile bana unutturuyordu. Ben bir köşede otururdum, ama ya bana bakanlar? Kendimi değil, onları düşünüyordum. Bu duygu beni çok ama çok üzüyordu. Ben acziyetimi çok iyi biliyordum ve farkındaydım. Çok acizdim ama acziyetimi diğer acizlere bildirmek, beni çok etkiliyordu. Bunu aşmanın yollarını aradım. Mutlaka bunun güzel bir yolu olmalıydı. İnsanlara yük olduğunu düşünmek çok ağır bir imtihandı.

Hele ki, onlardan bir şeyler istemek. Aman Allah'ım, ne dayanılmaz bir duyguydu! İnsanlara batar gibi durduğum anlarda onlardan çok benim canım yanar ve acırdı. Başkalarına zarar vermekten, onları yormaktan, incitmekten korkuyordum. Ben bu duyguyu atlatamayacağım gibi geliyordu. En çok da annemi düşünüyordum. Annemin o kadar çok işi olurdu ki köyde. Evin bütün işleri ile hep annem ilgilenmek zorundaydı. Annemin işini bitirip de oturduğunu hiç görmüyordum. İşte beni en çok üzen de bu durumdu. Çözüm bulamıyordum. Elimden bir şey gelmiyordu.

Bütün bu vesveselerime teyzem cevap vermeye çalıştı. O konuştukça içim açılıyordu. Teyzem sözlerine şöyle devam etti:

– Güzel kızım, hassasiyetine hayranım. İnce ruhlu bir kızsın. İnsanlara yük olmaktan korkuyorsun. Bunda da görünürde haklısın. Ama işin hikmeti farklıdır. Sen Rabbinle bağını sağlam tut. O'na asi olma. O'nun takdirine razı ol. O seni yalnız ve yardımcısız bırakmayacaktır. Sana hizmet edenler aslında kendine hizmet ediyor. Rabbimiz yardıma muhtaç kulları ile çevresindekileri imtihan ediyor. Hizmetlerini güzel yaparlarsa, bu hizmeti kendine yapılmış kabul ediyor. Karşılığını hem bu dünyada veriyor, hem de ahirette. Asıl mükâfat ahirette olacaktır.

Sen onların cennet biletisin. Onlar için de büyük bir nimetsin. Sen, Allah'ın sevgili kulu olmaya bak. Sen O'nun sevgisini kazanırsan, O sana hizmet edecekleri cennetine gönderir. Sadece annen değil, bütün insanlar sana seve seve hizmet edecektir. Allah bir kulunu severse hem semadakilere, hem de yerdekilere sevdirir. Ummadığın yerden rızıklandırır. Sen bizlere Allah'ın ikramısın.

BEN NAMAZLARIMI NASIL KILACAĞIM?

Teyzemin anlattıkları içimi ferahlattı. Sıkıntı ve kederin yerine tatlı bir duygu sardı gönlümü. Teyzemin anlattıklarını zaman geçtikçe daha iyi anladım. Söylediklerine şahit oldukça, daha da imanım tazelendi. Ve içimdeki son itirazı da paylaştım teyzemle:

– Peki, ben namazlarımı nasıl kılacağım? Abdest alamam, ayakta duramam, rükû ve secdeye varamam. Ben nasıl Allah'a kulluk edeceğim? Nasıl O'nun sevgisini kazanacağım?

Teyzem kendinden emin bir şekilde onu da bana izah etmeye başladı:

– Canım kızım, Allah kullarına zorluk dilemez, kolaylık diler. Ayakta kılmazsan, oturarak kılarsın. Ona da gücün yetmezse, yatarak kılarsın. Kılmamanın mazereti yok. Kılmak için her türlü imkân var. Gel şimdi bunları nasıl yapacağını göstereyim sana. Ne kadar kolay olduğunu göreceksin.

Teyzemin anlattıkları karşısında şaşırıp kaldım. Diyecek bir şey bulamadım. O güne kadar hiç oturarak namaz kılanı görmemiştim. Teyzem kalktı bir sandalye getirdi ve bana nasıl namaz kılacağımı gösterdi. Sonra da hemen sıcağı sıcağına namaz kılmak için su getirdi ve bana abdest aldırdı. İyi de yaptı. Güzellikler ertelenmeye gelmezdi. Tam da sırasıydı. Kalbim yumuşamışken bana güzel bir namaz kıldırdı. Kıldığım namaz öğle namazıydı. Hiç unutamıyorum. Ne namazdı o namaz. Tadı hâlâ damağımdadır. Kelimelerle yaşadıklarımı aktarmam mümkün değil. Keşke anlatabilsem o halimi. O an

yaşadıklarımı ve hissettiklerimi. Teyzem hayatımın en güzel derslerinden birini daha veriyordu. Bana namazı nasıl kılmam gerektiğini de şöyle tarif etti:

– Güzel kızım, namazlarını Allah ile konuşuyormuş gibi kıl. Kul namazda Allah ile sohbet eder. Derdini O'na anlat. O seni dinler, sıkıntılarını gideriverir. Korku ve kaygılarını O'na anlat. Dediklerimi hele bir uygula, bak nasıl rahatlayacaksın. Sonuca şahit olunca bana hak vereceksin. Haydi, beklemeden dediklerimi hemen uygula. Seni Rabbimizle baş başa bırakıyorum. Namazını kıl, bana da dua et, diyerek odadan çıktı.

Ve ben oturduğum yerde ilk defa o halimle namaza, huzura duruyordum ve çok heyecanlıydım, titriyordum. Çünkü O'nun huzurunda durduğumu ve ne olursa olsun, O'nun kulu olduğumu idrak ediyordum. Huzurda durdukça duruluyor, sakinleşiyordum. O ne muhteşem andı. Ağlıyordum, sadece ağlıyordum. Hiç durmadan hıçkırarak ağlıyordum. Gözyaşı... Gözyaşı... Gözyaşı...

SADECE BEN VE O...

Bu ağlamam öncekilerden çok farklı bir ağlamaktı. Gözyaşlarım miracım oluyordu. Düşen her damla huzurda beni hafifletiyor ve yüceltiyordu. Sıkıntılarımı temizliyordu. Aktıkça güzelleşiyordum. Namazdaki gözyaşlarım üzerimdeki dert denen kabuğu sıyırıp atıyordu adeta. Ne güzel bir andı, hâlâ aklıma geldikçe titrerim ve elhamdülillah derim.

Sadece ben vardım. Ve O... Şah damarımdan daha da yakın olan. İşte o an, beni beklediğini hissetmiştim ve hem de büyük bir özlemle beklediğini... Ben geldim Allah'ım, ben. Bak, kulun Fatma. Sadece Sana geldim. Ben çok mutsuzum Sensiz. Sensiz her şey boş, tatsız. Sen hep dedin bana; "Gel!" diye, ama ben duymadım, fark etmedim, anlamadım, affet.

Geç kaldım, biliyorum, şu huzurdaki rahatlığı bugüne dek hiçbir yerde görmediğimden anladım geç kaldığımı...

Sen "Gel!" dedin, ben de gecikmeli de olsa geldim. Ben Sana mecburum, şimdi anlıyorum. Sensiz huzurum yok. Çok farklı başka yerlere de gidebilirdim, ama gidemedim. Sen beni istedin. Beni seçtin, hep göz önünde tuttun. "Beni gör!" dedin.

İşte Allah'ım, seni görüyorum. Sen buradasın, burada da değil, ta kalbimdesin. Allah'ım, hasta halimden en iyi Sen anlarsın. Sen dinlersin. Nasıl başka yerlere gidebilirim ki? Çünkü kimse beni Sen gibi sevemez. Rabbim, ben ne kadar da değerliymişim meğer; şimdi namazda fark ediyorum bunu.

Namazda saatlerce Rabbim beni dinledi, dinledi, dinledi. Hem de hiç sözümü kesmeden, azarlamadan, yüzüme vurmadan, ayıplamadan, bıkmadan dinledi. Rabbim ile konuştuğum ve Rabbimi duyduğum ilk namazım, o olmuştu... Ve sonunda o namazımla birlikte derdini dert olarak gören Fatma da ölmüştü. Namazla birlikte yepyeni bir Fatma dünyaya gelmişti, elhamdülillah...

O namazımın bereketi, güzelliği, huşûsu, dirilticiliği hâlâ tüm namazlarımda ziyaret eder beni. Vefalı namazım benim. Muhteşemdi o muhabbet, o gözyaşları, o ilk huzura çıkış. Ben bulacağım en büyük teselliyi bulmuştum artık. Unuttuğum ve tek hatırlamam gereken şeyi hatırlıyordum: Ne olursa olsun, ne durumda olursam olayım, kul olduğum gerçeği.

NAMAZLA DİRİLDİM

Ne tatlı bir namazdı. Çok hoşuma gitmişti. Namaz kılmayı çok ama çok sevmiştim. Namazdaki mutlu, kalbi gülen Fatma da çok hoşuma gitmişti. Fatma'nın kalbi ilk defa gülmüştü. O Fatma hep orada kalmalıydı. Fatma oraya çok ama çok yakışmıştı. Tüm acizliğiyle yakıştığı en güzel yer orasıydı. O an söz vermiştim; ne olursa olsun bir daha Ondan uzaklaşmayacaktım. İlk defa bu kadar çok mutlu olmuştum. Kalbimi o mutluluktan hiç mahrum etmeyecektim. Allah'ın lütfu, gözümün nuru olmuştu namazım. Namazdan önce her şeyi, geçmişini, geleceğini kapkaranlık gören ben, namazdan son-

ra geçmişimi de, geleceğimi de çok aydınlık ve nurlu görmüştüm. Gözlerim açılmıştı, öteleri görebiliyordum. Namaz göz nurum olmuştu. Namazla dirilmiştim.

Namaz ilerleyen hastalığımda daha sonraları da en büyük tesellim oldu. Namaz her zaman mutlu etti beni. Hayatımda namaz güzelliği, aydınlığı olmasaydı dünyanın en mutsuz insanı ben olurdum herhalde.

Bana "Mutluluk ne?" diye sorsalar hiç düşünmeden "Namaz" derim elhamdülillah. Namaz benim çok farklı bir nimet. O beni dertten kurtardı. Tuttu beni, dilime mühür vurdu, kalbimin dilini çözdü, yaralarımı okşadı, teselli etti. Beni oyaladı, meşgul etti... Namaz olmasa günlerim geçmek bilmezdi. Canım çok sıkılırdı. Düşünüyorum da, namaz olmasa nasıl böyle verimli vakitlerim oluşurdu acaba?

Namaz bana zamanı öğretti. Namaz beni kötü şeyler yapmaktan alıkoydu. Namaz beni kulağı ezanda, gözü saatte, bedeni ise seccadede bekleyen öyle tatlı bir Fatma yaptı ki, namaz tiryakisi oldum, elhamdülillah. Heyecanla abdestimi alıp beklemeye başlıyorum namazı. Onu beklerken çok rahatlıyorum, sevinç doluyor gönlüme ve sonra...

İşte Hz. Bilal (r.a.) ve Allahu Ekber! O an her şey duruyor benim için. Her şey bir yana, namaz bir yana. Başrolde namazım var, diğer her şey figüran. Söz namazda... Huzur ve sükûnet... Ve ben tüm acizliğimle huzurdayım. Önce "Namaz kıl!" diye emrediyor, sonra namaz kılmam için gerekli olan tüm ortamı sağlıyor Rabbim. Hiç bitmesin istiyorum bazı namazlarım. Namazda her an yeniden doğup diriliyor ve tazeleniyorum. Hiçbir namaz diğerine benzemiyor. Hepsi çok farklı. Belki de ben bu farklılığı çok seviyorum. Namaz ile zaman nasıl geçiyor fark etmiyorum bile. Namaz bitiyor, ama zahirde. Kulun namazdaki hali hep devam eder aslında. Sonra tesbih, sonra dua, derken diğer vaktin namazına çok az kalmış oluyor. Tekrar ama farklı yepyeni apayrı bir heyecan... Gün nasıl bitiyor hiç anlamıyorum. "Hiç sıkılmıyor musun devamlı evde oturarak?" diye soranlara:

– Namazım var ya, diyorum.

Ve namaz kılmayanlara şaşıyorum. Zamanlarının bereketli olduğuna inanmıyorum. "Namaz olmadan nasıl yaşıyorlar, sıkılmıyorlar mı acaba?" diye düşünerek o kardeşlerime acıyorum. Yürüyemeyenler değil de, asıl namaz kılmayanlar çok sıkılıyorlardır herhalde. Namaz kılmadığım günlerden biliyorum, çok sıkılırdım ve vakit geçmek bilmezdi.

Kıyam ve secdeye maddî olarak gidemeyişim bana namazı daha da sevdirdi. Kıyam etmenin muhteşemliğini özledim ve özlüyorum. Ayakta, tüm bedenlerini kullanarak namaz kılanları görünce, gözlerim doluyor. O kadar çok seviyorum, insanların namazdaki selvi boylarını, oradaki duruşlarını... Özellikle benim için kıyam çok önemli! Ayakta durabilmek başka bir şey. Onu destekle de olsa yapabiliyorum, yapmaya çalışıyorum, elhamdülillah. Ama namazda kıyam etmek bambaşka bir şey...

O duruş. Kimseye dayanmadan, tutunmadan o duruş. Ben kıyamda duranları seyrediyorum. Onları Allah ayakta tutuyor. Ona dayanmak işte en güzel orada hissediliyor. İnsana desteksiz durmanın en yakıştığı yer, orası...

Ve bu başımın secdeye değmemesi... Ne kadar acı... En çok istediğim şey, secdeye başımın da değmesi.

RÜYALARIMDA KENDİMİ YÜRÜRKEN GÖRÜYORUM

Ve işte, o hiç uyanmak istemediğim rüyalarım o günlerde beni teselliye geldi adeta... Rüyalarımda, nasıl oluyorsa, ayakta duruyorum ve kendimi yürürken görüyorum. Beni sadece kıyamda dururken gördüğüm rüyalar mutlu ediyor, öyle mutlu oluyorum ki; uzun uzun kıyamda duruyorum. Kıyamı o kadar özlüyorum ki, o yüzden secdeye gitmeyi geciktiriyorum. Önce kıyama olan özlemim hafifliyor, sonra bu defa rükûya eğiliyorum. Oh, ne de güzel eğiliş! Daha da dinleniyorum. Ve işte secde.

Elhamdülillah, benim de başım yere değdi. Bu ne güzel-

lik? Ayaktaydım, büyüktüm, oysa şimdi küçümenim. Onun huzurunda küçülmek ne kadar da büyütüyormuş meğerse insanı! Kıyamdan eğile eğile, Rabbimin huzurunda secdede küçümen kalışım ne kadar da tatlı oldu. Doğruluyorum. İşte ikinci secdeye de gidiyorum çok şükür, bu ne güzellik, bir daha secdedeyim ve yine kıyama kalkmaya yelteniyorum yerden. Ama kalkamıyorum. Çok çırpınıyorum, yerden destek alıyorum "Yine kıyama kalkayım" diye ama kalkamıyorum. Ve çok ağlıyorum. Ama namazımı oturarak tamamlıyorum. Ve uyanıyorum.

"Allah'ım, biraz daha uyuyayım da yine kıyama kaldır beni" diye ağlıyorum. Sonsuz şükür içinde mutlu oluyorum.

KUR'ÂN ÖĞRENME HEYECANI

Yine o günlerde, teyzem yanımdayken, bende Kur'ân öğrenme heyecanı başlamıştı. Mutlaka öğrenmeliydim, hem de acilen yapmalıydım bunu. Çünkü çok ihtiyacım vardı. Teyzem Kur'ân kursu hocası olduğu için hemen; "Elif-Be"ye başlamıştık. Kendimi bu çalışmaya o kadar çok vermiştim ki, her an onunla meşgul oluyordum. Kur'ân harfleri ile haşir neşir olmak, o harflere bakmak, o kadar güzeldi ki...

O harfler tüm sıkıntımı, isyanımı, derdimi benden alıp götürüyordu. Harflere baktıkça mutlu oluyordum. Kur'ân okumayı gerçekten, can-ı gönülden istemiştim. Rabbim de yardım etti, bir hafta gibi kısa bir sürede okumayı öğrendim. O kadar zevkliydi ki, anlatamam. Harfleri birbirine vurmak ve hele ki harfleri vurduğun anda Allah lafzını okumak öyle güzeldi ki. Gönlüm ve gözüm namazdan sonra ikinci bir nur ile şereflenip aydınlanıyordu. Huzur buluyordum. Bazen okumadan saatlerce Kur'ân'a bakıp dalıyordum. Gönlüm tebessüm ediyordu. O güzelliğe âşık olmuştum. Biliyordum ki, Efendimiz'in gözleri de o satırlara bakmıştı, mübarek ağzı o ayetlere değmişti. Bu düşünce beni daha da çok heyecanlandırıyordu.

Teyzemden Allah razı olsun. Her geçen gün bana kendimi hatırlatacak yeni fırsatlar sunuyordu. Bu arada bir sürü kitap almıştı ve bana:

– Bu kitaplarla kendini yalnız hissetmeyeceksin, demişti. Üst üste dizince benim kadar oluyordu kitapların boyu. Kitaplığımın ilk raflarını teyzem doldurmuştu. Liseyi bitirmiştim, ama okuma alışkanlığım yoktu. Hiçbir şey bilmiyordum, umursamıyordum. Boş şeylerle uğraşıyorduk. Hiç öğrenme ihtiyacı, merakı yoktu. Vakit geçirmeye, (daha doğru bir ifadeyle) vakti öldürmeye çalışıyordum. Ne yazık ki, dinî romanların varlığından bile habersizdim. Ta ki teyzem bana getirene kadar.

Bundan böyle hastalığımın başrolde olmasını istemiyordum. Hastalığımı unutmak ve her şeyden önemlisi Rabbimi tanımak ve sevmek için kitap okumaya başlamıştım. Bütün bu güzelliklere vesile olan teyzemin izin süresi bitti ve tekrar Almanya'ya döndü. Dolu dolu bir hafta geçirmiştik. Hep Rabbimizi konuşuyorduk. Teyzem bana Onu anlatıyordu. Rabbimin merhametini, zalim olmadığını, kimseye zerre kadar zulmetmeyeceğini ve sabredersem cennette tüm eksikliklerimin karşılığını bulacağımı anlatmıştı.

ODAM BENİM HİRA'M OLMUŞTU

O günlerde teyzemin anlattıklarını tam olarak idrak edememiştim ama zamanla anlayacağımı anlatmıştım. Huzurluydum. Ben odamda yeniden doğmuştum sanki. Sıkıntılarımı unuttuğum, ferahladığım bir mekâna dönmüştü odam. Bu oda benim Hira'm olmuştu. Elhamdülillah, hastalığımın hikmetini anlamaya başlamış, kısmen de olsa, ne için sabretmem gerektiğini öğrenmiştim.

Teyzem anlatmadan önce Rabbimi sadece cenneti ve cehennemi ile tanıyordum. Yani iyi olursan cennetine alır, kötü olursan cehennemine... Tüm bilgim buydu. Sevilen bir Rab, sevgi duyulacak bir Rab olduğunu hiç bilmiyordum. Bi-

zim buralarda bunlar konuşulmazdı da zaten. Ben Rabbimi tanıdıkça, bildikçe Ona hayranlığım daha da artıyordu ve çok seviyordum... Sevilerek ibadet edileceğini bilmiyordum. "İbadet edersen cennete, etmezsen cehenneme gidersin" diye biliyordum. Oysa Rabbimizin şöyle diyebileceği hiç aklıma gelmezdi:

"Ey kulum Fatma, sen cenneti istediğin, cehennemden de korktuğun için ibadet ediyorsun. Cennet ve cehennemim olmasa ben ibadete layık bir Rab değil miyim?"

İşte bunu duyuyor ve hissediyordum artık... İşte benim Rabbim böyle olmalı demiştim. Rabbimi tanıdıkça, Rabbimi konuştukça, O'na hayranlığım ve sevgim daha da artıyordu. Çok şükür, ibadetlerdeki o muhabbeti ve güzelliği yakalamıştım. Aşkla yapınca öyle bir lezzet alıyordum ki ibadetlerimden, kimsenin beni vazgeçirmeye gücü yetmezdi.

Bundan sonra uzun bir süre telefonla muhabbete devam ettik teyzemle. Onunla hep Rabbimi konuşuyordum. O kadar mutlu oluyordum ki, her şeyi unutuyordum. Cennet gibi bir nimetti Rabbimi konuşmak. Teyzem beni aradığında, ona Rabbimin bana cömertliğini, beni nasıl sevdiğini, artık ben anlatıyordum. O da telefonda "Allah" diyen Fatma'yı dinledikçe sevinç çığlıkları atıyordu.

SEN, ÇÖLDE AÇAN GÜLÜMSÜN

"Allah" deyince aklıma gelen ilk insan teyzem olmuştu. Başka da kimse yoktu. Bugüne kadar hiç böyle muhabbet görmemiştim. Bana; "Sen çölde açan gülümsün" diyordu.

Allah ile meşgul oldukça, O'nu tanımaya çalıştıkça, O'nu aramaya yoğunlaşınca hastalığım ikinci planda kalmıştı. Şimdi tek derdim, O'na nasıl güzel bir kul olabileceğimdi. Çünkü o benim Rabbimdi. O'nun bana olan lütuf ve merhametine iman etmiştim. Annemden bile daha şefkatliydi bana. O'na olan sevgimle hastalığım yok olmuştu. Hastalığımı kısmen unutmuştum. Kul olduğumu fark etmiştim, el-

hamdülillah. Sevgi muhteşem bir nimetti. Artık şikâyet değil, şükrediyordum. Zaten şikâyetim, önceden beri O'na değil de O'nsuzluğumdanmış.

Derdim en sonunda benim dermanım olmuştu. Hastalığım, Rabbime bolca naz yapabilmemi sağlıyordu. Kendimi Rabbime yönlendirmiştim. Her şeyde O'nu görmek istiyordum. Meğerse Fatma doğuştan beri hep O'nu seviyormuş. O'nun sevgisiyle doluymuş da, farkında değilmiş.

Ve o günlerde devamlı şu duayı ediyordum:

"Rabbim, bedenimdeki bu rahatsızlığı ruhumun hidayetine vesile eyle. Hazır maddî şeylerden lezzet alamıyorken mutluluğu yalnız kalbimde Seninle olmakta bulanlardan eyle. Allah'ım, beni bu hastalığımda mükâfatlandır ve kaybettiklerimin yerine bana daha hayırlılarını nasip et. Amin...

İmtihan ediliyordum. "Ne kadar sağlam?" veya "Ne kadar çürük?" bir kul olduğum konusunda kontrol ediliyordum. "İman ettim" demekle, öyle imtihan edilmeden bırakılacak değildim ya. Beni imtihana tâbi tuttuğuna göre mutlaka bende iyi ya da kötü bir şeyler görmüştü Cenab-ı Hak. Hoş, sanki bilmiyor muydu benim nasıl biri olduğumu? Nasıl tepki vereceğimi? Neler yapacağımı biliyordu tabii ki. Hiç şüphesiz hem de!

Ama benim bir şeyden haberim yoktu, beni bana gösterecekti. Beni yoğun bakıma almıştı. Beni gaflet denen o derin uykudan uyandırıyordu. Kendi gibi yüce bir hazineye ulaşmaya davet ediyordu. O, bana şahdamarımdan daha yakındı. Şimdi de benim O'na olan yakınlığımı ölçecekti, ölçmeliydi, ölçüyordu! O merhametlilerin en merhametlisiydi, kime taşıyamayacağı yükü yüklemişti ki?

– Ya Rabbi, Sen benimle muhatap oluyorsun. Sen benimle özel ilgileniyorsun. Ne mutlu bana. Sonsuz elhamdülillah Sana. Bunlar bana dert gibi görünüyor zahirde, ama bütün bunlar beni Sana yaklaştıracak diye hissediyorum. Belki şu an tam bunun bilincinde değilim, idrak edemiyorum ama Seninleyim hamdolsun, demeye başlamıştım.

AKLIM RAHATLAMIŞTI

Akıl çoktan kaçıp gitmişti. "Aklım neredesin?" diyorum ses yok. Bak bu kalbimin sesi işte. Şimdi sen de rahatladın değil mi? Bak kalbim ne diyor? "Allah" diyor, Allah'tan konuşmak istiyor. İstiyorum ki, herkesle Rabbimi konuşayım, herkesten O'nu duyayım. Maalesef yaşadığım köyde böyle bir şey yoktu. Herkes kendi âlemindeydi. Çevremdekiler ibadetlerini yapıyorlardı, ama muhabbetini yapamıyorlardı. Ben daha fazla şeyler bekliyordum. Bu durum, bu anlaşılmazlık beni üzüyordu ve yalnız bırakıyordu. Kimse beni anlamıyordu. Bazen kurtulmaya çalışmama rağmen içinde kaldığım bir kalabalıkla birlikteydim.

Hicreti özlüyordum, hicret istiyordum! Bulunduğum ortamı terk etmeyi çok istedim, ama yapamadım. Sonra kalbimi gezdirdim. Beden olarak oradaydım, ama kalp olarak çok farklı yerlerdeydim. Onu da tam olarak beceremediğimi. Yetmiyordu, daha fazlasını istiyordum. Bu durumdan şikâyet etmeye başlamıştım.

Kulluk etmek zordu. Hem o karmaşık düşünceler, hem de her an ilerleyen hastalığım ve de o güne kadar birikmiş sıkıntılarım beni çok büyük bir depresyona düşürdü. Öyle bir hale geldim ki, çıldıracak gibi oldum. Ölmekten korkuyordum. Yalnız kalmak, devamlı ağlamak istiyordum. Acile gidiyordum. Kalp krizi geçiriyor gibi oluyordum. Kollarım uyuşuyor, çarpıntı tutuyor, nefes alamıyordum. Her defasında ölüp ölüp diriliyordum. Bunun için yıllarca tedavi gördüm. Hayatım, doktorlar ve ilaçlar arasında geçti.

YEPYENİ BİR İMTİHAN

Bu yeni misafir hastalığım, sanki bana dünyanın, dünyadaki her şeyin boş, fani olduğunu, gerçek mutluluğun ancak cennette olduğunu öğretmek için gelmişti. Dünya hayatı, sadece geçici oyun ve eğlenceden ibaretti. Görebiliyordum. Bu dönemde ilk defa Peygamber Efendimizi tanımıştım. Yepyeni

bir imtihandı o günler benim için. Peygamber Efendimiz Ay gibi doğmuştu o imtihanıma. Onu kendime çok yakın hissetmiş ve delicesine sevinmiştim. Sanki Peygamber Efendimiz yanıma gelip bana; "Fatma ister misin dünya onların ahiret ise bizim olsun?" demişti. O psikolojik sıkıntı hali gelince yalnız kalmak istiyordum. Çoğu zaman "Üstümü örtün, bana dokunmayın" diyordum. İşte o zaman öğrenmiştim bu sözün Efendimize ait olduğunu. Ben bilmiyordum, ama o da; "Beni örtün" demişti.

Sonra karşıma *Dûha Sûresi* çıktı. İlk defa okuyordum o sûreyi. İlk defa görüyordum, duyuyordum, üzerime alınıyordum. Muhteşem bir buluşma olmuştu. Titremiştim, korku ve sevinçten. Bu mübarek sure bana bir gerçeği, bir müjdeyi haykırıyordu:

"Rabbin seni terk etmedi ve sana darılmadı (Fatma), sonu başından daha hayırlı olacak senin için, Rabbin adına sabret!"

Öylesine üzerime alınmıştım ki, bu ayetleri. Bu ayetlerdeki hakikatler, o günlerde en çok ihtiyaç duyduğum sözlerdi. Bu sûrenin nazil oluş sebebini okuyunca daha da etkilenmiştim. Efendimizin o sûreyi çok sevdiğini, yaralarına merhem diye sürdüğünü duyunca âşık olmuştum Dûha'ya.

Balkona çıkıp bağıra bağıra onu okuyordum. Gözümde yaş, gönlümde telaş, bir günde ezberlemiştim; sırf "Peygamberimiz seviyor ve bana duymak istediklerimi duyuruyor" diye. Efendimizin de insan olması ve onun da benim gibi, benden daha fazla başına sıkıntıların gelmiş olması, beni teselli ediyordu. O bizden daha çok sıkıntılar yaşamıştı. Sevdikleri gözünün önünde öldürülmüştü. Hakaret edilmişti. Aç ve susuz bırakılmıştı. Ne kadar çok sıkıntı çektiyse yılmamıştı. Her sıkıntı onu daha da çok Rabbine yaklaştırıyordu. Onun çektikleri ile kendiminkileri kıyaslayınca halimden utandım. Onun yaşadıklarının yanında benimkilerin lafı mı olurdu? Hiç kimse onun kadar sıkıntı çekmemiştir.

Efendimizi tanıdıkça, sıkıntılarını öğrendikçe kendimi

ona benzetiyor ve teselli buluyordum. Onun gibi karşılık vermeye çalışıyordum başıma gelenlere. Tabir-i caizse, kopya çekiyordum, Güzeller Güzelinden.

Sünnet-i Seniyyesi ile hemhal olmak ancak böyle olurdu herhalde. Onun hayatındaki kesitler beni çok etkiledi. Efendimizin hayatı ile ilgili kitaplar okumak beni bambaşka âlemlere götürmeye başladı. Sahabe efendilerimizle diz dize, gönül gönüle Efendimizi dinliyordum. Çok ama çok mutlu oluyordum. Tarifi yok o mutluluğun. Bana çok şey öğretiyordu. Mesela Efendimizin bir keresinde oturarak namaz kıldığını okuduğumda çığlık atmıştım. "Efendimiz beni anlar, O da oturarak namaz kılmış" diyordum. Ama onun oturarak kıldığı namazı ben anlayamam. Çünkü o açlıktan ve halsiz düştüğü için öyle kılmıştı. Onu sadece gözyaşlarımla hayal etmiştim.

EFENDİMİZE OLAN SEVGİM, HAYRANLIĞIM

Onun (a.s.m.) hastaları ziyaret edişi, hastalara özel ilgisi, duası, sevgisi beni mest ediyordu. Hayranlığım arttıkça artmıştı. Öylesine üzerime alınmıştım ki o dua ve sevgiyi. Efendimize benzemek istiyordum. Ona benzeyen insanlar arıyordum etrafımda. Peygamberimizin hayatını anlatan kitaplara öylesine dalmıştım ki, anlatamam. Ne ona kavuşabiliyor, ne de ondan ayrılmak istiyordum. Efendimize olan sevgim, kalbime oklar saplıyordu. Dayanamıyordum. Onu ziyarete gitmek istiyordum, ama bunu kimseye söyleyemiyordum.

Bir gün kendi kendime dedim ki; "Ben de Efendimize mektup yazacağım. Biri ile Medine'ye göndereceğim. Orada okumasını istirham edeceğim." Başlamıştım yazmaya. Ben bir sayfa yazacaktım. Yazdıkça muhabbetim daha da artıyor, özlemim çığ gibi büyüyordu. 1, 2, 3, 4... derken en iyisi 63 yaşı için 63 mektup olsun dedim. İki yıl o mektuplarla hemhal oldum. Hayatımın en güzel anlarıydı o zamanlar. Yazdıkça doldum, kendime sığmaz oldum.

Her yerde Rabbimin tecellilerini görüyordum. Düşen her bir yaprak "Allah" diye haykırıyordu ve sanki ben o yaprağı duyuyordum. Bunları etrafımdakilerle paylaşmak istedim ama ben ne söylediysem kafalarını salladılar ve sustular. Ben bunu istemediğimden üzülüyordum. İstiyordum ki onlar da bir şey söylesinler ve muhabbetimiz artsın. Hep O'nu anlatalım. Kendimi çok yalnız hissettiğim o günler de tüm acizliğimle sadece duaya yöneldim ve "Ey Rabbim, halimi, çırpınışlarımı görüyorsun, bana yardım et, karşıma Seni anlatabileceğim ve sadece Seni dinleyebileceğim insanlar çıkar" diye dua ediyordum.

NAMAZ GÖNÜLLÜLERİNİN GELİŞİ

Çok yakın bir zaman sonra Rabbim duamı kabul edip avuçlarıma bırakmıştı. Mucize gibiydi. Bir gün duydum ki; Namaz Gönüllüleri Sivas'a gelecekmiş. Heyecanlandım. Bir an, "Ben de gitsem mi acaba?" dedim. Sonra vazgeçtim. "Şimdi orası kalabalıktır, merdivenler vardır" diye. "En iyisi böyle oturayım oturduğum yerde" dedim. O zamana kadar hiçbir topluluğa karışmamıştım. Hep köydeydim. Çok içine kapalı bir kızdım. Çekindim gitmekten, ama ailem ısrar etti.

– O salonun merdiveni yok, düzayak. Girmekte sıkıntı çekmeyiz. Haydi kızım, senin için bir değişiklik olur, dediler. Nasıl olduysa ben de;

– Peki, gidelim, dedim. Zor ve yorucu bir günün ardından akşam o salona gittim. O da ne? Merdivenler vardı. Merdivenlerden çıkabilmemiz için yardıma ihtiyacımız vardı. Güçlükle merdivenleri çıktıktan sonra salonun arkalarında bir yer bulabildik. Programı dinlemeye başladım.

Farkında olmadan, bir güç beni oraya çekip götürmüştü, tüm engellere rağmen. "Benim bu salonda ne işim var? Ben nasıl oldu da buraya geldim acaba?" diye kendime soruyordum salonda. Oysaki hikmeti daha sonra anlayacaktım. Bütün inceliklerin Rabbi olan Allah'ın bana bir sürprizi vardı.

Duamın kabulü için bana güzel bir zemin hazırlamıştı da farkında değildim. Namaz anlatılıyordu. Benim de en sevdiğim konuydu. Ve de çok güzel anlatılıyordu. Sonra Efendimizin yardımseverliği anlatıldı. O an içimden; "Efendimiz bu salonda olsa, kesin bana yardım ederdi" demiştim. Salondan çıkarken de o duam, avuçlarıma düşecekti.

Başkalarından Rabbimi dinlemiştim canlı canlı ve daha fazlasını hayal bile etmemiştim, yetmişti bana bu nimet. Ben yorulduğum için eve gitmek istemiştim. Ailem ise hocalarla tanışmamı istiyordu.

– Sen onları seviyorsun. Televizyondan takip ediyorsun. Git bir selam ver, diyorlardı. Ben biraz inatçı olduğum için:

– Yok istemiyorum. Kalabalıkta onlarla nasıl konuşayım? Biz en iyisi eve gidelim, demiştim. Bunun üzerine annem:

– Bari kitap imzalatalım, dedi ve birisi ile kitabı yolladı. Nasıl olduysa hocalarım beni imza yerine davet etmiş. "Tanışmak istiyoruz onunla" demişler.

SENAİ DEMİRCİ VE AHMET BULUT HOCALARIMLA TANIŞMAM

Bir anda öyle oldu ki, ben kendimi imza yerinde, hem de Senai Hocamın yanında bulmuştum. Senai Hocam yanımda, Ahmet Bulut Hocam ise karşımda duruyordu. Benden imza bitene kadar orada kalmamı istemişti Senai Hocam. Hem kitap imzalıyor, hem de benimle konuşuyordu. Sevinçle az ve öz öyle güzel şeyler söyletiyordu ki Rabbim bana. O güzel insanın beni dinlemesi ve benimle ilgilenmesi, beni çok etkilemişti.

Ondan kitabıma dua yazmasını ve öyle imzalamasını istemiştim. O da ne hikmetse; "Fatma'nın gül kokulu bir hacı olması duasıyla" diye dua yazıp imzalamıştı. Duayı görünce daha da çok etkilenmiştim ve yürekten bir "Amin!" demiştim. Ben kendime hacca gitmeyi hiç yakıştıramamıştım. Bu halimle gönlüm istese bile gidebileceğimi düşünemiyordum.

Fakat Senai Hocamın duası beni fazlasıyla memnun etmiş ve heyecanlandırmıştı. Kim bilir belki de o dua, sonra yaşayacağım o güzel hac yolculuğuma bir vesile olmuştu. Ben o gün programda Senai ve Ahmet Hocamla tanışmıştım. Benimle çok iyi ilgilenmişlerdi. Hatta çıkarken merdivenlerden Senai Hocam indirmişti beni. Arabamıza kadar da yolcu etmişti.

Sonra salona girişte yaşadıklarım aklıma gelmişti. Merdivenlerden çıkmaya yardım edecek kimse bulamamıştık. Ama salondan çıkarken öyle mi? İşte yine duam kabul olmuştu. Hem de en sevdiğim insan bana yardım etmişti. Şahidim ki, Efendimizin güzel ümmetiydi o. O gece ben çok mutluydum. Köye dönerken hacca gidecek akrabamıza uğrayıp Efendimize selam yollamıştık. O da selamımızı kendi selamından önce ileteceğini söylemişti. Efendimize selam gönderdiğim için o gece sevincim katlanmıştı. Sevinçten gece boyu uyuyamıyordum. Hayatımda ilk defa öyle bir ortamda bu kadar mutlu olmuştum.

HOCALARIM BENİ ZİYARETE GELİYORLAR

Ertesi sabah annem beni tatlı bir haberle uyandırdı:

– Kalk kızım, Senai ve Ahmet Hocanlar bize geldiler, seni görecekler, dedi. Ben de uykulu uykulu:

– Onların bizde ne işi var, şaka yapma, dedim. Gerçekten de bizdeydiler. Rabbim köye yollamıştı onları, hem de sadece benim için. Karşımda Rabbimi anlattığım ve Rabbimi dinlediğim güzel insanlar vardı, elhamdülillah. O an duam aklıma gelmişti. Rabbim adeta:

"Fatma kulum, sen üzülme. Etrafında yoksa seni anlayıp dinleyecek insanlar; senin de onlara ulaşmaya imkânın yoksa, ben sana şehrin ta öte yakasından, ta İstanbul'dan Habib-i Neccar gibi insanlar getiririm." Subhanallah! Duam kabul edilmişti. Karşımda beni heyecanla dinleyen insanlar vardı.

Onlara Rabbimden bana verdiği güzelliklerden âcizane bahsettikçe daha da çok seviyordum Rabbimi. Anlattıkça

fark ediyordum Rabbimin beni çok sevdiğini. O güne dek kendime bile söylemediğim şeyler söylüyordum. Hayret ediyordum söylediklerime, anlattıklarıma. Hiç çekinmeden içimden geldiği gibi konuşuyordum. Yıllardır beklediğim an belki de bu andı. Böyle bir dost meclisiydi. Aynı dili konuşan, aynı gayeye yönelmiş insanlarla bir arada bulunmak ne büyük bir nimetmiş. O gün çok iyi anladım.

Bu insanlar vesile olmuştu benim birçok güzel insan ile tanışmama. Rabbim duamı umduğumdan çok daha fazlasıyla kabul etmişti. Hakkımda gazetede yazı yazmıştı Senai Hocam. Ahmet Hocamsa televizyonda Namazla Diriliş programına telefonla konuk etmişti. Benim bunların hiç ama hiçbirinden haberim olmuyordu. Neden öyle yaptıklarını bile anlayamıyordum. Bende ne görmüşlerdi ki? Ben de herkes gibiydim. Oysaki hayalime bile gelmeyecek şeyler yaşıyordum.

Rabbim en güzel yardımcımdı. Bu yoğun tempoda bana sahip çıkıyordu. Beni mahcup etmiyordu. Beni ya telefonda birileriyle tanıştırıyorlardı ya da beni duyan, okuyan çoğu insan beni bir şekilde bulup ulaşıyorlardı. Rabbim öyle lütuf sahibi ki... Küçük bir köyde yaşayan beni, öyle gün yüzüne çıkarmıştı ki! Ben telefonlarda ya da köye ziyarete gelen misafirlerde o çok duymak istediğim şeyi duyuyordum. Beni arayanların, bana gelenlerin hepsi de sadece "Allah" diyordu ve Muhammedî bir muhabbetle yol alıyorduk. Öylesine ummadığım güzellikler yaşıyordum ki; "Rabbim hayranlığımı arttır" diye dua ediyordum.

Dostlarım her gün çoğalıyordu. Bir zamanlar "Kimse beni dinlemiyor, duymuyor" diye ağlayan ben, şimdi görüp yaşadıklarım karşısında sevinçten ne yapacağımı, nasıl şükredeceğimi şaşırmış, şükürden bile aciz kaldığımı görmüştüm.

Her zaman duacıyım. Rabbim, bu güzel vesilelerimden razı olsun. Onların duamda olmadığı anlardan Rabbime sığınırım. Senai ve Ahmet Hocam beni her gittikleri güzel yerden arıyorlardı. Oradaki insanlarla tanıştırıyorlardı. Hatta konferans salonlarına telefonla bağlıyorlardı. Onların yoru-

larak ulaştığı yerlere ben, onların vesilesi ile oturduğum yerden ulaşıyordum, ne güzel bir nimetti bu. Rabbim bana yolunda hizmet gibi bir lütuf nasip etmişti ve ben ne kadar da mahcup bir Fatma olmuştum.

Gönül şaşırıp kalmıştı. Ne diyeceğini, nasıl teşekkür edeceğini bilmiyordu. Başımdan aşağı sağanak sağanak boşalan bütün bu lütuf ve ihsanlar Sendendir Allah'ım...

TRT'DEN GELEN İSTEK

Tanışmamızdan on beş gün sonra Senai Hocam TRT ile bir proje üzerine görüşüyorlarmış. Ona bir Hac Belgeseli olacağından bahsediyorlarmış. Ve muhabbet arasında "Halkın içinden birilerini arıyoruz" demişler.

Senai Hocam da toplantı öncesinde:

– Gelin sizi bir kardeşimizle tanıştırayım, duasını alırız, demiş.

Hemen beni aramış. Telefonun hoparlörünü açarak aramızdaki konuşmayı onlara da dinletiyormuş. Benim bundan haberim yoktu. Rabbim beni heyecanla, coşkuyla konuştururken yönetmen Nuri Işık Bey telefonu göstererek:

– İşte hacca telefondaki sesin sahibini götürmeliyiz, demiş. Bu teklif karşısında Senai Hocam:

– Ama Fatma engelli, nasıl olacak, diye soruyor. Onlar da:

– Biz kocaman bir ekibiz, hiç zorluk olmaz, yardım ederiz, diye cevap veriyorlar.

Benim hiçbir şeyden haberim yokken, Senai Hocam telefonda bana bir gün:

– Fatma hacca gitmek ister misin, diye sordu. (Keşke yine deseler.) O an benim üzerimden kaynar sular dökülür gibi oldu adeta. Şaka yapıyor sandım, inanamadım. Çünkü aklım almamıştı.

"Neden öyle dedi ki acaba?" diye de şaşırdım. Birkaç gün sonra yine aradı. Bu defa annemi istedi telefona. Benim yanımdan çıkmasını istedi. Ben meraklandım; "Ne konuşuyor-

lar ki acaba böyle gizli?" diye. Sonra ısrar edince annem anlattı:

– Seni hacca götürmeyi düşünüyorlarmış. Ama kesin değilmiş. Olmazsa üzülürsün diye, sana söylememizi istemedi.

Ben bunları duyunca ağlamaya başladım. Zaten gidemediğim her an kahroluyor, üzülüyordum.

– Bir şey olmaz bana, deyip o heyecanla Senai Hocamı aradım ve bana biraz bahsetti. Dedi ki;

– Hac boyunca seni çeken kameralar olacak. Ben bunu duyunca çok şaşırdım. "Ne kamerası? Ben ne anlarım kameradan? Kamera ile ne işim olur bu halimle, öyle güzel bir yerde?" Senai Hocam:

– Sen biraz düşün, diyerek telefonu kapattı.

Ben hemen tek rehberim olan Kur'ân'a koştum. "Rabbim bana bir yol göster, ne yapayım?" dedim ve tevafuken Kur'ân'ı açtığımda beni çok etkileyen harika bir ayet çıktı karşıma:

"Ona bir yol bulabilenlerin (gücü yetenlerin) Beyti hac (ve ziyaret) etmesi Allah'ın insanlar üzerine bir hakkıdır."[4]

Rabbim bu yolu önüme sunmuştu, beni çağırmıştı. Bana düşen sadece teslimiyet, ihlas ve bu davete icabetti. Hemen Senai Hocamı arayıp:

– Beni kamera ile korkutup vazgeçiremezsiniz, ben gitmek istiyorum, dedim.

Çok geçmeden TRT yönetiminden haber geldi. Acilen işlemleri halletmemizi istediler. Pasaportlar alındı ve hac için vize başvurusu yapıldı. Oysaki tüm hac kayıtları dolmuştu. Kuralar çekilmişti. Hacılar onbeş gün sonra yolculuğa başlayacaklardı.

Rabbim annemle beni özel bir kontenjanla davet ediyordu. Her şey bitmişken adeta; "Durun, Fatma ve annesi de olacak" der gibiydi...

[4] Al-i İmran suresi, 97

TOPAL KARINCANIN ÖYKÜSÜ

Bu inanılmaz, ama gerçek olan davet imanımızı katbekat arttırmıştı. Bu ne muhteşem bir güzellikti, bu ne lütuftu! Vize çıkarsa çekim de, hac yolculuğu da başlayacaktı. Allah bizimleydi buna tüm kalbimle inanıyordum. O neylerse öyle güzel eyleyecekti. Sabır, korku, ümit ve heyecanla beklemeye başladım. Bu öyle bir bekleyişti ki, sabretmek çok zordu. O an yazdığım mektuplar aklıma gelmişti. Gözyaşları içinde onları elime almış onlarla muhabbet ediyordum. Mektubun başında bahsettiğim o topal karınca gerçekten de varacak mıydı en çok varmak istediği yerlere? Rabbim yola çıkmak üzere olan kervana bu karıncayı da yetiştirecek miydi?

Nereden nereye? Mektubun kaldığı sayfaya baktım ve yine hayretlerdeydim, tam kırk olmuştu. "Rabbim ne diyecek, ne karar verecekti acaba?" Rabbim; "Kulum gel" mi diyecek, yoksa "Kal!" mı diyecekti? Bu cevabı beklemek müthiş bir duyguydu. Zaman geçmek bilmiyordu. Böyle hisler içinde O'nun beni düşündüğünü, gündeminde tuttuğunu bilmek bambaşka bir heyecandı. Vizenin çıkmasını can-ı gönülden istiyordum. Ve o bekleyiş içindeyken tevafuken; "Her nerede olursanız olun, O sizinle beraberdir."[5] ayeti ile tanışıyordum. Ayet bana öyle bir heyecan ve mutluluk vermişti ki, aşkla şöyle dua ettiğimi hatırlıyorum:

"Ey benim güzel Rabbim, Kâbe'nde dizinin dibinde olayım, orada da benimle ol." Ve yürekten kıpır kıpır bir "Amin!" O anda Rabbim her daim olduğu gibi yine benimleymiş ve yine kabul etmiş duamı... Ve beklediğim cevap en güzel ve en hayırlı şekilde geldi sonunda... Allah beni selamet ve huzur diyarına kabul ediyordu. Yüreğim çırpınıyor. Kanatlandı kanatlanacak... Sevinç ve mahcubiyet gözyaşları... Gözyaşlarım miraca devam ediyor ve ben de yine yükseliyorum. Rabbim benden ümit kesmemişti. Affi için yepyeni bir kapı açıyordu bana. Lütuflarına lütuf ekliyordu. Adeta; "Gel

[5] Hadid suresi, 4.

ey günahı çok, gafil kulum Fatma. Sen de gel, gel karıncaya özenen kulum. Benden başka kimin var? Gel, Benim affım senin günahından çok, gel. Gel de huzura kavuş... Korkma, çekinme, gel. Tekerlekli sandalyenle de olsa gel, Ben senin özünü bilirim Fatma'm."

Rabbim bana doğru teveccüh ediyordu, sanki öyle hissediyordum. Ben de; "Sen, gel dersin de ben gelmez miyim? Tüm eksikliklerimle, tüm ağrılarımla, sürünerek de olsa gelirim! Senden başka kimim var? Terk etmeyen kavuşamaz. Rabbim, Sen bana hastalığımda öğrettin bunu. Ben bedenimden ne kadar terk ettimse, o kadar çok kavuştum Sana. Ev sahibi ağırlayamayacağı misafiri davet etmez ki! Muhabbetine, rızana geliyorum, uçuyorum. Ev sahibimsin, en gizli nazlarımı işitecek, beni bir misafir gibi ağırlayıp, ayıp ve kusurlarımla nazlandıracaksın... Sırf Senin rızan için çıkıyorum evimden...

Biliyorsun ki, Rabbim, yolculuk benim hasta bedenimi çok yorar. Sivas'tan köye döndüğümde yaşadığım acıları Sen biliyorsun. Bu öyle kutlu yolculuk ki, sonunda Sen ve Peygamberim (a.s.m.) var. Bedenim yorulsa da, ruhum dinlenecek, huzur bulacak. Senin yolunda yorulmak dinlenmektir. Lisanım ve kalbim sana emanet. Ya hayır söylet, ya da sustur. Utandırma beni huzurunda... Kendimi bulmaya, Kâbe ile diz dize verip ağlamaya geliyorum. Sen kapına geleni çevirmezsin eli boş. Âşık boşa dememiş, lütfun da hoş, kahrın da hoş. Ev sahibim Sensin. Beni en güzel şekilde ağırlayacağını biliyorum.

Gitme hazırlıkları başladı. Herkesi bize hizmet için seferber etmişti Rabbim. Ne istesek, hemen akşamına oluveriyor. Çok mutluyum çok. Kalkıp koşasım geliyor. Beni tanıyan insanlar benden daha çok sevindiler hacca gidecek olmama. Bana çok yakıştırdılar. Duyan koştu geldi. Öyle çok güzel dualar aldım ki, elhamdülillah. İnsanlar beni hep hacda hayal ederlermiş. Onlara göre oraya en çok yakışan benmişim. Telefonlarım hiç susmadı.

Ankara Havaalanı'ndan uçacaktık Mekke'ye. Yine hayretler içindeydim. Ankara'ya bu niyetle geleceğimi hiç ama hiç tahmin etmezdim. Rabbim ne büyüktü, yıllarca doktor için geldiğim, acı çektiğim şehre beni bu defa çok kutlu bir yolculuk için getirmişti. Eskiden Ankara'ya beden gözüyle bakıyordum, şimdi ise bambaşka bir gözle bakıyorum.

Ankara mucize olmuştu. Yıllarca gittiğim, doktorumun muayenehanesinin olduğu semte, şimdi sadece beni Allah için tanıyan dostlarımı ziyarete gidiyordum. Hiç aklıma gelmezdi o semtte böyle dostlarımın, hem de hacı dostlarımın olacağı... Ankara'nın en çok Mekke'ye gidiş tarafına âşık olmuştum! TRT ekibi de çok harika insanlardan oluşuyordu. Sanki Rabbim hepsini benim için tek tek seçmişti. Hepsini çok sevmiştim, çok iyi anlaşıyordum. Şükrediyordum, böyle bir ekip için. Bana her konuda, her an, gece-gündüz demeden yardımcı oldular.

VE FATMA HACDA...

Fatma nihayet hacda. Ne de güzel bir yerde... Elhamdülillah diyeceği bir yerde. "Bu rüya mı? Hayal mi? Gerçek mi?" diye gözlerimi ovup durdum hacda. Acaba ben miyim, bu ikramlara mazhar olan; bir türlü inanamıyordum. Hac anlatamayacağım kadar muhteşem bir güzellikti. Kelimeler kifayetsiz kalıyordu. Onu anlatacak sözü de, haddi de kendimde bulamıyorum. Rüya gibiydi. Tek hissettiğim şey iliklerime kadar huzurdu. Bana can gelmişti. Çok güçlü hissediyordum kendimi. O kadar koşturmaca, meşakkat ve yorgunluğa rağmen kendimi çok güçlü hissediyordum. Bedenim arada "Yoruldum!" dese de, ruhum maşaallah dörtnala küheylanlar gibi coşuyordu. Bedenim yoruldukça ruhumun daha da hareketlendiğini orada fark etmiştim. Hacda da hiç ağlamadığım kadar çok ağlamıştım. Bu gözyaşlarım da çok tatlıydı. Kutsal toprakları gözyaşlarımla sulamıştım. Her bir yere dökmüştüm ki, benden geriye onlar kalsın. Ben dönsem de onlar

orada kalsınlar. Ben bir gün tekrar o gözyaşlarımın hatırına gideyim diye....

Medine'de Efendimizin (a.s.m.) kabr-i saadetlerini ziyarete yaklaştıkça, o yollarda ona doğru gittikçe, bir şeyi fark ediyordum: Tüm kalbimle hissediyordum ki, ben asla o mübarek yerlere ayak basamazdım. Onun mübarek ayağının o yerlere bastığını bilmek ve hatta bilmekten öte görmek beni titretiyordu. İşte o an anlamıştım, neden yürüyemediğimi. Neden sandalyede olduğumu... Rabbim ta ezelde benim böyle hissedeceğimi bildiği için bana kıyamamış ve "Kulum, Ben seni bilirim. Onun için sen ayak basma ve tekerlekli sandalyenle dolaş" demiş. Bunu anladığımdaki şükrüm önceki şükürlerimin hiçbirine benzemiyordu. Ve Mescid-i Nebevî'de namaz güzelliği bulmuştu beni. Harika namazlarım olmuştu Efendimizin yanı başında...

Hacda daha birçok lütuf ve ikrama mazhar olmuştum. Şahit olmuştum ki, misafirini son derece de güzel ağırlamıştı, layık olamadığım halde Rabbim. Rahman'ın misafiri olmak gerçekten muhteşem bir nimetti.

SIFIR KİLOMETREDE YENİDEN BAŞLAYAN HAYAT

Hacla birlikte sıfır kilometre olmuştum. Bir çift hacı gözüm olmuştu. Her şeye daha farklı bakabiliyor ve görebiliyordum. Rabbim bana tertemiz ve yepyeni bir sayfa açmıştı. "Hacı Fatma" olmuştum. Ne güzel bir sıfatım vardı elhamdülillah. Hac bana çok şey katmıştı. Kendim bile fark ediyordum bendeki güzel değişiklikleri... Hacdan döndüğümde bende derin bir sükûnet vardı. Her şey bana çok yabancı geliyordu. Bedenim burada, ama ruhum çok farklı bir yerdeydi. Benim için hac, hasretin bir anda vuslata, vuslatın da bir anda hasrete dönüşmesi olmuştu.

Bir yıl geçmişti aradan, hacca bambaşka insanlar gidiyordu. Ben kalıyordum, ama ne büyük, ne muhteşem bir lütuf ve hizmetle beni ödüllendirmişti Rabbim. Arkamda bir hoş

seda bırakma fırsatı vermişti bana. Bu sadece merhametli, cömert Rabbimim aklına gelecek bir güzellikti, incelikti. Geçen seneki hac yolculuğumun görüntüleri yayınlanacaktı. Düşünebiliyor musunuz, ben buradaydım, ama tüm insanların şahitliği eşliğinde Rabbim bana oradaki Fatma'yı izletecekti. İzleyen herkes beni orada zannedecektiler.

O akşam belgesel yayına girdi, ben ekran karşısındayım. İlk defa izleyecektim. Belgesel başlarken gözlerim bir yazıya odaklaşmıştı. Ekranda gördüğüm yazıyla o an çok şeyi anlamıştım. Hayretler içindeydim. Yazıyordu ki: "Yola çıkan karıncaya..."

Benim kadar o cümlenin muhteşemliğini hisseden, fark eden başka biri olmamıştır zannımca... Orasını gördüğüm anda ben bambaşka boyutlara gitmiştim. Oradaki üç noktayı tamamlıyordum. Yola çıkan karıncanın başına gelenlere ben en büyük şahittim. İnşaallah, izleyen herkes de fark edip şahit olmuşlardır. Öyle güzel tamamlanıyordu ki o cümle... Yola çıkan karıncaya Allah öyle bir yol açar ki... Allah öyle bir yardım eder ki... Allah, onu öyle lütuf ve hediyelere mazhar eder ki... Allah, onu rahmetine, cömertliğine öyle bir boğar ki... Yeter ki yola çıksın karınca... Sonunda yolun sonunda Rabbinin beklediği, yolunu gözlediği Fatma ortaya çıkar.

BELGESELDEN KALANLAR

Belgeselin güzel tarafı, her zaman televizyonda yayınlanabiliyor olması. Belki bana bir defa gitmek nasip olacak, ama Rabbim o bir gitmeyi bana öyle bir yaşattı ki, bir'im bin oldu. Fatma denilince akla hac geldi. Yayınlandığı andan itibaren en çok hoşuma giden, sanki yeni hacdan dönmüşüm gibi bana gelen tebriklerdi. Telefonla, mesajla, mektupla veya bizzat; "Allah haccını kabul ve mebrur etsin. Pek de yakışmıştın oralara" denmesi oluyordu. O kadar çok "Allah kabul etsin" diyen oldu ki, ben hemen nazlandım: "Rabbim, bak yine söylediler. Hadi bu diyenin hatırına yine kabul et hac-

cımı. Yine hacda kabul et beni..."

Bu muhteşem hizmet imkânını bana lütfeden Rabbime nasıl şükredeceğimi bilmiyor ve eziliyorum. Düşünebiliyor musunuz, Rabbim benimle hac ibadetini kullarına bir kez daha sevdirdi, beni de vesile etti. Sonra hacca gidip gelen insanların beni orada hatırlayışları, Rabbimin her an beni orada onların gözlerinin önüne getirişi ve "Sen oradasın Fatma!" deyişleri. Bunu birçok farklı insandan duydum, duyurdu bana elhamdülillah. Daha ne isterim ki...

"ALLAH'IM HAYRETİMİ ARTTIR!"

Rabbim tüm güzellik Sendendir. Sen karşıma beni anlayacak, beni her halimle kabul edecek güzel ruhlu insanlar çıkarmasaydın, sonuç böyle mi olurdu? Ben kime, neyi, nasıl ifade edebilirdim ki? Beni sevdirdiğin için şükürler olsun. Beni benlikten koru ki, hayrı ve güzelliği kendinden bilen gafillerden olmayayım.

Rabbimin benim gibi aciz bir kulu için yaptıklarını düşünüyorum. Benim için yazmış olduğu kadere hayran kalıyorum ve "Allah'ım, hayretimi arttır... Beni hep bu hayret ve hayranlık içinde tut" diyorum. Rabbimin bana verdiklerini bakıyorum da, ahirette vereceklerini hayal bile edemiyorum. Kulun Allah'ı varsa, imkânsız diye bir şey olmazmış. Bunu bir kez daha anladım, elhamdülillah. Rabbim ömrüme öyle bereketler verdi ki, kısacık ömrümde anlatmaktan acizim. Yeri, göğü şükürlerle doldursam azdır.

Öylesine cömert ki, kendi küçüklük ve acizliğimden Rabbimin O erişilmez büyüklük ve yüceliğine bakıyorum da, seyretmeye doyamıyorum. Şaşırıp kalıyorum, içim içime sığmıyor... Kullarını sevindirmekten hoşlanan Rabbim, bana öyle bir değer biçti, beni öyle onurlandırdı ki... Rabbim şükrünü eda edebilmeyi nasip etsin. Amin.

Beni O'nun yolunda kim alıkoyabilir? Hayatımı O'ndan başkasına adar mıyım ben hiç?

Yalan dünyanın geçici sevinçlerine kanar mıyım?

Kalbim, O'nun cömertliğini gördü. Bu dünya ile tatmin olmaz ki... Ötelerde daha güzeli olduğunu bilen, üzülür mü burada olmayan şeylerine? Benim gibi biçarenin tek çaresi, "Allah!" Tüm dertlerim de tek derde indi. Tek derdim ise; O'nun benden razı olması. Ve dinime nasıl hizmet edebilirim? Rabbimi nasıl sevdirebilirim? Bunu anladım en güzel şekilde. Yaşatarak anlattı bana, beni bana bırakmayan Rabbim, elhamdülillah. Şimdi iyice biliyorum ki; "Allah, her şeye kadirdir..."[6]

AĞACA SALKIMLAR EMANETTİR

Rabbim öylesine lütufkâr ki, benden olmayan güzellikleri bendenmiş gibi gösteriyor. Rabbim kullarına bir şeyler anlatmak istedi ve layık olmadığım halde beni seçti. Kendimi O'na teslim ettim. Ne söylediysem, O'nu söyledim. Aynı ney gibi. Ney çıkardığı sesle ne kadar övünebilir, büyüklenebilir ki? Çünkü ona üfleyen biri vardır. Tüm bu güzellikleri bana emanet eden Rabbimi anlatıyorum. Allah'ın lütuflarına mazhar olmuşsam, bunlar benim liyakatimden değil, aksine muhtaç oluşumdandır. Demek ki, benim bu aciz, müflis halim Rabbimin rahmetini coşturuyor. Her şey "O" derken, ne haddime "ben" diye başlayan cümleler kullanmak? O varken "Yaptım, ettim, dedim!" demek hiç bana yakışır mı? Bir kuru üzüm ağacı salkımları ile ne kadar gururlanabilir ki? Komik olmaz mı? Çünkü o ağaca salkımlar da emanettir. Başka biri takmıştır, vesselam.

Hastalığımın devamlı ilerlemesi ve Rabbimin her an bana acizliğimi hatırlatması zor, ama tatlı... Yavaş ama devamlı olan imtihanlarımdan. Hastalığım vücudumda yavaş yavaş ilerliyor. Her an bir faaliyetimi, refleksimi kaybettikçe, tekrar tekrar sarsılıyorum aslında. Derde derman aramak sadece

[6] Bakara suresi, 259.

bana özel bir şey değil ki? Kim arzu eder hasta olmayı, huzurunun kaçmasını? Kim kendine şifayı yakıştırmaz ki? Bu durum nefsimin hiç hoşuna gitmiyor. Kolay değil. O "Hep iyi olayım" istiyor ve söyleniyor. "Bak yine ilerledi. İyileşmek varken, göz göre göre habire kötüye gidiyorsun" diyerek beni üzecek şeyler söylüyor ve hiç susmuyor.

Ben ise, bir yandan bedenimdeki kıpırtısızlığa bir yenisinin eklenmesine üzülürken, bir yandan da "Bu olayı (yani imtihanımı) nasıl edebiyle taşıyabilirim, nasıl kazanca dönüştürebilirim?" diye, bu içimdeki sesi susturmanın yollarını arıyorum. Kendimi büyük bir sınavda hissediyorum. Bana çetin sorular soruluyor, bunları çözersem çıkacağım, bitecek ve rahatlayacağım diyorum. Tam "Bitti galiba" dediğim anda; "Dur, al sana yepyeni sorulardan oluşan bir sınav kâğıdı daha!" deniliyor... Onu da yapıyorum, "Bitti" diyorum ve bir daha. Ve bir daha. Bu hep böyle devam ediyor... Özellikle sorular bedenime ve canıma yönelik sorulduğundan bu sınavımda çok zorlanıyorum. Canla imtihan başka imtihanlara benzemiyor ki?

Sonra hep şunu fark ediyorum: Canla olan bu sınavımda başarılı olduğum her an, imanım daha da kuvvetleniyor. Rabbimi daha da çok sevmeye vesile oluyor bu imtihanlar. Çünkü bu canın asıl sahibi O. Ben ise aciz bir emanetçiden ibaretim. Emir ondan geliyor. "Ol" derse oluyor. Yoksa Ondan başka kimsenin gücü böyle bir şeye yetmezdi. Karar O'nundu. Bana güzel bir sabır ve teslimiyet düşüyordu. Bırakıyordum endişeyi. Yine O'na dönüyor ve "Hüküm Senindir Rabbim, neylersen güzel eylersin. Sen bana yakışanı benden iyi bilirsin. Razı olduğuna razı eyle beni. Tut beni. Sabır ver bana..."

Bedenimle sınanmaların olduğu zor anlarımda; "Sabredenleri müjdele."[7] ayeti kırmızı ışık gibi yanmaya başlıyordu. O müjdeyi duymak için içimdeki sesi frenliyordum var gü-

[7] Bakara suresi, 155.

cümle... Sonra İsmail (a.s.) gibi dile geliyor ve "Ey bedenim, emrolunduğun şeye razı ol. Rabbim seni de beni de sabredenlerden bulsun."

RABBİM ACILARIMI UNUTTURUYOR

Bir zamanlar yapabildiğim şeyleri zaman geçtikçe yapamaz hale geliyordum. Mesela zorla çıkabildiğim merdivenleri gün gelip çıkamamak; düşe kalka yürüdüğüm yolları zamanla yürüyememek öyle tuhaf ve tatlı bir duygu ki... Rabbim öyle bir duygu veriyor, öyle bir unutturuyor ki... "Ben nasıl yürümüşüm? Ben nasıl merdiven çıkmışım?" şaşırıyorum. Ben bunları yaparken mucize gerçekleştiriyormuşum da farkında değilmişim. Bazen farkında bile olamıyorum giden hareketlerimin. Fark edince kıymetini anlıyordum onların. Onu layık olduğu gibi güzel kullanamadığım için... Ve işte almıştı Rabbim emanetini... Ya ben hakkını verebilmiş miydim bana emanet edilen o güzel hareketlerin?

Tüm kalbimle, zerrelerimle iman ediyorum ki: "Allah'ım Senden geldim ve her an Sana dönüyorum... Biliyorum ki, şu an benden eksilttiğin gücüm, refleksim canımdan önce cennete giden tek şeyim belki de. Bana kalan şu canımdan önce Sana giden, hiç zayi olur mu? Gönlümün rızası ile Sana seve seve hediye ediyorum; canımdan önce aldığın gücümü, elimi, kolumu... Biliyorum ki, Sen ne de güzel vereceksin bana bu anların mükâfatını..." "Sevdiğiniz şeylerden infak etmedikçe hayra ulaşamazsınız"[8] ayeti ile de fark ediyorum ki, hastalığım her ilerlediğinde kendimden, bedenimden infak ediyorum aslında.

Rabbim, Senin takdir ettiğinden başkası gelmez başıma, ben Senin takdirine karşı gelemem. Sen benim hayrımı, iyiliğimi düşündüğün için yaptın ne yaptıysan. Öyle güzel yaptın. "Ah olsaydı, keşke daha iyi olsaydı" endişelerinden uzak

[8] Âl-i İmran suresi, 93.

tut beni. Kazana razı olacak bir gönül ver.

Rabbimi tanıdığım kadarı ile O'nun hiçbirimizi zor durumda bırakmak gibi bir gayesi olamaz. Ben buna tüm varlığımla şahidim. "O bana ne verdiyse ve benden ne aldıysa, beni çok sevdiğinden verdi ya da aldı" diye düşünüyorum... Rabbimin beni sevdiğini düşününce öyle kuvvet buluyorum ki, sevinçten uçasım geliyor. Canım Allah'ım, tüm sıkıntı ve zorluklar Senden gelince çok lezzetli geliyor bana... Sen sevdiğin kulların ile alışveriş yaparmışsın. Öyle derler. Diyorum öyleyse; "Allah, Fatma'yı çok seviyor." Allah'ım fark ettir bana, fark edemediklerimi... Fark ettir, hazinendeki rahmetlerin bitmediğini... Bedenim genç yaşıma rağmen her an ihtiyarlasa da, içimdeki güzel ruhum da ihtiyarlamadı ya elhamdülillah. Fark ettir Ey Rabbim.

BEN HASTALIĞIMI SEVDİM

Biliyorum ki, nefse ağır gelen her şeyde hayır vardır. Sabretmeye çalışıyorum. Rabbim en güzel şekilde telafi edecek bu acımı... Sabır öyle bir nimet ki anlayana. Rabbim gözümden perdeleri kaldırıyor ve öteleri görebiliyorum ve rahatlıyorum. Sabrettikçe dertteki dermanlar ortaya çıkıyor tek tek. Sabrettikçe dert, lezzetime lezzetler katıyor. Rabbimin bana verdiklerine ve hayrıma uygun olmadığı için vermediklerine her zaman şükredenlerden olmak istiyorum. Şahit oldum ki Allah, kimseye kaldıramayacağı zorluğu vermiyor. "Al sana dert, ne halin varsa gör" demiyor asla... Kul "Dayanamıyorum, bittim" dediği anda ona öyle değişik lütuflarda bulunup, öyle bir teselli ediyor ki. Her şeyi unutturuyor ona. Ben bu yaşadıklarımı kaldıracak kapasitedeymişim, elhamdülillah... Bana hiç kendimi unutturmuyor. Kimi zaman hikmet, kimi zaman da şefkat tokatlarıyla dahi olsa...

Benim nimetim, şifam, güzel hastalığım, seni bana nimet ve şifa eyleyene sonsuz şükürler olsun. Her nimet şükür ister, ama benim için hastalık nimeti, şükrü mümkün olmayan bir

nasip oldu elhamdülillah... Hastalığımı delicesine sevdim. Zor yanları var, ama hastalığımı bana lütfedeni tanıyınca artık hiç sesim çıkmasın istiyorum. Rabbimle olunca kalbim, zaten hiçbir olumsuzluğu, zorluğu, ağrıyı umursamıyorum.

Rabbim bu özel hastalığı hediye etmiş, beni herkeslerden farklı kılan bir hediye bu. Zamanla daha iyi anladım hastalığımın eşi-benzeri bulunmayan bir hediye olduğunu. Mevlana diyor ki: "Yürüyeceksen, sana ayak verene doğru yürü." Ne muhteşem bir ifade! O an çok heyecanlandım. Ben de dedim ki: "Ben de beni yürütmeyene yüreğimle yürüyeyim, bakalım neler çıkacak? Ne hazineler, ne hikmetler bulacağım?" dedim. Harika hikmetlerle karşılaştım, O'na isyandan değil de, sevgimden dolayı "Neden?" diye sorduğumda... Mesela şunu gördüm: Biz yaratılırken Allah, bana sanki özel bir teveccüh etmiş ve demiş ki: "Bu kulumun kaslarında ona güç verecek bir maddeyi eksiltelim ki, ona daha çok şey vermiş olalım. Çünkü benim esirgemem aslında çok şey vermemdir."

Bu hastalık kaslarımdaki küçük bir maddenin eksikliğinden kaynaklanıyor ve ben hayretlerdeyim. Küçük bir madde eksikliği bedenimi ne hale getiriyor, ne hallere düşürüyor! İşte bu yüzden "Bana özel teveccüh etmiş" diye düşünmek istiyorum, kaslarımdan bir maddeyi almış ki; "Kulum Fatma hep bana yönelsin, beni arasın, beni bulsun" diye. Gerçekten de öyle oldu. Benim umudum, feryadım, sancım, tebessümüm, gözyaşım, acım, şifam ve duam hep Allah için ve Allah'a oldu. Bu hastalık benim dünya işlerine dalmamı engelleyen bir lütuf oldu. Bundan şikâyet yakışmaz, şükür yakışır ancak bana... Dünyalık çoğu işten uzağım; yemek yapmak, ev temizlemek ya da alışveriş yapmak vs. gibi dertlerim, telaşelerim yok. Onlar benim görevim değil. Rabbim onlarla ilgilenecek insanlar lütfetmiş etrafıma, ben istemeden hem de... Ve bana sanki demiş ki:

"Ey kulum senden sadece ve sadece Beni anmanı, Beni düşünmeni, Benimle meşgul olmanı istiyorum. Seni yemek

vs. yaparken değil de, her an bana ibadet ederken görmek istiyorum." Aslında bu benim için çok büyük bir imtihan. Rabbimin bana öyle dediğini çok iyi hissediyorum ve layık olmaya çalışıyorum, ama layık olabilir miyim? Bilemiyorum.

VARLIKLA İMTİHAN OLMAK

Varlıkla imtihan daha da zor. Her şeyiyle tam olan bir insan mı, yoksa ben mi daha ağır bir imtihandayım acaba? Çok zor görünüyor olabilir hastalığım ve halim, ama öylesine kolay ki... Rabbim her zorlukla beraber bin kolaylık veriyor. Aslında bizi; "Çok acı çekiyor, yazık, dünyada cehennemde yaşıyor!" sananların aksine cennette yaşıyoruz. Her şeyimiz dört dörtlük, elhamdülillah. Bana; "Vah, vah, ne de güzelmiş, yazık" diyenler var. Ya da "Maşaallah, genç yaşta ne de sabırlı. Onun akranları neler yaparken, o öyle oturuyor!" diyenler.

Bazen beni öyle bir anlatıyorlar ki, hayretler içinde kalıyorum ve inanamıyorum, "Sahiden o anlattığınız ben miyim?" diyorum. Ben o kadar güç ve zor bir durumda mıyım? Hiç de farkında değilim. Çoğu zaman o anlattıkları kişinin ben olmadığımı düşünürüm. Bana bakıp ağlayanlar olur. "Sen nasıl öyle sabırla duruyorsun yürümeden, biz biraz yürümesek deli oluyoruz" diyenler olur. Ben de; "Ey Rabbim, bak, ne zor halim varmış. Bunu aciz kulların söylüyor. Bana daha çok ikram et, merhamet et" deyip nazlanıyorum, elhamdülillah...

Hacı olduğumu duyanlar beni şöyle boydan aşağı süzdükten sonra şaşkınlıkla bana; "Sen bu halinle hacca nasıl gittin?" diyorlar, ben de tebessümle; "Çok kolay, herkes gibi uçakla" diyorum. Ve insanların beni en güldüren sorusu şu oluyor: "Ama sen yürüyemiyorsun?" Çoğu zaman gülerek "Çok mu belli oluyor?" derim. İnsanlar bana diyorlar ki; "Oturduğun yerden bizden daha çok koşturuyorsun Fatma!" Ben de diyorum ki; "Eee, ben ayaklarımı önden boşa yollamadım."

Benim hasta olduğumu anlamayanlar, beni tanımayanlar, "Kalk da bana bir bardak su getir" diyorlar. Ben de gülerek; "Kalkın, siz alın, bir bardak da bana getirin" diyorum. O kadar çok şeye alıştım, o kadar çok şeyi aştım ki... Çoğu zaman öyle sorular sorarlar ki, inanın ne diyeceğimi şaşırırım. Beni gören herkes otomatikman; "Allah şifa versin" diye dua ediyor. Hep aynı dua, edenleri farklı olsa da. Bu duaya alışmam da zor oldu, hastalığımı sevdiğim anlarda... Neden öyle dua ediyorlar ki? Belki hastalık benim için şifadan daha hayırlı? Şifa benim için hayır mı, şer mi bilmiyorum ki.

Tüm insanlarda şunu gördüm: İnsanımız ne hikmetse genç birine hiçbir hastalığı özellikle de fiziksel bir hastalığı yakıştıramıyor. "Nasıl yürüyemez?" diyorlar. Sanki herkes yürümek zorundaymış gibi... Belli zaman sonra o sağlam, sağlıklı dediklerimiz de yaşlanacak ve bizim gibi olacaklar. Fiziksel hareketleri kısıtlanacak, çoğu şeyi yapamaz hale gelecekler. Gün gelecek şimdi yaşlıların dediği şeyi diyecekler: "Ömür kısa. Hayat, iyi olsa da, olmasa da bir şekilde geçiyor." Ben de öyle diyorum, yatarak da yürüyerek de geçiyor hayat. Önemli olan yürürken de, yatarken de Rabbinle olabilmek.

Böyle düşünmemi nasip eden Rabbime hamdolsun. Bunu fark ettirmeseydim, isyanın içinde debelenir dururdum. Ne güzel nimet Rabbimin yaptıklarını düşünmek, hikmetlerini anlamaya çalışmak. Bu tefekkürün ne kadar lezzetli olduğunu anlayabilsek çoğu şeyi fark etmiş olacağız aslında... Bakmak ve görmek, duymak ve işitmek çok farklı kavramlarmış. Aslında her şey kalpteymiş...

Gören, işiten, hisseden, akleden ve yürüyen kalpmiş. İnsan her şeyi kalbi ile başarırmış, elhamdülillah. Derdi unutup, geride bırakıp, derdi veren ile konuşuyorum her fırsatta. Yoksa bu nefis boş bırakmaya gelmiyor, beni ayartmak için neler söylüyor neler. Her an uyanık olmam ve onu susturmam lazım. Bu derdi neden bana verdiğini soruyorum? Karşıma harika hikmetler çıkıyor. Rabbimin bana verdiklerinin

içinde kötü olmadığını fark ediyorum. Benim Rabbim hiç kötü şey verir mi? Naz yapıyorum. Düşündükçe hayretler içinde kalıyorum. Küçük bir madde eksikliği bedenimi ne hale getiriyor.

HASTALIĞIM RABBİMİN ELÇİSİ

Muhteşem bir yaratılışımız var. Kendinden bol bol nasihat aldığımda hastalığım, harika bir elçi! Elçiye zeval olmaz ki, onun da bir görevi var. Ona da bir emir veren var, görevini tamamlayınca gider elçi. İstesek de kalmaz...

Rabbimin elçisi güzel hastalığım... Ne zaman üzülsem, gama düşsem, hüzün sarsa kalbimi, üzerimde öyle şefkatli bir bakış hissederim ki... Derdi ile de devası ile de mest eder beni o bakış... Sağıma soluma dönemediğim, dışarıya çıkmak isteyip de çıkamadığım anlarda, Ona ne kadar muhtaç olduğumu anlarım. "Ya Samed, yardım et!" derim. İnsanın kendisine ihtiyacı olmayan birine ihtiyacı var. En güçsüz olduğum anlarda, O en güçlü olan hep benimleydi. "Bittim!" dediğim anlarda, her ne geçse gönlümden, o an lütfeder, "Yettim!" derdi. Mesela tatlı isterdim, hem de gül tatlısı, o an kapı çalar ve tevafuken gül tatlısı gelirdi. Rabbim beni duyardı.

"Rabbim, hayretimi arttır" derdim. Ve daha nice bunun gibi tevafuklar. Böylesi güzel nimetlerle nimetlendirene "Neden?" diye sorulur muydu? Dilemiş de lütfetmişti işte. Bunları düşünüp, kalbimi sevinçlere gark ederdim. Böyle şakımamı O'nun nazımı çekmesine bağlıyorum. Aslında kas değil de naz hastası olmuştum. Kimden ne isteyeceğimi çok öğreniyordum. Hasta dediğin rahmeti celbeden, muhtaç olan, uyanık olandı. İnsanlar bile hasta birini görünce merhamete gelip, ona elinden gelen her şeyi yaparlarken, hastaların Rabbi nasıl yapmazlık ederdi ki? Nasıl onların dualarını geri çevirirdi ki?

Efendimizin de müjdelediği gibi; "Hastaların duası makbuldür. Onlardan dua isteyin!" Böyle olduğuna göre mutlaka

sonsuz hikmet ve güzellikler var hastalarda... Rabbimin katında, nazarında pek kıymetliler. İnşaallah ben de onlardanımdır.

SABRIN KERAMETİ

Yine bir gün sabra çok ihtiyacım vardı. "Dayanamıyorum" dediğim bir gündü. Tahammülden öte, sabra çok ihtiyacım olduğu bir gündü. Tahammül çok farklı bir şey, sen istesen de istemesen de başına gelene katlanmak, tahammül etmek zorundasın. Başka çaren yok; oflasan da, puflasan da o görevini yapacak. Katlansan da, katlanmasan da başına geleni yaşayacaksın. Fakat sabır çok başka bir şey, çok lezzetli, çok tatlı bir şey. O, katlanmam gereken şeye, seve seve, isteye isteye razı olma hali...

İşte onu istiyordum. Severek, razı olarak, başıma geleni ağırlayayım, hakkını vereyim. "Gidince benden şikâyetçi olmasın, beni hayırla ansın" diye. O gün akşama kadar sabrın büyüklüğünü anladım. Sabır konuştum, sabır öğrendim ve sabır diledim. O gün akşama doğru bana kargo ile bir paket geldi. Paketi açtığımda içinden bir tablo çıktı. Tabloda harika bir hat yazısıyla yazılmış ve el ile işlenmiş, muhteşem bir "Ya Sabur" yazıyordu.

"Subhanallah" dedim. Bu ne muhteşem bir teselli Allah'ım! Rabbim hayretimi arttır. Ağladım, şaşırdım ve sevindim... Yine bu ne muhteşem bir tevafuktu. Bana öyle bir hediye geleceğinden haberim yoktu.

Hiç yüzünü görmediğim, telefonda sohbet ettiğim, beni televizyonda gören bir ablamız, Sema Tekerek, o muhteşem, değeri de benim için paha biçilmez olan bu tabloyu, bana göndermişti. Hemen aradım: "Ne yaptınız siz? Bu ne muhteşem bir şey?" dedim.

Cevaben dedi ki; "Fatmacığım sana bir tabloya esma-i hüsnayı işlemek istiyorduk. Fakat sonra düşündük ki, Fatma'ya Sabur isminden başkası olmaz. Sen sabırla müsemma-

sın dedik ve onu sana gönderdik." Elhamdülillah, çok mutlu oldum. Hemen odama astım. Odama sabır yağdı sanki o an. Çok sade, bir o kadar da ışıltılı bir tabloydu. Saatlerce onu seyrettim, huzur ve sekinet geldi kalbime. O tablo, odamda görebileceğim bir yerde asılı. Hem de sabra ihtiyacım olduğunda, gözlerim onunla göz göze geliyor ve susuyorum. "Oh be!" diyorum. Esmanın tecellisi ile şifa bulmak ne güzel nimet. Düşündürene şükür.

CEMAATLE NAMAZ KILMANIN GÜZELLİĞİ

Camiye gidip cemaatle namaz kılmayı çok isterdim. Orada enerji dolardım. Fakat hasta olduğum için ya götürecek kimse olmuyordu, ya da gideceğim camiler benim içeriye girmeme elverişli olmuyordu. Bir gün yine duamı kabul etti Rabbim. Benim camiye gitmem için gerekli imkânı hazırladı ve lütfetti. Hiç unutmam, ben tam caminin kapısından içeriye girerken bir anda durdum. Hoca aynen şöyle dua ediyordu:

"Rabbim, Sen çok isteyip de hasta olduğu için camiye gelemeyen ve bunun için üzülen kardeşlerimize yardım et. Onların gönlüne ferahlık ver."

Ben hayretler içinde titriyor ve ağlıyordum. Duayı iliklerime varıncaya kadar hissediyordum. Bu ne iltifattı. Rabbim bu aciz, camiyi özleyen kulunu, ömür boyu şükür ve gözyaşları ile hatırlayacağı dua ile karşılıyordu. Daha kapıda, camiye buyur ederken ikramıyla karşılıyordu. Çok şeyi o an anlamıştım. Demek ki, her gün böyle mükemmel dualar yapılıyordu hastalar için. İçim rahattı. Bu benim için ne büyük teselliydi!

Ah Rabbim, kulunu nice ikramlarla ferahlatan, böyle bir Rab sevilmez mi? Ben O'nu sevmeye mecburum. O bana iyilikten başka hiçbir şey yapmadı ki, hayatımda. Kendini bana hep sevdirdi lütuflarıyla. Burası dünyaydı, istediğim her şeye bu dünyada kavuşamayabilirdim. Ama bana dünyada lütfet-

tiklerine bakınca ahirettekileri düşünemez oldum. Bu dünyada verip de ahirette vermemezlik etmez benim cömert Rabbim, elhamdülillah.

BU KIZ DELİ Mİ ACABA?

Ben böyle farklı şeyler söyleyip, hastalığımı çok sevdiğimi anlatmaya çalıştığımda, "Bu kız deli mi acaba?" diyorlar. Bilemiyorlar, benim kalbimin ne halde olduğunu. Bilemiyorlar, benim kulağıma fısıldanan müjdeleri... Benim gerçek duygularım bunlar. Derdimi ve bana derdimi sevdireni alabildiğine çok seviyorum. Ben bu hastalığı yaşayan biri olarak, hastalıkla her an içli-dışlı olan biri olarak, bunları söylerken çok rahatım. Çünkü neler yaşadığımı ben biliyorum. Rabbimin bana olan yardım ve merhametini biliyorum. Allah, "Al sana dert, ne halin varsa gör" demiyor ki. Her an yardımcım.

Ama etrafımda, başta ailem olmak üzere, beni sevenler için, çok sevdikleri birinin zahirde de olsa acı çekmesi, hasta olması ve ne hissettiğini anlayamamak çok enteresan, çok üzücü bir şey olsa gerek. Onlara sormak gerek, ne hissettiklerini? Görebildiğim kadarı ile etrafımdakileri de Rabbim bu imtihan için özel seçmiş. Onlara özel bir sevgi ve güç lütfetmiş. Rabbim bizim karşımıza çıkaracağı insanlara, bizim için büyük ya da küçük bir vazife yüklemiş.

Aslında benden ziyade etrafımdakiler daha büyük imtihandalar. En zoru onların ki belki de. Çünkü karşıma çıkan her insan benimle, bizimle imtihan oluyordu. Bakışları, davranışları, duruşları, yüzlerindeki en ufak ifadeleri, yardım ediş ya da etmeyişleri, kendilerinin imtihanı... Hastalığımdan hiçbir zaman utancım olmadı elhamdülillah. Utancım bana yapılan ve yapılmayanlardan yanaydı. Ben insanların bana yaptıklarına ve yapamadıklarına utandım. Onların hallerine utanmayışlarına utandım. Kendimi hep nasipli gördüm. Onların rolünü oynamadığıma şükrettim! Düşünebiliyor, konuşabiliyor ve anlayabiliyordum. Bunlardan güzel nimet mi

olurdu? Ne kadar zorluk çeksem de taşıyabiliyordum, kaldırabiliyordum, elhamdülillah.

ÖZÜRLÜLERE NASIL BAKILMALI?

Karşımıza çıkan insanlar önce bakışlarını düzeltmeliler. Bakışlarındaki o engeli, o perdeyi kaldırmalılar. Yoksa o bakışları bizi çok üzüyor. Mümin, Allah'ın nuru ile bakmalı, feraset sahibi olmalı, öteleri görmeli, kabuğa takılmamalı... Kötü görünende nice güzellikler olduğunu unutmamalı. Defineler hep viranelerde saklı. Keşfetmeli, kazananlardan olmak için. O zaman onlar da, biz de kazananlardan ve mutlu olanlardan oluruz.

Özellikle ben kimin karşısına çıksam, o an, o insanın imtihanı oluyorum. Bunu çok iyi biliyorum. Onun için çok rahatım. Aslında bana gösterdikleri davranış, kendilerini ortaya koyuyordu. Gerçek Fatma'yı, ona kalbinden bakabilenler görüyor. Ancak göremeyenler de acıyorlar. Bilseler acırlar mı? İman gözü ile bakanlar, gıpta bile ederler. İmanlılar benim ahiretime imrenirler de, hiç onların aklının ucuna bile gelmez bize acımak...

Hani en büyük zenginlik sağlık derler ya, yalan. Yok, öyle bir zenginlik! Nice sağlıklı insanlar var, ama manevî değerlerden yoksullar, fakirler, mutsuzlar. Bence en büyük zenginlik iman... Ben özel insan dediğim o insanları görünce, ne kadar da mutlu oluyorum. "Cennetin selvi boylu güzelleri" diyorum. Bedenleri burada, ama ayakları (veya başka organları) cennete çoktan ulaşmış, nasipli kullar olarak görüyorum onları. Kendimden daha hastasını görünce, o insana hayran oluyorum, gıpta ile seyrediyorum, o özel ve güzel insanı. Aklıma gelen tek şey: "Rabbim onu daha da çok seviyor demek ki" oluyor.

ANNEM, BENİM KEVSER'İM

Rabbim öyle merhametli ki, beni her halimle sevecek, tüm bedenî eksikliklerime rağmen sevecek, takıntısız yüce ruhlu insanlar çıkardı karşıma. Sadece seven ve sevindiren insanlar... İç dünyalarında ve bakışlarında engel olmayan insanlar. Kabuğuma değil de özüme âşık kulları ile lütuflarına lütuf ekledi. Hele ki, canım anneme, Kevser'ime! Bir gün Kevser suresini okurken ilk ayetinde; "Biz sana Kevser'i verdik!" buyuruyordu Rabbim, durdum. "Peki, bana verilen Kevser neydi?" dedim. Ve hemen aklıma annem geldi. Rabbim bana Kevser'i vermişti, yani annemi, ben istemeden, benim için vermişti. Benim annem çok özel bir anneydi, Kevser'di. Rabbimden akıyor, çağlıyordu gürül gürül bana. Kevser'im, annem, benim için akıyordu; tüm zorluklara, tüm zahmetlerime rağmen. Kevser olan vefalıydı, fedakârdı, sabırlıydı, tebessümlüydü. Kevser annemdi.

Rabbim; Kevser'i karşılıksız lütfetmişti tüm lütufları gibi... Rabbi olanın, Kevser'i olmaz mıydı? Kevser'i olan soyu kesik olmaz, kınanmaz ve alaya alınamazdı ki? Namazını kılıp, kendi nefsinden kurban verenler bilebilir, fark edebilir Kevser'inin kıymetini, farkını... Kevser'ini bulanın işi Rabbi iledir. Annem aklıma gelince, şu an gözlerimden akan yaşlar da Kevser'dir. Gözyaşları da Kevser'de toplanır, durulur...

Annemin bana olan muhabbetini, sevgisini, sabrını anlatmaktan acizim... Yok, böyle başka bir duygu dünyada. Hep şükrediyorum, dünyadaki Kevser'im bu kadar güzelse, ahirettekini hayal bile edemiyorum. Canım annem beni asıl Kevser'e ulaştırmak için elinden, gönlünden gelen her şeyi fazlasıyla yaptı ve yapıyor. Bir gün olsun "Of!" demedi. Ben dedim, ama o asla demedi. Ben ona hep zahmet, o ise bana hep rahmet oldu. Şahit olun ki, ben annemden razıyım. Rabbim de razı olsun ve beni ona layık bir evlat eylesin. Rabbim annemi de Kevser'ine kavuştursun cennetinde.

Ve babam... O da muhteşem. Rabbim ona da Fatma'nın babası olacağı gerçeğini çok iyi anlatmış. Bir kere olsun bana

kızmadı, karışmadı. Ben televizyonda ne izlediysem, o da onu izledi hep. Sabretti bana. Çok sevdi beni. Hep kucağında taşıdı. Hep bana göre yaşadı. Rabbim babamdan da razı olsun, ben razıyım.

Ve canım kardeşlerim. Ablalarını hiç üzmemeye çalıştılar. Bana kem cümle kurmadılar. Hep aralarına aldılar. Hiç kıskanmadılar beni. Bir kere de "Yine mi ablam?" demediler. Ben onların yerinde olsam, belki de onlar gibi davranamazdım. Onlar kadar çok sevemezdim, emanet olan ablayı. Ama onlar, Fatma ablaları ile olan imtihanlarını başarı ile geçtiler inşaallah. Esma, Hüseyin, Yakup ve özellikle de Hicran. Rabbim kardeşlerimden de razı olsun. Şükürler olsun ki, Rabbim bana böyle muhteşem kardeşler lütfetti.

Bir hadis-i kudsîde; "Ben hasta, dertli, mahzun, aç ve susuz kullarımın yanındayım. Beni onların yanında bulabilirsiniz" buyuruyor Rabbim. Ne muhteşem adresler! En sevdiğim kudsî hadislerden biri de; "Hesap günü Allah, kuluna sorar; 'Ey Âdemoğlu, hastalığımda beni niye ziyaret etmedin?' Kul; 'Ey Rabbim, Sen âlemlerin Rabbisin. Ben Seni nasıl ziyaret edebilirim?' der. Allah; 'Bir kulum hastalandığında onu ziyaret etseydin beni onun yanında bulacaktın' buyurur."

Gel de şimdi "Allahu Ekber" deme. Meğerse kendini hasta kullarının yerine koyacak kadar kullarını çok seven bir Rabbimiz varmış. Ey özel insanlar, Allah sizi çok seviyor. Unutmayın! Allah, Fatma'yı da çok seviyor. Unutmuyorum.

İBADET ETMEME GİBİ BİR LÜKSÜMÜZ MÜ VAR?

Bana; "Bu haliyle bile ibadet ediyor, maşaallah" diyenlere, "İbadet etmeme gibi bir lüksüm mü var?" diyorum. Ben Rabbime ibadet etmeye mecburum. Hiçbir hastalık beni Rabbime ibadetten alıkoymamalı. Hiçbir sıkıntı bahanem olmamalı. Rabbim bana sorarsa; "Kulum neden ibadet etmedin? Neden namaz kılmadın?" Ben de hastalık bahanesi-

ne sığınıp; "Allah'ım, biliyorsun ya, ben hastaydım, gücüm yoktu, yürüyemiyordum..." dememeliyim. Hem zaten diyemem.

O da bana; "Kulum sen, Eyyub kulumdan daha da mı hastaydın? O nasıl yaptı ibadetini? Senin derdin ondan daha mı büyüktü?" derse ben ne derim? Ne yaparım? Hem Rabbimden, hem de Eyyub peygamberimden utanmaz mıyım? Her zaman diyorum ki, çığlık çığlığa; "Beni yoktan var eden Rabbime niçin kulluk etmeyecekmişim ki? Hangi hastalık beni kulluktan alıkoyabilir ki? Asıl hastalık ibadetten uzak kalmak değil mi? Asıl engelliler, sağlıklıyken ibadet etmeyenler değil mi?" Asıl marifet, Rabbime kul, Habibine ümmet olmak. Geri kalan her şey fani. Rabbim sana hastalıklar ve şifalar adedince hamd u senalar olsun. Rabbim bedenimizde olan ve dayandığımız bu hastalıkları ruhumuza şifa kıl. Gönlümüz, maneviyatımız, iç dünyamız engelli olmasın. Allah dostları derlermiş; "Günahımız neydi ki, Allah halimizi sormuyor?" Hastalandıkları zaman da; "Hamdolsun, Rabbimiz yine bizi hatırladın" deyip sevinirlermiş.

İMANIM ÖMRÜMÜ UZATTI

Bir gün rutin kontrollerim için doktora gittim. Doktor bana:

– Sen neden sandalyedesin? Senin hastalığın ne, diye sordu. Ben de:

– Kas hastasıyım, deyince doktor hayretle:

– Hayır olamaz, sen ne kadar iyisin. Bu hastalıkla çok daha kötü bir durumda olmalıydın, dedi. Gerçekten şok olmuştu. İçimden Rabbime; "Benimle bu doktoru nasıl şaşırttın, elhamdülillah" dedim.

Ve yine her hatırladığımda mutlu olduğum bir anım: Beş yaşında küçük bir çocuk yanıma geldi ve dedi ki:

– Abla, sen yürüyemiyor musun? Ben de:

– Evet, dedim.

– Neden peki, dedi. Ben de:

– Ben cennette yürüyeceğim, o yüzden burada yürümüyorum, dedim.

Çocuk koşarak arkadaşının yanına gitti ve beni göstererek:

– O abla var ya, cennette yürüyecekmiş duydun mu, diye sevinçle söyledi. Sonra ikisi de bana bakıp gülüştüler. Çok mutlu oldum. Hemen Rabbime nazlı nazlı dua etmeye başladım: "Rabbim onların hatırına bu ayaklarımı cennete değdir, cennette koştur."

YOLUN DEĞERİ GİTTİĞİ YÖNDEDİR

Yol, insanı getirdiği yerle değer buluyor. Eğer ben şimdi Rabbimin beni görmek istediği yerdeysem, yerimin doğruluğundan eminsem, arkama dönüp tüm yollara teşekkür etmeliyim. Başta güzel hastalığıma hamdediyorum. Çünkü o yol oldu bana, tüm bu güzel yerlere ulaşmamda. Kendimi tanıyorum. Hastalığım olmasaydı, çok farklı ve hatta saçma sapan bir yerde olabilirdim. Derdim bana derman oldu. Ve Rabbim beni öyle hayırlı şeylerde kullandı ki, benim derdim, bu dertle örülmüş hayatım, sadece bana değil, birçok insana derman oldu. Rabbime hastalıklar ve şifalar adedince hamd u senalar olsun.

Bu dert ki, günahlardan uzak kalmama sebep; bu beden ki, günahları her dem dökülen bir beden; bu kalp ki, derdi vereni seven bir kalp...

Bir iğnenin batması bile günahkâra kefaret iken, bu dert beni kul etmez mi? Nur etmez mi? Hikmetini anlayana, okuyana, dertten âlâ derman olamaz. Derdimin tadı bedenimden kalbime indi. Şimdi dertli olmak ne tatlı, ne hoş elhamdülillah! Ne mutlu bana ki, bu dert ile Allah'ın her dem muhatabı olma şerefine erdim. Seven, her halükârda tebessüm edendir. Rabbime hayranlık ve şükür içindeyim.

Düşünüyorum da, ağlamayı sevmeyenler gülmeyi de sevemezler. Ağrıyı ancak şifayı sevenlerin sevebilmesi gibi bir

şey bu. Şifayı bilip sevenler ağrıdan ötürü mutluluk ve huzur duyarlar çünkü. Pek iyi bilirler ki, ağrı olmasa şifa da olmaz. Ağrı güzeldir, şifaya yol olduğu için. Benim hastalığımda çok ama çok güzeldir, beni Rabbime götüren bir yol olduğu için. Başımdan neler gelmiş neler geçmişti. Bu bedenim her mevsimde imtihan olmuştu. Kâh karlar altında kalmış, kâh yaprak dökmüş, kâh çiçek açmış, kâh yağmurda sırılsıklam olmuştum. Bu imtihanlar karşısında Rabbim beni ne hallerde gördü. Ama O öylesine lütfeden ve örtendi ki...

Rabbim, her nazarıyla bana ilham verdi, benden vazgeçmedi. Her güçlük beni Allah'a daha da yaklaştırdı. Belki hiçbir şeyim yoktu, ama Allah'ım vardı. En yalnız kaldığım günlerde bile terk etmedi beni. Etrafımda hep O'nu gördüm. Ne olursa olsun, benim gerçek vazifem Rabbimi sevmek ve Rabbimden razı olmak.

İnsan bazen açıktan, bazen gizliden sevdiğinden bahseder dururmuş ya, benim halim işte o hal. Bedenim, kalbim, dilim, ister istemez Rabbimden bahsediyor. Hep O'nu anlatıyorum. Bana olan lütfunu, cömertliğini anlatıyorum. Nazlı nazlı dualar ediyorum. En çok da diyorum ki:

"Ey Sonsuz Rahmet Sahibim, iyiliklerinin sonu yok. Haydi, iyiliklerine iyilik kat da sevindir yine şu nazlı kulunu. Ben zaten naz etmeye bahane arıyorum. (Kapıdan kovsan bacadan girmeye çalışıyorum.) Naz ediyorum, insan nazını çekene naz yapar değil mi? Senin kadar hiç kimse nazlayıp ağırlayamadı beni...

Rabbim, üzerindeki lütufların şükrüyle sevindir beni. Beni, kendinle meşgul et. Lütuf ve ihsanınla Sen derle toparla beni. Elhamdülillah, tüm hücrelerim Senle dolu. İçimdeki beni bulamıyorum, her şey Senden. Nereye uzansa Sana varıyor elim, nereye baksam Seni görüyor gözüm, ne söylüyorsa Seni söylüyor sözüm. Ben Senden başka kimi anlatabilirim ki? Ben Senden başka kimle mutlu olabilirim ki? Ben Senin iyilik, lütuf ve cömertliklerinin altında kalmış eziliyorum. O kadar çok mahcubum ki, Sana karşı ey Rabbim...

Rabbim Senin hikmetlerin, sırların çok hoş, Fatma kulun ne dese boş... Verdiklerine ve hayrıma uygun olmadığı için vermediklerine, hakkımdaki her türlü takdirine, bildiğim ya da bilmediğim, gördüğüm ya da görmediğim, aklımın aldığı ya da almadığı, farkında olduğum ya da olmadığım her türlü nimetlerine, ikram ve lütuflarına, rahmetine, sonsuz hamd u sena, sonsuz şükürler olsun."

SEVEN SEVDİĞİNE KÜSEMEZ

"Sevgilinin uyarısından lezzet almayan, muhabbet davasında sadık kalamaz" diyor Hz. Rabia. Harika bir söz. En büyük tesellilerimden biri. Madem seviyoruz, uyarısından lezzet almalıyız. Düşünün, hiç beklemediğiniz anda bir musibet tokat gibi çarpıyor size, hemen bağırmaya başlıyoruz: "Kim bu? Nasıl yapar bunu? Ne hakla vurdu bana?" diye feryat ediyoruz. Biraz sakinleşip başımızı kaldırdığımızda görüyoruz ki, bunu yapan sevgilimiz. Hemen, "Sevgilim Sen miydin?" deyip, olanca öfke ve sabırsızlığımızı yutuyoruz. Tatlı tatlı tebessümle bakıyoruz ona. "Senin vurduğun yerde gül biter Sevgilim, helal olsun Sana. İstediğini yap bana. Razıyım Senden gelene. Ben Seni gönülden seviyorum" deyip muhabbeti koyulaştırıyoruz. Biliriz ki, Sevgili olan kahrından değil, lütfundan yapar ne yaparsa sevdiğine! Dikkat çekmek, "Hadi yine beni hatırla!" demek için vurur.

Başımıza gelene bakınca kızıyoruz, ama onu başımıza gönderene bakınca seviniyoruz. Onu bilip tanımaya çalışıyoruz ve vuruşundaki hikmeti soruyoruz... Sonra öyle anlar yaşıyorsunuz ve Allah öyle anlar yaşatıyor ki, muhabbet ve teslimiyetiniz artık tüm zerrelerinize aksediyor. Sevenin canı acılara dayanıklıdır. Onu hasta eden, acıtan elbet bir gün tedavi edecektir. En çok seven, en çok acı çekendir. Her sevgi iddiadır, ama acı çekmek o sevginin ispatıdır. Ne kadar acı çekersen, o kadar sevdiğini yanında hissedersin.

Sevdiğim için dayandım. Acı çektiğim için sevdiğimi an-

ladım, sevgimin farkına vardım... Bir derdim var ki, binlerce dermana değişmem. Benim yürüyemiyor oluşum beni bedenimden vazgeçirdi. Bedenime takılmadım ve kalbime yöneldim. Kalbimde Rabbimi buldum. Tüm merhametiyle adeta bana diyordu ki: "Ey kulum Fatma'm, seni o kadar çok seviyorum ki, sana seçme hakkı bile vermiyorum. Ya kul olacaksın, ya da kul olacaksın. Dünyalık şeyler yasak sana." Belki sağlıklı olsam, O'na bu kadar yaklaşamayacaktım. Şükürler olsun ki, Rabbim bir şekilde alıkoydu beni. Bunları düşünürken Rabbimin olayların diliyle şöyle dediğini sanki duyar gibi oluyorum:

"Fatma'm Ben sana güveniyorum. Sen her halükârda Bana kul olursun. Fakat Ben çevrene güvenemedim, seni bozmalarından korktum. Seni bu halinle muhafaza etmek istedim."

O en başta yaşadıklarım olmasa, ben derdine âşık Fatma olamazdım. Aslında eski Fatma'ya da çok şey borçluyum. Onun mutsuzluğu beni bu Fatma'ya sürükledi elhamdülillah. Eski Fatma'ya duacıyım. Rabbim onu affetsin... Rabbimiz bize yakışan rolleri çok iyi biliyor. Hastalıklar ve sıkıntılar birer hazine! Derdi olan varsa sevinsin. Derdi olmayanlar dertsiz kalışlarını dert edinsinler. Dertler Rabbimizin bizim için hazırladığı buluşma tuzakları. Zira o anlarda insan daha çok Rabbine sığınıyor, daha çok O'nu hatırlıyor. Derdimi sevdiren Rabbime şükürler olsun...

Sınava tâbi tutuluyor olmak büyük bir nimet, sınanmamak ise ne acı. İnsan sormalı; "Yoksa Allah bizi sınanmaya değer bulmadı mı?" Hayatımda imtihanları büyüklüğü nispetinde sınananlara hep imreniyorum. Bizden öncekiler sınandılar. Şimdikiler de sınanıyorlar. Öyle sarsılıp, öyle sınavlara tâbi tutuluyorlar ve öyle bir duruş sergiliyorlar ki, insan kulluğundan utanıyor. Hiç bahane üretmiyorlar. "Allah bizimle beraber ya, halimizi görüyor ya!" diyorlar... Her musibet ilahî bir mesajdır aslında okumasını bilene... "Rabbim bununla ne demek istedin?" İşte böyle diyebildiğin an, der-

dini öyle bir seversin ki, sen de şaşırırsın.

Rüzgârlar olmasa ağaçların kökleri bu kadar sağlam olmazdı. Benim de hastalığım olmasa kulluğum eksik kalırdı. Sabır, direnmek, göğsü germektir. Sabrı kuşanmalıyız. Sabır libasını giydiğimiz an öyle şeyler görürüz ki, şükrederiz. Sabır insanı eğitir. Allah sabredenleri sever. Allah sabredenlerle beraberdir.

Öfke en çok da sahibini mutsuz eder. İnsan sabrı ile teselli bulur, mutlu ve sakin olur. Karşılığında Allah'ın ikramına nail olur. Etrafındakileri üzmez.

HER BELA İÇİNDE BİR MÜJDE SAKLAR

Rabbim derdimi bana öyle sonsuz bir deva etti ki. Önce küpüm kırıldı, içimdeki sızdı. Feryat ettim, çok acıdı bedenim. Nefsim biraz sabredince, Rabbim o kırılan küpümün yerine nice güzellikler verdi. Bir bela gelirken müjdeyi kapının önünde bırakır da içeriye öyle girermiş... İnsan düşünmeli; kapının dışına hangi müjdeyi bıraktı da içeri girdi acaba? Yani kapının dışındakini merak etmeli...

Yeri de göğü de şükürlerle doldursam azdır. Fiziksel eksiklik ve sıkıntılarım var, ama kalp olarak da eşsiz fazlalıklara sahibim. Rabbimi ve kendimi tanımadan önce aklım soruyordu; "Niye ben?" diye. Sonra Rabbimi ve kendimi tanıyınca ve bana nasıl güzel davrandığını görünce bu sefer aynı soruları minnet, hicap, mahcubiyet duygusuyla bu defa da kalbim; "Niye ben? Neden ben Allah'ım?" diye sordu. "Hangi olmayan güzel davranışıma, iyiliğime karşılık beni seçtin? Bu kadar lütfa layık mıyım?" Kalbim O'nu tanıdıkça her düşüncem; "Allah ne kadar iyi, ne kadar lütufkâr" oldu. "Neden" ve "niçin"lerim bir anda kâr ve kazanca dönüştü. Tüm kara bulutlarım dağıldı ve güneş açtı, elhamdülillah. Sabret, O senin durumunu senden daha iyi bilir. En acısı da, başımıza gelen şeylerde Rabbimize hüsnü zan eksikliğimiz...

"Hoştur bana Senden gelen" diyen insanı düşündüm,

onun o yüce gönlünü... Çünkü bu söz öyle dil ucuyla söylenecek kadar kolay bir söz değil, olamaz da... Size de, bana da her daim hakkı ve sabrı tavsiye ediyorum. Peygamberimizin mübarek ifadesiyle; "Sabrın en güzeli; halinden hiç kimseye şikâyet etmemektir." Rabbim Sana yakınsak başkalarına neden yakınalım ki? Allah kuluna yetmez mi? Allah kuluna yetmezse, kim yeter ki?

NASİPLİ İNSANLARI DİYARI

Rehabilitasyon merkezine başladım bir vesile ile... O merkezden içeriye girdiğim anda kendimi cennetin bir şubesine girmiş kadar çok mutlu hissediyorum. Orası bambaşka harika bir yer. Her tarafı seçilmiş insanlarla dolu... Çoğu benden küçük sabır abideleri, cennetlik özel kullar. Onlara bakıp tefekkür etmek, doyulmaz bir lezzet. O kadar masum, o kadar aciz, o kadar mahzun ve bir o kadar da mutlular ki...

O merkezde bulunan herkes ve her eşya nasipli. Duvardaki saat bile. Nasipli ki, öyle bir yerin duvarında asılı, o kadar yer varken. Onlar, oradalar. Ne muhteşem bir ayrıcalık, hep şükrediyorum bende aralarında olduğum için... Orada çok farklı tecelliler var. Her an rahmet yağıyor oraya. Ben çok iyi hissediyorum rahmeti. Orası harika bir dua merkezi. Ben orada öyle nazlı dualar yapıyorum ki, o özel insanları vesile ederek. Anında kabul oluyor. Gerçekten oradaki tüm dualarım kabul oldu hem de anında... Oradaki çocukların gözlerinde öyle manalı bir bakışları var ki. Okuyabilene ebedî müjdeler söylüyorlar.

Hele yürüyemeyen, konuşamayan, oturamayan bir çocuğun, annesine bakan gözlerinde öyle bir sır vardı ki. Hiç unutamam. Sanki; "Anne sabret, sen benim burada yürüyüp konuşamadığıma bakma. Biz cennette seninle öylesine çok konuşup, öylesine çok yürüyeceğiz ki!" demek istiyordu. Öylesine anlamlı, çaresiz, buruk ve bir o kadar da sevinçlilerdi ki...

Hepsinin yüzü de çok güzel. Hiç günaha gitmeyen ayakları var, hiç günaha uzanmayan elleri var, hiç kötü söz duymayan kulakları var. Yaşları kaç olursa olsun, hepsinde çocuk temizliği, berraklığı, sadeliği, duruluğu var... Orada öğrendim, bizzat yaşadım o muhteşem nebevî formülü. "Her daim durumu senden aşağıdakine bak ve mutlu ol" buyurmuş Efendimiz (a.s.m.). Öyle hayranlık verici halleri, öyle büyük imtihanları var ki, elhamdülillah... Onlara bakınca nedense hep cennette göreceğim insanlara bakmış gibi seviniyorum. Düşünüyorum gözlerimin değdiği, sevdiğim, oyunlar oynadığım bu yüzler, bu insanlar cennette olacaklar. Çok mutlu oluyorum ve cennet yeryüzüne iniyor işte o an, elhamdülillah.

Çocukların anneleri de muhteşem. İşte onlar, ayakları altına cennet serilen anneler. Öyle bir sevgileri var ki, evlatlarına. Onlar da farkındalar, kucaklarında cennetlerini taşıdıklarının. Ben hayranlıkla seyrediyorum ve anlamaya çalışıyorum, ama ne mümkün anlamak! Evlatlarının gözlerinden gözlerini ayırmıyorlar. Belki binlerce kez oturup kalkıyorlar onlar için. Ağladıklarında dayanamayıp kaçıyorlar seanstan...

"Ah anneler ah..." Ben konuşan, aklı yerinde olan ve birçok şeyi fark edebilen ve aynı zamanda o çocukları da anlayabilen, benzer dertle imtihanda olan biri olarak, başta kendi annem olmak üzere o merkeze gelen tüm çocukların annelerini şevklendiriyorum. Onlara sevinçle; "Anneler, haydi daha da merhametli olun. Sizin evlatlarınıza olan merhametinizden Rabbimin kullarına olan merhametini hayal ediyorum. Siz, nefis taşıyan insanlar, bu kadar merhametli olursanız, Rabbim nasıl merhametli olur kullarına" diyorum.

O merkezde o kadar çok güzelliğe şahit oldum ki, anlatamam. Çocukları en küçük hareketi yaptı diye sevinçten ağlayan anneler... Muhteşem masumane dua eden, iyileşmek isteyen çocuklar...

GECE YÜRÜYÜŞÜ

Dünya hayatı işte, altı üstü oyun ve eğlence. Herkes bir şeylerle vakit geçiriyor. Ve ben de dahil olmak üzere tüm özel insanlar; "İsra" (gece yürüyüşü) yapıyoruz ve o yüzden belki de gündüzleri yürüyemiyoruz.

O yer benim için cennet; hiçbir hastanın aklından kötülük geçmiyor, hiçbiri isyan etmiyor. Hepsi zor bir imtihanla sınanıyor. Dua ediyorum, cennete doğru en önde onlar koşacaklar inşaallah. Nasıl olsa ayakları cennette. O merkezde yürekler konuşuyordu, dilin hiçbir anlamı yoktu. Gözleri ile o kadar çok şeyi anlatabiliyorlardı ki...

Kendini mutsuz hisseden herkes hemen en yakındaki bir rehabilitasyon merkezine ziyarete gitsin. Özellikle de fizik tedavi bölümündeki özel çocukların gözlerinin içine bir kere baksınlar. Gerisini anlatmayayım. Bu dünyada en çok olmasını istediğim şey, Rehabilitasyon Merkezleri'nin adının "Allah'ın Sevdiği Özel İnsanlar Merkezi" olarak değiştirilmesi. Amin.

Ve bizler ne engelli, ne de özürlüyüz. Bizler de insanız, bizler de canlıyız, canda özür olur mu? Canda engel olur mu? Sadece imtihanımız biraz daha ağır ve farklı. O yüzden bizler sadece özel insanlarız. Gurur duyuyorum, özel insan olduğum için... Hem yaşamın amacı kulluk değil mi? Peki kulluk, her hal üzere yapılabilen bir güzellik değil mi? Öyleyse ben hiçbir engel, özür göremiyorum kendimde. İnsan nefes aldıkça, umut vardır. Hayat vardır onda. "Böyle yaşamaktansa öleyim" diyenleri hadlerini bilmeye davet ediyorum. İnsan ne halde olursa olsun, onun tek yardımcısı Rabbidir.

Ve özel insan olmuş kardeşlerimin bazı şikâyetleri isyan derecesinde. Onları çok gereksiz görüyorum. "Yok, kaldırımlar kötü, yok otobüsler sandalyelilere göre değil." Bu şekilde daha birçok maddî engelden bahsediyorlar. Doğru, böyle olmasa daha iyi olur, ama bunun için isyan etmeye değmez ki? Bakışlarını değiştirmeliler. Bir de şöyle düşünmeliler:

Bu dünyada herkes yaşantısından şikâyetçi. Tüm insanlar

zorlanıyor dışarıda. Sağlıklı olanlar da yaşıyor bir sürü zorluk. Biz de yaşamışız çok mu? Onlar yürüyerek bile aşamıyorlar o engelleri, sorunları. Hem burası cennet değil ki. Sıkıntılar sayesinde cenneti özleyeceğiz işte. Ben otobüse binemediğim, merdiven çıkamadığım için gurur duyuyorum kendimle. Ya o "Yürüyorum ben" diyenlerin gurur duyacakları bir yanları var mı benim gibi? Evet, nefis her şeyi istiyor, ama bizler hastalığımızı da fırsat bilip nefsimizin istediği şeylerden daha kolay geri durabiliriz, elhamdülillah. Ben böyle düşünerek çok mutlu oluyorum.

DERMANSIZ DERT YOKTUR

Rabbim dermansız dert yaratmazmış. Doktorlar hastalığımın tedavisinin olmadığını söyleyip dursalar da, ben asla Rabbimden ümit kesmem, kesemem... İmkânsız lafı müminin diline asla yakışmaz... İmkânsız lafı müminin diline değdi mi, kalbini zehirler, felç eder. Allah varsa, imkân vardır. Bir "Ol!" demesi ile tüm olmazlar oluverir... Benim şifam bir yerlerde. Bulamıyorsam suçu Allah'ta bulamam. O "Yarattım devasını!" diyor. Öyleyse beceriksizlik bende... Belki şu an yazı yazarken karşımda duran ağaçta şifam. Böyle düşünmek, beni çok ama çok mutlu ediyor. "Rabbim bu hastalık bana müptela oldu, Sen merhametlilerin en merhametlisisin..."

Nihayetinde sayfalardır bana sabrettiğiniz için, göz nurunuzu verdiğiniz için haklarınızı helal edin. Kan ağlarken bile tebessüm ile "Rabbim" diyebilenler has kullardır. Zira ancak böyleleri O'ndan gelen her şeye razıdırlar.

Rabbim, derde de sevdalıyım, devaya da! Halimin tuhaflığı etrafımdakileri ürkütse de, neylersen o halime razıyım... Öyle bir derdim var ki benim, bin dermana değişmem. Dilediğince geciktir tedaviyi Rabbim, ama Senden ayırma beni! Ne idim? Ne oldum? Ne olacağım? Dualarınızla has cennetlik kul olacağım, inşaallah.

Rabbim senin bana olan sonsuz lütuflarını anlatmaya gücüm yetmiyor, affet! Ne söylemek, ne yazmak istedimse ifadem tam olmadı. Binlerce çiçek açtırdın gönlümde ama birini bile tam olarak anlatamadım. Şükürden acizim, affet...

Rabbim, sev bizi, sevdir bizi ve sevindir bizi ebediyen... Rabbimin bana olan lütuflarını hatırlamak yine mest etti beni. Gönlüm hayret ve şükürde elhamdülillah... Rabbim seni sonsuz seveceğim, ebediyen öveceğim, inşaallah.

Şahit oldum ki, hiçbir engel Allah'a kul olmaya engel değil. İlle de Allah. Rabbimize milyonlarca özür borçluyuz. Ona sapasağlam ayaklarla, sevinç dolu kıyamlar sunamadığımız için... Benim rüyamı sizlerin de gerçekleştirdiğini göremediğim için... Rabbimize gitmek için ne ayak, ne kol, ne de beden lazım! Ona gitmemiz için sadece samimi bir yürek gerek...

Ve kısaca Fatma Tatlı'nın tüm hayatının özeti:

"Ben bir kulumu sevince, onun gören gözü, işiten kulağı, konuşan dili, tutan eli, yürüyen ayağı olurum. Artık o benimle görür, Benimle işitir, Benimle konuşur, Benimle tutar, Benimle yürür. Benden bir şey isterse veririm, Bana sığındığında onu himaye ederim."

Sonsöz yerine
Fatma'yla ilgili birkaç hatıra

FATMA KARDEŞİMLE ZAMAN zaman telefonla görüşürüz. Birçok konferansta da onunla tanışmamızı ve hacca gidiş serüvenini anlattım. Her görüşmemizde Fatma, Senai Ağabeyin tavsiyesi üzere bir ayet veya hadis hediye ediyordu. Bazen konferansın sonunda Fatma'yı arayıp salondakilere bir ikramda bulunmasını istediğimde çok güzel tevafuklara şahit oldum. Burada onları da sizlerle paylaşmak istiyorum.

İzmir'in Dikili ilçesinde kapalı spor salonunda bir programdayız. Salon lebalep doldu. Sıra geldi Fatma'yla telefon bağlantısına. Fatma'nın hikayesini anlattıktan sonra onunla bir mini telekonferans yaptık. Fatma kısa ve öz konuştu:

"Orada bulunan bütün kardeşlerime Rabbimizin bir uyarısını hediye etmek istiyorum. O, Fatır suresinin onbeşinci ayetinde bakın ne buyuruyor?

'Ey insanlar! Siz Allah'a muhtaçsınız. Allah ise zengindir (hiçbir şeye ve hiçbir kimseye ihtiyacı yoktur) ve övülmeye layık olan ancak O'dur.'"

Bu ayet mealini okuyunca Fatma, salondakilerin gözlerinden yaşlar süzülüverdi. Çünkü bu ayetin canlı şahidiydi o. Yüreğinden okumuştu. Dinleyenlerin de yüreğine dokunmuştu. Böyle olunca yeni nazil oluyormuş gibi etki yaptı salondakilerde.

"FATMA ABLAMIN O NASİHATLERİ BANA İDİ"

Bir başka konferansta yaptığımız görüşmede ise Fatma, Furkan suresinin altmışüçüncü ayetini hediye etti. Rabbimiz o mübarek ayet-i kerimede ise şöyle buyuruyor:

"Rahman'ın (has) kulları o kimselerdir ki, yeryüzünde mütevazi bir şekilde yürürler ve cahiller kendilerine laf atarsa (tartışmayıp): 'Selametle (hoşça kal)' de(yip gider)ler."

Konferans bitti, genç bir hanım kardeşim yanıma geldi. Nasıl da ağlıyordu. Gözyaşlarıyla duygularını şöyle paylaştı:

"Hocam Fatma ablamın uyarısı bana idi. Son günlerde yaşadığım sıkıntının cevabını aldım ben. Hem de Rabbimizin sözlerinden. Başörtülü olduğum için yaşadığım çevrede bana sataşanlar oluyordu. Çok canım sıkılıyor ve ne diyeceğimi bilemiyordum. Ben cevabımı Fatma ablanın ağzından Rabbimden aldım. Allah sizlerden razı olsun."

ALLAH BİZİ RIZASINDA ŞIMARTSIN

Her görüşmemiz bir hayra vesile oluyordu. Bunlardan biri de bize özeldi. Fatma kendine söylemişti o sözü. Ben de nefsime dinledim. Hayatım boyunca unutamayacağım harika bir nasihatti. Özellikle önde koşanların kulaklarına küpe yapacakları bir uyarıydı. Aslında okuyan herkes bu sözden nefsine bir ders çıkarabilir. Fatma'nın o muhteşem nasihatini biz burada paylaşalım, nasibi olan alsın. Şöyle demişti:

"Hocam, Allah bizi yaptıklarımızla, söylediklerimizle ve insanlarla şımartmasın. Allah bizi rızasında şımartsın."

Nasıl bir söz ama? Kur'ân'ın kızından böyle güzel bir nasihat beklenir.

SON SÖZÜMÜZ

Rabbimiz Fatma kardeşimi, bu satırları derleyen fakiri ve okuyan kardeşlerimi rızasında şımartsın. Kendi yolunda kullansın. Bizi kendinden, kendini bizden razı kılsın.

Hz. Ali Efendimizin (r.a.) dediği gibi diyelim:

"Ey Allah'ım Sen, benim istediğim gibi bir Rabsin. Hamdolsun. Beni de Senin istediğin gibi bir kul eyle... Allah'ım, maksadım Sensin, amacım Senin rızanı kazanmak."

Amin...

Fatma Tatlı, hac dönüşü ailesi ile birlikte.